ZVEZDOMIR MARINOV

FORTĂREAŢA

Bucureşti 1996

Pe Terra e prea târziu ca să se mai poată salva ceva.
În Univers totul este efemer; singurul lucru veşnic este efemeritatea.
Dar nu uitaţi că mai presus de toate este Dumnezeu.
De la crearea fiinţei umane şi până acum omul nu a putut răspunde la întrebările veşnice: cine sunt?, de unde vin?, unde mă duc?; de unde şi întrebarea: oare nu cumva fiinţele umane au ratat drumul prescris de Dumnezeu?

ÎN LOC DE PROLOG

SINGURĂTATEA este ca floarea fără rădăcini sau pădurea fără păsări.
Prietenia dă speranţă florii că va înflori din nou, iar pasării din pădure că va ciripi. Ea, **PRIETENIA**, este dificilă şi deseori neaşteptat de amară.
Alegându-ţi ca prieten o inteligenţă care vine de undeva de departe din Univers, trebuie să tratezi faptul acesta cu maximă atenţie. Intervine necesitatea de a-ţi revizui întreaga viaţă. Pericolul de a-ţi dovedi că până acum **AI CONDUS-O PE CĂI GREŞITE** este real.
Intervine acum veşnica întrebare, să fii sau să nu fii? Să mergi în continuare aşa cum eşti obişnuit, fiindcă este mai comod şi nu necesită muncă, sau să faci pasul spre necunoscut, de unde nu ştii ce te aşteaptă şi poţi să nu reuşeşti? Negăsind în tine forţa de a-ţi schimba propria gândire rişti să rămâi din nou **SINGUR**.
Târziu, în pragul morţii, îţi dovedeşti că, datorită comodităţii, refuzând să gândeşti, ai ridicat moartea în slăvi, i-ai dat toate onorurile şi ai greşit. Cu ochii trişti vei sta privind spre stele, dar în zadar. Prietenul tău, care te ruga să crezi în viaţă şi pe care 1-ai gonit din mintea ta, este acum foarte departe, acolo undeva în Univers, la început.
Fiinţa umană fără credinţă este ca o pasăre fără aripi, ca o floare în deşert.
Blestemat să fie şi va fi acela care întreţine deşertul!

CAPITOLUL I

Sărutul nopţii

Primele raze solare mângâiau pădurea abia trezită din somnul iernii. Numai sus, pe vârfuri, mai rămăseseră urme de zăpadă care aminteau încă anotimpul precedent. Pământul era aproape uscat şi primele flori arătau veselia primăverii.
Prin locurile acestea rar se simţea prezenţa omului.
La un kilometru mai jos pădurea era aproape tăiată, dar aici sus, accesul fiind greu şi neexistând mijloace de transport, natura era mai apărată. Potecile erau o raritate, pentru că nimeni nu se încumeta să urce atât de sus. Privind în jur şi ascultând cântecul păsărilor, puteai să-ţi închipui Raiul după descrierea biblică. Totul ar fi perfect şi liniştit dacă oamenii n-ar fi stricat tot ce au atins.
Dar, parcă pentru a contrazice legile proprii acestui colţ de natură, s-au auzit paşi omeneşti. Pe una din poteci păşea un bărbat de vreo 30 de ani.
Era sărac îmbrăcat, adică hainele lui erau aproape rupte şi purta o traistă pe spinare. La brâu purta un cuţit, în mâna dreaptă ţinea un topor, iar în stânga o bâtă în care se sprijinea. Ochii îi jucau uitându-se în toate părţile. Se observa uşor teama care-1 cuprinsese sau mai degrabă groaza.
Pauzele pe care le făcea pentru a se odihni erau foarte dese. Era lesne de înţeles că omul suferea. Era numai piele şi os. Respira greu şi tusea îl îneca mereu.
Observând izvorul în faţa căruia a ajuns, s-a aşezat pe un trunchi căzut în iarbă şi a oftat adânc: „Doamne, unde am ajuns? Am crezut şi cred în Tine. Te-am căutat ani de zile... Nu am avut noroc să Te găsesc şi boala aceasta se pare că nu mă mai lasă... Cred că aici îmi va fi sfârşitul sau mai bine spus începutul. Eu tare cred în început. Cât mi-e de frig... Dă-mi, Doamne, putere să strâng lemne şi să mă încălzesc. Poate o să fie pentru ultima oară. Trebuie să fiu atent la animale. Şi corpul, tot Tu, Doamne, mi 1-ai dat şi n-aş vrea să fie mâncat de animale. De aceea, dacă-mi dai voie să mă încălzesc bine, am să găsesc cum să-mi fac o groapă şi, când simt că mi-a sosit ceasul, am să intru în ea.“
Privindu-1, observai lacrimile care se scurgeau pe chipul lui. Cu un oftat adânc s-a ridicat şi a început să adune lemne. După câteva ore strânsese o grămadă care-i putea ajunge cel puţin o zi. De-abia acum a început să folosească toporul.
A făcut focul şi după ce s-a încălzit bine şi-a dezlegat traista. Avea o pâine veche şi mucegăită şi trei bucăţi de praz. A început să mănânce cu

poftă. După ce a terminat a strâns firimiturile în mâna dreaptă şi le-a înghiţit şi pe ele. Apoi s-a îndreptat spre izvor. S-a aplecat şi a băut îndelung. A stat puţin, drept, cu faţa-n soare şi s-a bucurat de căldura ce i se dăruia. Şi-a

dezbrăcat puloverul şi cămaşa şi a început să se spele. Fiind dezbrăcat vedeai că nu are mai mult de 60 de kilograme, deşi era înalt de un metru nouăzeci. Pe spinare se observau urme de bătăi.
Odată spălat, s-a aşezat din nou lângă foc cu privirea îndreptată spre copaci. A privit atent, a băgat mâna în traistă şi a scos un hamac subţire: „O să-mi leg hamacul aici. Dacă Dumnezeu mă apără cum m-a apărat şi până acum, voi petrece noaptea în linişte. Dacă vine vreun urs mai înfometat, se urcă el şi-n copac. Dar, fie voia Domnului... E adevărat că mi-e frică, dar nu mai vreau să cobor în sat. Aseară era să mor din bătaia pe care am primit-o. Am muncit atât de mult şi, la sfârşit, când am cerut ceva de mâncare, m-a şi bătut. Bine măcar c-a aruncat pâinea aceasta la porci şi am putut s-o iau. Eu sunt mulţumit şi-aşa. Dumnezeu are grijă de toate. Urşii... Când mă gândesc la urşi... Mai bine să sap groapa, dacă văd că n-am încotro, sar în ea.“
Cu aceste gânduri omul a început să-şi sape groapa. Având la îndemână doar cuţitul, se folosea de el.
„Oare există viaţă după moarte? Sau poate închizi ochii şi-atât; ce contează pe urmă... Acum, când încă sunt în viaţă, mă deranjează doar gândul că mă vor mânca animalele. Ştiinţa explică moartea ca stagnare a funcţiilor creierului. Oare aşa să fie? Ah, cum mă pot gândi în felul acesta, Doamne, fie-Ţi milă de mine, necredinciosul! Poate mă vei ierta, doar ştii că nu mi-a mai rămas mult. Sunt şi eu un biet om şi mă cuprind gânduri de tot felul. “
Adâncit în gânduri, nici nu şi-a dat seama cum a ajuns să sape un metru şi ceva. Din mâini îi curgea sânge, dar nu simţea durerea. Se uita mirat: „Ce-o fi şi asta?... Altădată, când mă loveam puţin, durerile erau insuportabile, acum nu simt nimic. Poate nu mai sunt viu. Dar de unde-mi vin iar gândurile acestea? Poate înnebunesc. Doamne, Te rog, păstrează-mi minţile până în ultima clipă. Ştiu c-o să-mi fie tare frică, groază chiar, dar vreau să-mi dau duhul cu minţile întregi. “
Gândurile i-au fost întrerupte de paşi grei care se auzeau destul de aproape. Fără să-şi dea seama, s-a urcat cât de repede a putut în copac în hamac. „Of, ăsta-mi va fi sfârşitul. Trebuia să pun mai multe lemne pe foc.
Acestea vor ţine focul cel mult două ore, şi pe urmă ce va fi oare? “
Avea un chibrit şi câteva beţe, şi ele umede. „Dacă trece şi noaptea aceasta, mă descurc, văd eu cum. “
În lumina focului văzu cum se apropie un urs. Nu era mare, dar

aceştia erau mai periculoşi. Nu aveau greutate mare şi lesne se urcau în copac. Având mirosul foarte ascuţit şi stând toată iarna în somn letargic, nu era greu de presupus ce se întâmpla dacă-l mirosea că e sus.

Uitându-se atent în jos, frica 1-a cuprins şi mai mult. Cum a putut face greşeala aceasta? Jos, lângă foc i-au rămas cuţitul, toporul şi traista. Cu ce se va apăra?
În acelaşi timp, ursul, neobservând groapa proaspăt făcută, s-a prăbuşit în ea, iar pământul s-a năruit asupra lui. Neştiind ce se întâmplă, bietul animal a început să se zbată pentru a-şi salva propria viaţă. Urletele lui răsunau în toată pădurea. A luat-o la fugă de-a dreptul prin foc, împrăştiindu-1 în toate părţile. A intrat în pădure pierzându-se în întuneric. Mult timp după aceea urletele lui s-au auzit în pădure, alăturându-li-se şi altele.
„Când eram mic am auzit multe poveşti cu vârcolaci care stăteau adunaţi lângă un foc înainte de a porni să facă rău oamenilor. Urletele acestea îmi amintesc de aceeaşi atmosferă... Doar vârcolacii lipsesc. Şi ce frig m-a cuprins... Dar la ce altceva aş putea să mă aştept, doar e începutul primăverii. Oare cum aş putea să mă încălzesc? Încerc să închid ochii şi să mă gândesc la ceva frumos, poate adorm... “

* * *

Sunete de fanfară anunţau venirea prinţului. Se întorcea de la logodnă.
Prinţul privea în dreapta şi-n stânga. Numai feţe luminoase, zâmbitoare şi flori, multe flori şi mese pline cu mâncăruri şi vinuri alese. Copiii îl înconjurau, felicitându-1 pentru logodnă.
– Dar ce fenomen e acesta?
– Un om sărac, zdrenţăros, stătea pe margine şi plângea.
– Cine eşti tu, omule? Ce-i cu hainele astea pe tine?Ce înseamnă lacrimile acestea pe obrajii tăi? Apropie-te, te rog! Când eram mic am citit în biblioteca bunicului meu că demult, în vremuri îndepărtate, existau şi asemenea oameni săraci ca tine. Planeta aceasta era odată blestemată. Blestemul provenea din faptul că oamenii de atunci erau prea răi. Şi mai mult, într-o zi au încercat să-L ucidă pe Dumnezeu, crucificându-L. Ei, spune, cum ai ajuns în halul acesta?
– Eu, eu... ce să spun? Nici nu ştiu dacă visez sau am murit. Poate aici sunt în Rai.
Zâmbete din toate părţile au întrerupt cuvintele lui.
– Omule, trezeşte-te! Îmbrăcaţi-1 pe oaspetele nostrum cum se

cuvine şi să stea la masă în dreapta mea!
În scurt timp omul s-a trezit la masă în dreapta prinţului, dăruindu-i-se toate onorurile.
– Oameni buni, daţi voie primei trâmbiţe să anunţe venirea oaspetelui nostru, dar să ţineţi seama că ar putea veni din regatul viitoarei mele soţii. Poate 1-a

trimis să vadă cum ne veselim. De aceea veseliţi-vă! Veseliţi-vă ca-n fiecare zi!
– Majestate, dacă ei ne fac asemenea surpriză, să trimitem şi noi pe cineva, dar cum să-l îmbrăcăm?
– Ne mai gândim şi le vom răspunde. Acum să cânte a doua trâmbiţă şi să se servească masa. Mai înainte, cum se cuvine, oaspetelui nostru cel mai drag. Ce vei spune, omule, logodnicei mele? Cred că totul e-n ordine: veselie şi oameni liberi.
– Omul stătea cuprins de gânduri: „Oare ce-o fi asta?... Nu cumva visa? Şi ce-ar trebui să spună acum?... “ Nici nu ştia unde se afla. Oamenii erau veseli, îmbrăcaţi modern, cum nu mai văzuse niciodată pe Pământ.
– Ei, spune, de ce eşti atât de îngândurat, oaspete drag? Să sune a treia trâmbiţă ca să alunge gândurile oaspetelui nostru şi să-l facă să-şi deschidă inima şi să se veselească alături de noi.
Omul asculta sunetul trâmbiţei. „Cât de frumos sună! Cât de frumos... “

* * *

A deschis ochii, simţind că frigul îl cuprinsese de tot. Nu-şi mai simţea picioarele, atât îi erau de îngheţate.
Până acum de multe ori îşi imaginase fel de fel de lucruri, dar acestea parcă nu erau imaginaţie. Parcă-ar fi intrat într-o lume paralelă. Probabil a aţipit puţin şi era un vis, dar ce vis frumos...
Masându-şi picioarele, i s-a părut că aude sunetul trâmbiţei. „Trezeşte-te, Davide, eşti în pădure, eşti singur şi singura mângâiere şi singurul sărut poţi să le primeşti de la noapte, nu din altă parte. Cu siguranţă există şi viaţă paralelă, dar nu am eu norocul să văd aşa ceva. De zece minute îmi frec picioarele şi tot nu le simt. Şi-mi clănţăne dinţii de frig.
– Doamne, Doamne, oare sunt vrednic să mă iei în împărăţia Ta? “
Sunetul trâmbiţei s-a auzit iar. David a rămas înmărmurit.
„Asta nu poate fi adevărat! “ De-abia acum şi-a dat seama că nu aude foşnetul frunzelor bătute de vânt, nu aude nici vântul măcar, nimic altceva decât sunetul trâmbiţei. „Ce sunet!... Dar asta ce e? “

Privirea lui s-a îndreptat spre stânca pe care apăruse un triunghi de lumină. Nu-şi mai putea lua ochii de la el. Culorile triunghiului se schimbau în fiecare clipă şi sunetul... acel sunet miraculos...
Nu şi-a dat seama cum a coborât din copac. S-a trezit pe drumul ce ducea spre triunghi. Mergea parcă plutea şi simţea în el atâta fericire... Nu mai simţea frica, frigul sau orice altceva. Mergea dus de vraja ce-i apăruse în faţă. Oare era vrajă? Se pare că nu. Era adevărat.

Stătea în faţa triunghiului. De departe părea mic, dar acum putea chiar să treacă prin el.
A întins mâna să-l atingă. A simţit o căldură atingându-l dar mâna i-a intrat în gol. Şi-a retras-o. „Ce-o fi? Triunghiul e gol. Am să intru, fie ce-o fi. “

* * *

David a făcut un pas şi a fost învăluit de lumină, multă lumină. O căldură binefăcătoare l-a cuprins. Simţea că ameţeşte. „Am făcut bine oare? Dacă... “
N-a mai putut continua. A leşinat.
După ce şi-a revenit, primul instinct a fost acela de apărare. Era într-o cameră mare, pe un pat, înconjurat de aparatură.
„Unde mă aflu? Şi hainele cu care sunt îmbrăcat nu sunt ale mele! Mă simt atât de puternic! Şi când respir nu mă doare... Şi lumina aceasta albastră care mă învăluie... Cum am ajuns aici? Ah, da, Triunghiul. “
În acele clipe prin minte îi treceau fel de fel de întrebări: „Oare ce fel de oameni sunt cei care mă găzduiesc? Oare am voie să mă ridic? “
A ridicat pătura şi şi-a privit corpul. Parcă întinerise. „Ce-o mai fi şi asta? “
S-a ridicat, dar lumina care imediat a devenit albă l-a speriat şi s-a aşezat din nou.
În acelaşi timp uşa s-a deschis şi în cameră a intrat un bărbat tânăr.
– Nu vă speriaţi, staţi liniştit. Ştiu că aveţi multe întrebări, dar cu timpul vă veţi răspunde la toate. Acum trebuie să vă refaceţi. Aţi trecut printr-o operaţie foarte grea.
– Operaţie?
– Da, eraţi foarte bolnav.
– Ştiu că eram bolnav, medicii mi-au spus că nu mai am mult de trăit.
– Dacă eraţi în mâinile lor într-adevăr nu mai trăiaţi mult. După diagnosticul lor aveaţi cancer pulmonar, tumoare cerebrală şi multe alte

afecţiuni.
– Dumneavoastră de unde ştiţi aceste lucruri?
– Noi ştim tot ce trebuie să ştim şi ne străduim să învăţăm mai mult, iar dacă suntem vrednici primim mai mult.
– Mi-aţi vorbit de operaţie. Dumneavoastră mi-aţi făcut-o? După operaţie rămân urme, ori corpul meu, în afara faptului că parcă a întinerit nu are altă schimbare.
– Va mai trece mult timp până voi ajunge şi eu să fac asemenea miracole, cum le spuneţi voi. Oricum, mă străduiesc să învăţ cât mai mult. Operaţia ţi-a fost făcută de Maestrul nostru. Noi doar L-am asistat. După operaţiile făcute de Dânsul nu rămân urme.

– Hm, nu ştiu cum am să plătesc pentru tot ce-aţi făcut pentru mine. Aţi văzut doar cu ce haine eram. Acum mă văd îmbrăcat cu haine noi. Ar trebui să muncesc toată viaţa şi tot n-aş putea să fac în aşa fel încât să rămâneţi mulţumiţi.
– Tu ai văzut semnul, Davide, şi aşa ai ajuns aici.
– Îmi ştiţi şi numele?
– Ştim tot ce trebuie să ştim, ţi-am spus doar.
– Voi putea să-L văd şi eu pe Maestrul vostru?
– Va trebui să aştepţi. Ai de parcurs un drum lung până vei ajunge să vorbeşti cu Dânsul.
– Poţi să-mi spui măcar cum se numeşte?
– Vei afla singur. Acum bea asta. Te va ajuta.
– Ce este în sticluţa aceasta?
– Nu întreba. Acum te gândeşti dacă nu cumva te otrăvim sau dacă te-am răpit pentru a te folosi în experimentele noastre.
David se uită mirat.
– Mi-aţi citit gândurile!
Tânărul a zâmbit.
– Nu, Davide, apropie-te şi priveşte.
Monitorul din dreptul tânărului înregistra toate gândurile lui David.
– Înregistrează tot ce gândesc.
– Aşa este.
– Dar nu înregistrează ce gândiţi dumneavoastră.
– Aici la noi vin rar oameni noi. Aceasta este o metodă de testare şi control. Ea dovedeşte că omul este sau nu apt să treacă în cel de-al doilea nivel şi că nu s-a greşit cu fiinţa nou intrată aici.
– Şi câte nivele sunt?
– Şapte. Fiecare nivel controlează nivelul inferior.
– Maestrul dumneavoastră este în cel de-al şaptelea nivel?

– Nu, este deasupra celor şapte nivele.
– Până acum s-a înregistrat vreo greşeală?
– Nu, până acum nu s-a greşit.
– Şi sunt mulţi oameni aici?
– Vei vedea. Totul la timpul potrivit. Aş vrea să te rog să nu pui nici o întrebare înainte de a te gândi dacă nu cumva e stupidă.
– Aş vrea să mai întreb ceva.
– Întreabă.
– Unde suntem? Nu cumva sunteţi extratereştri?

– Unde suntem nu pot să-ţi spun, te asigur însă că suntem mult prea tereştri. Într-o zi vei afla şi ceva în plus. Acum te las să te odihneşti. Priveşte, aici ai o serie de butoane. În dreptul fiecărui buton există un desen. Dacă ai nevoie de ceva, apeşi pe un buton şi-ţi va răspunde o voce robot.
– Un robot?
– Da, nu te înspăimânta şi acomodează-te. Ştiu că-ţi va fi greu, dar cu timpul te obişnuieşti.
– Ai citit pe monitor ce gândesc?
– Nu, nici măcar nu m-am uitat. Mi-am amintit cum eram eu la început. Acum uită-te la butonul verde. Ce vezi?
– Văd o lingură şi o furculiţă.
– Dacă ţi-e foame, apeşi butonul şi comanzi tot ce vrei să mănânci. Mâncarea o primeşti prin ghişeul acela din dreapta, unde ai şi o măsuţă. Când termini masa, apeşi butonul de la ghişeu şi totul se retrage. În stânga e baia. Acolo ai un şifonier cu schimburi, toate pe măsura ta. Hainele pe care le dezbraci le arunci în tunelul din baie. Ele nu se mai folosesc. Aici totul e steril.
– Adică aici nu se îmbolnăvesc oamenii?
– Nu. Noi toţi am venit aici bolnavi, dintr-o societate bolnavă, murdară, violentă. Tu o ştii doar, eşti cel mai proaspăt venit de acolo. Eu nici nu vreau să-mi amintesc cum a fost înainte de a veni aici. Va trece timpul şi-ţi vei da seama de unde ai venit. Când vei vedea tot ce este aici, vei putea să faci comparaţie.
– Nu cumva sunt în rai?
– Davide, ţi-am spus, mai întâi cântăreşte ceea ce vrei să întrebi. Dar, dacă te gândeşti mai bine, şi aşa se poate spune. Acum n-ai să înţelegi ce vreau să spun, dar sunt sigur că mai târziu vei putea înţelege. Era să uit, dacă te interesează cărţile, muzica, orice, apasă butonul corespunzător şi vei avea cu ce să te ocupi până te refaci.
– Şi pe urmă dumneavoastră îmi veţi arăta care-i rânduiala aici?

– Nu, pe mine n-ai să mă vezi decât când ajungi în nivelul 4.
– Acum aţi venit doar să-mi daţi medicamentul? Să fiu sincer, mă simt foarte bine.
– Nu, n-am venit pentru medicament..Am venit să te testez dacă eşti apt pentru primul nivel.
– Şi de ce nu mi-aţi spus?
– Aceasta nu se spune. Dacă ţi-aş spune, ai juca teatru.
– Şi, sunt apt?
– Vei vedea. La revedere!

* * *

Timpul trecea extraordinar de repede. Cu fiecare zi ce trecea David se simţea mai bine. Era într-adevăr ca pe o altă planetă. Deseori, deşi ştia că nu visează, se ciupea de buză ca să-şi dovedească acest lucru. Avea tot ce-şi dorea. Bineînţeles că modestia îl determina să-şi dorească strictul necesar. Felul lui de a fi era de aşa natură, că nu-şi dorea prea mult. Toată viaţa muncise din greu. Faptul că acum nu făcea nimic şi primea totul de-a gata îl făcea să se simtă stingherit, încerca să stea de vorbă cu oamenii cu care venea în contact, dar de la ei nu afla nimic nou. Ei îi răspundeau zâmbind sau, în cel mai bun caz îi spuneau că va afla totul la timpul potrivit şi atât. Pe de altă parte se simţea foarte bine. Din bolile pe care le-a avut n-a mai rămas nici o urmă. Într-adevăr trecea printr-un miracol. Dar dacă totul se termina şi se trezea iar afară în frigul nopţii, în hamac, între urşi, oare cum se va simţi?

Gândul acesta 1-a speriat. Cum să părăsească acest lăcaş al liniştii? Aici nimeni nu-l bătea, nici nu-l jignea măcar. Se îngrozea doar la gândul că s-ar putea trezi din nou afară, deşi nu înţelegea nici măcar ce însemna a fi afară sau înăuntru. Dacă s-ar întâmpla să-şi petreacă restul vieţii din nou între oamenii răi, mai bine ar muri, adică mai bine n-ar mai exista. Sau poate avea el o concepţie greşită despre oameni şi ei de fapt sunt buni. Totuşi i se părea că acest punct de vedere nu este altceva decât autobiciuire.

Aici timpul parcă încremenise. Privindu-se în oglindă a constatat că întinerise. Când venise, avea fire de păr alb, acum dispăruseră. Aştepta să vină timpul să discute cu cineva aşa, pe înţelesul lui. Iar dacă acel cineva ar fi chiar Conducătorul, ar fi şi mai bine. Atunci probabil vor dispărea toate enigmele şi tot misterul în care trăia acum.

* * *

– Vrei să vorbeşti cu Conducătorul?

David s-a speriat puţin. Era atât de adâncit în gânduri, încât n-a simţit că a intrat cineva. Când şi-a ridicat privirea în uşă a văzut o femeie care-i zâmbea.

– Eram dus pe gânduri.

– Conducerea a decis că eşti apt să rămâi aici.

– Exista şi posibilitatea să nu rămân?

– Categoric. Deja eşti sănătos. Acum poţi să rămâi sau să părăseşti locul acesta.

– Eu vreau să rămân.

– Tu singur eşti în măsură să-ţi decizi soarta. Ea este în mâinile tale. Acum te rog să mă urmezi.

Mergeau pe un coridor lung. Mulţi oameni intrau şi ieşeau din încăperile înşirate de-a lungul culoarului. Toţi îi salutau şi treceau preocupaţi să-şi continue ceea ce aveau de făcut. David se uita curios. Era firesc, îşi părăsea camera pentru prima dată.
Au ajuns în faţa unui lift. Uşa s-a deschis şi femeia a apăsat pe un buton. Liftul nu era din cele pe care David le văzuse până acum. De fapt, aici nimic nu semăna cu ce văzuse el înainte.
Când liftul s-a oprit s-au îndreptat spre o uşă. Femeia a pus mâna în dreptul unui triunghi şi uşa s-a deschis. Au intrat într-o sală foarte mare. Semăna cu o sală de conferinţă dar nu avea nici scaune şi nici ceva asemănător.
– Aici te las. Aşează-te, te rog.
Cu aceste cuvinte, femeia a părăsit sala.
David privea în jur. Picturile şi toate obiectele erau perfect rânduite. Nu te mai săturai privindu-le. Totul era plin de viaţă. Priveliştea îl captivase.
Deodată a simţit prezenţa cuiva. A tresărit şi s-a întors. A simţit nevoia să îngenunchieze. A ridicat privirea, dar o lumină puternică nu-l lăsa să vadă decât până la glezna piciorului pe cel ce era în faţa sa. Vedea două picioare încălţate într-un fel de sandale de care nu mai văzuse decât în nişte desene vechi. Era încălţămintea purtată la început de romani.
O voce blândă şi caldă i-a spus:
– David, ai ajuns aici pentru că ai vrut asta. Acum ai posibilitatea să-Mi vorbeşti, întreabă ce ai de întrebat.
– Nu ştiu cum să mă-ntorc spre Dumneavoastră. Vreau să Vă privesc în ochi. Am fost obişnuit...

– Multă lume vrea să Mă privească în ochi. Fiecare poate să Mă vadă atât cât îi îngăduie curăţenia lui interioară.
–Nu cumva?!…
– Opreşte-te, Davide, nu spune nimic. Vei rămâne aici şi vei da tot ce ai în tine ca să-i ajuţi pe ceilalţi oameni. Acum ai posibilitatea să întrebi orice.
– Nu voi mai avea posibilitatea să discut cu Dumneavoastră?
– Foarte, foarte rar, atunci când am să te chem.Acum spune-Mi ce te doare.
David stătea îngândurat. Nu ştia cum să înceapă.
– Ce se-ntâmplă? De ce nu-ţi verşi ceea ce ai pe suflet?
– Mi se pare că Dumneavoastră ştiţi totul.
– Ai dreptate, dar există şi un alt adevăr. Toată viaţa n-ai spus nimănui nimic. Ai fost obişnuit să ţii totul în tine. Fiinţa umană e astfel creată, încât, dacă nu-şi împarte durerea cu altcineva, ea însăşi se transformă-n durere.
După aceste cuvinte David s-a închis în el şi parcă a devenit mic, mic de tot.

Interlocutorul lui era obişnuit cu astfel de reacţii şi l-a lăsat până când David a început să povestească.
– Când în ţara noastră au venit comuniştii la putere, bunicul meu era moşier. Nu era un moşier de rând, ci dintre cei care într-adevăr au avut multe. Noii conducători ai ţării erau aleşi din păturile sărace. Bineînţeles că pregătire nu prea aveau. Totul a trecut prin barbaria lor. Prin urmare, mii de capete au căzut. Cei nou aleşi au luat tot ce-i aparţinea bunicului meu. Ne-am mutat din satul în care stăteam, într-un altul. Ne-au dat în schimbul locuinţei noastre o casă care aparţinuse unuia dintre capii conducerii roşii. Bineînţeles că în casă nu era altceva decât o sobă, şi ea pe jumătate dărâmată. Bunicul a refăcut ce se putea reface şi a început viaţa din nou. Locuitorii satului nu priveau cu ochi buni familia noastră, doar eram moşieri, inamicii revoluţiei. Bunicii veneau din cealaltă parte a ţării. Nu puteau să ştie ţăranii ce fel de oameni erau. Toţi ţăranii care lucraseră pentru bunici duceau o viaţă bună. Bunicii ajutaseră pe toată lumea. Aici erau consideraţi inamici şi atât.
La o jumătate de an după ce le-a fost stabilit domiciliul forţat aici, pe bunicul l-a ridicat securitatea şi trei luni nimeni n-a ştiut unde este. Apoi, într-o noapte, l-au adus în sicriu şi n-au lăsat pe nimeni să-l desfacă. L-au îngropat în aceeaşi noapte. Ca nişte bestii, cum de fapt şi erau.
Bunica a mai trăit până când ajunsesem eu la vârsta de zece ani. Era o femeie simplă, fără şcoală, dar de o fineţe deosebită. Am învăţat de la ea

să fiu mai bun şi să am încredere în Dumnezeu.
– Eşti sigur că ai încredere în Dumnezeu?
– Am să-mi spun oful. Pe Dumneavoastră nimeni nu Vă poate minţi. Când eram mic, aveam deplină încredere în Dumnezeu, sunt sigur. Învăţătura pe care am primit-o în şcoală era în totală contradicţie cu ce mă învăţase bunica. Noile generaţii erau educate în spirit ateist. Dacă arătai că ai credinţă în Dumnezeu oamenii fugeau de tine de parcă ai fi fost bolnav de ciumă. Fiind copil, mă ghidam după educaţia dată de bunica, dar ascultam şi ce spuneau ceilalţi copii. Spre ruşinea mea, trebuie să recunosc că mai apoi, de-a lungul vieţii mele, mi-am amintit cam rar de Dumnezeu. Cu alte cuvinte, în această perioadă eu l-am părăsit pe Dumnezeu. Şi acum am momente în care gândurile mele se bat cap în cap. Ştiu că Dumnezeu nu m-a părăsit niciodată. Mă forţez câteodată să alung gândurile negative, dar ele vin fără voia mea. Mi-este ruşine, dar aşa e. Mă rog în fiecare clipă lui Dumnezeu să mă ierte pentru slăbiciunea mea. Dacă toţi oamenii ar putea să vină în locul acesta, s-ar convinge că nu există altă putere decât Dumnezeu.
Nu ştiam de ce poliţistul satului trecea periodic pe la noi şi se interesa ce mai facem. Mai târziu am aflat că acestea erau dispoziţiile conducerii partidului.

Toate familiile foştilor moşieri erau urmărite cu stricteţe, ca nu cumva să ajungă în posturi de conducere, să nu facă de ruşine clasa muncitoare şi aleşii. Copiii familiilor inamice revoluţiei nu aveau voie să ajungă în facultate. Dar aceste adevăruri pe care Vi le-am spus le-am înţeles foarte, foarte târziu.
Eu am făcut o greşeală mică, dar din ea s-au tras multe. Am ajuns la puşcărie. După aceea totul s-a dus în jos. Nimeni nu mă mai primea la serviciu. Am plecat în cealaltă parte a ţării. Am reuşit să-mi fac o familie. M-am angajat şi eram mulţumit. Am crezut că totul a trecut, c-a fost doar un coşmar, dar m-am înşelat.
Într-o zi m-a chemat directorul fabricii, care de altfel mă respecta foarte mult.
– David, mi-a spus el, tu păreai un om bun, dar ia priveşte ce scrie aici.
Mi-a arătat o scrisoare.
– Vezi ce scriu colegii? Tu eşti nepotul unui duşman al regimului nostru. Ai fost şi în puşcărie. Până acum ţi-a mers, de-acum încolo să nu te mai văd călcând pe-aici. Ai păcălit-o şi pe fata tovarăşului inginer, om cinstit şi respectat de toată lumea. I-am dat acum telefon. Să vezi ce te aşteaptă acasă.
După canonada aceasta am plecat cu inima strânsă spre casă.

În faţa blocului mă aşteptau socrul meu şi doi poliţişti.
– Fir-ai al naibii de derbedeu! Mi-ai făcut familia de ruşine, mi-ai dezonorat-o.
– Staţi puţin să vă explic.
– Ce să-mi explici, derbedeule?
Pronunţând cuvintele acestea a luat bastonul poliţistului şi a început să-mi dea peste cap. Sângele a început să-mi curgă pe faţă. Poliţiştii, oamenii legii care trebuiau să apere interesele cetăţeanului mi-au dat şi ei câteva picioare în spinare. Ţin minte că s-a amestecat şi o femeie în vârstă:
– Lăsaţi-1 pe bietul om. Ce v-a făcut? Dacă a făcut vreun rău duceţi-1 la judecată. N-aveţi frică de Dumnezeu?
– Pleacă, boşoroago, cu Dumnezeul tău cu tot! Luaţi-1 p-ăsta de-aici, s-a întors şeful de partid către poliţişti, este al vostru.
– Dar eu am nişte lucruri, vreau să vorbesc cu soţia...
– Ce soţie, naiba să te ia, mi-ai făcut fata de ruşine.Nu ai nimic aici. Să nu te mai văd, că te-mpuşc. Poliţiştii mi-au pus cătuşele şi m-au dus la circa de poliţie. Acolo mă aştepta o delegaţie întreagă.
– Ăsta-i derbedeul?
– Ăsta e, şefu'!
– Băi, tu de ce-ai venit aici cu minciuni şi cu fel de fel de maşinaţii?

– N-am făcut nimic, am muncit, n-am minţit pe nimeni.
– Uitaţi tupeu la el! A dezonorat familia tovarăşului Coca. Îţi dai seama ce-ai făcut, măi animalule?
– Tovarăşe, dacă eram animal, stăteam şi eu într-un grajd.
– Ai şi grai să vorbeşti şi să-mi răspunzi aşa obraznic? Ia arătaţi-i, băieţi, derbedeului ăsta, cum trebuie să se poarte.
În scurt timp am primit o grămadă de lovituri. Parcă băteau covorul. Nu mai aveam forţă, nu mă mai ţineau picioarele. Am căzut.
– Gata, lăsaţi-1, am auzit o altă voce.
– Dar, tovarăşu' procuror, ştiţi ce-a făcut acest individ?
– Ştiu, dar nu avem pentru ce să-1 judecăm.
– Şi atunci ce facem? Cum îl mai privim în ochi pe tovarăşu' Coca? Şi-apoi ştiţi, de la dânsul de la fabrică mai luăm şi noi una, alta.
– Ştim, dar nu avem ce face. Ţineţi-1 aici în seara asta şi mâine daţi-i drumul, şi să nu-1 mai prind în judeţul ăsta. Acum cincisprezece ani ar fi fost mai uşor, dar acum ştiţi instrucţiunile de sus, trebuie lucrat cu mănuşi. Şi-apoi cred că nu mai are multe... Câte-a luat, şi de fier să fi fost şi tot se spărgea.
– Ia sculaţi-1! Măi, auzi? Să-i pupi mâna tovarăşului procuror, asta să faci. Să se spele ăsta bine, daţi-i nişte şuturi şi să plece de-aici. Să nu te

mai prind pe-aici, că te mănânc.
După ce m-am spălat, m-au gonit şi m-am trezit în miezul nopţii pe stradă. Nu aveam nici bani, nici nimic. Foame nu-mi era; mi se părea firesc după bătaia pe care am luat-o. Dar, încotro s-o apuc? M-am gândit bine şi m-am îndreptat spre clădirea unde-şi avea sediul primul secretar de partid. Am aşteptat toată noaptea. Eram sigur că aici mi se va face dreptate. Aşa am fost educat toată viaţa, că partidul face dreptate. La prima oră 1-am văzut pe tovarăşul prim secretar al judeţului şi am alergat spre maşina lui. Văzându-mă în halul în care eram a rămas pe loc.
– Cine eşti, tinere, şi cine te-a adus în halul acesta?
– Vreau să discut cu dumneavoastră. Ca prim secretar al judeţului trebuie să mă ajutaţi.
– Haide, intră cu mine, partidul ajută cetăţenii ţării.
Am intrat în cabinetul dânsului.
La intrare s-a adresat secretarei:
– Cheamă repede un medic.
Apoi s-a întors către mine:
– Aşează-te aici până vine medicul şi spune-mi ce s-a întâmplat.

I-am relatat totul cu lux de amănunte. S-a încruntat. A luat telefonul şi a vorbit pe rând cu directorul fabricii, cu şeful poliţiei, cu procurorul oraşului.
Între timp, în cameră a intrat medicul însoţit de secretara care ţinea în mână o tavă cu ceai cald şi o chiflă.
– Lăsaţi astea, eşti liber, măi, nu mai am nevoie de tine.
– Păi, nu m-aţi chemat pentru dânsul, tovarăşu' prim…?
– Pentru ăsta? Ştiţi voi cine e ăsta? Un hoţ. Auzi? Locul tău este în puşcărie, măi. Acolo-ţi vor putrezi oasele; dacă nu acum, mai târziu. Ai venit să-mi iei din preţiosul timp destinat oamenilor muncii cu prostiile tale.
Cineva a bătut la uşă.
– Da, intraţi! Iată-te şi pe tine, tovarăşu' Dinu.
Era şeful poliţiei.
– Nu ştiţi că trebuie să-mi organizaţi garda?
– Am să schimb oamenii care stau aici de gardă, tovarăşu'. Ştiţi că alte accidente ca ăsta n-am avut.
– Nu-i nimic, nu e vina lor. Individul m-a acostat când am ieşit din maşină. Luaţi-l pe ăsta şi faceţi cum ştiţi voi, şi i-a făcut cu ochiul. Luaţi-l, să nu-l mai văd.
– E, asta vă garantez.
– Te aştept duminică la masa pe care o dau. Fac zece ani de căsnicie.

Doar eşti naş, nu, n-ai uitat?
– Se uită aşa ceva?
După aceste cuvinte, şeful poliţiei mi-a pus cătuşele şi mi le-a strâns rău de tot.
Ce s-a întâmplat apoi la poliţie e greu de explicat. De dimineaţa până seara eram bătut până leşinam. Mă trezeau cu apă rece şi începeau din nou. Seara deja scuipam sânge. Când s-a întunecat, m-au urcat într-o dubiţă şi m-au aruncat într-un şanţ la marginea oraşului.
– Măi, auzi, dacă te mai văd odată în oraşul ăsta, te împuşc, să ştii. Am să spun că te-am arestat pentru furt şi-ai încercat să fugi. Şi acum o făceam... Să-i mulţumeşti lui tovarăşu' Coca că nu mai vrea să se facă de ruşine să te şi îngroape. Dacă nu ştiau oamenii că eşti legat de familia dânsului, se termina cu tine.
Vreo două ore n-am avut putere să mă mişc. Cu greu am reuşit apoi să mă ridic în picioare. M-am întors cam cu frică în oraş la o cişmea şi m-am spălat. Era noapte, nu ştiu cum arătam. Simţeam că sunt umflat şi desfigurat. Mergeam fără să ştiu unde. Oriunde, numai să nu mai fiu aici. Pe lângă mine treceau maşini, dar nimeni nu mă lua. Adevărul este că încetineau, dar se speriau probabil de felul cum arătam şi-şi continuau drumul fără să se

oprească. Spre dimineaţă s-a oprit un camion. Era condus de un bărbat de vârsta mea.
– Ce-ai păţit, bătrâne?
– Am fost la o nuntă şi m-au bătut pentru o fată. Şi mi-au luat şi toţi banii.
– Măi, să fie! Şi pe la noi se mai întâmplă aşa ceva, dar măcar nu luăm banii nimănui. Ce nu se întâmplă pentru fete... Hai că te ajut eu. Am condus toată noaptea. Stau la o sută de kilometri de aici. Stai la mine vreo două, trei zile, până te refaci. Nici eu nu sunt căsătorit. O să te ajut şi cu bani. Într-o zi pot ajunge şi eu în situaţia ta şi poate mă ajută şi pe mine cineva. E omenesc, nu?
Câteva zile m-am refăcut la Ştefan, aşa-1 chema pe băiat. Mi-a dat şi nişte haine de-ale lui. Maică-sa era tare bună.
De-atunci încolo am mers din sat în sat, am lucrat ce se găsea. Nu-mi era frică de lucru. Oamenii îmi plăteau cu ce aveau, câteodată uitau să-mi plătească, dar eu eram mulţumit cu mâncarea şi hainele pe care le primeam. Ceva însă s-a întâmplat cu sănătatea mea. Slăbisem 30 de kilograme. Scuipam sânge tot timpul. Am fost şi la medici. Unii mi-au spus că am nevoie de un tratament zdravăn, alţii că n-au ce să-mi facă şi tot aşa. Am venit aici ca să mor măcar în linişte, departe, departe de oameni. M-am săturat de oameni. Acum aş vrea, dacă se poate, să-mi spuneţi unde mă

găsesc. Aş vrea să rămân aici. Depinde de Dumneavoastră. Tare aş vrea să nu mă mai întâlnesc cu coşmarul care m-a urmărit toată viaţa.
David terminase. Lacrimi grele se scurgeau pe obrajii lui. Retrospectiva vieţii lui îi adusese multă suferinţă.
– Acum cred că te simţi mai bine.
Vocea pe care o auzea David parcă-1 mângâia. Avea impresia că ascultă un concert de clopoţei de lăcrămioare.
– Aproape toţi dintre cei care sunt aici sunt cuprinşi de durere. De ce oare naşterea şi creaţia nu sunt şi ele durere? Înainte de a ajunge aici, cu toţii aţi visat cu ochii deschişi. Unii din voi au visat să aibă o casă nouă, unii un automobil nou, alţii femeia sau bărbatul visurilor lor. Totul a trecut. Visurile au rămas. Dacă şi pe ele le fură cineva, atunci într-adevăr totul este zadarnic. Cu Terra problema este acută şi foarte dificilă, însă şi aici se va găsi rezolvarea. Preţul însă contează foarte mult. Tu ai ajuns aici printr-o minune. Mulţi trec pe lângă noi şi nu ne văd. Senzorii triunghiului pe care 1-ai văzut comunică direct cu creierul omului. Dacă senzorii triunghiului şi
undele emise de creier au aceeaşi frecvenţă, atunci respectivii văd triunghiul, aşa cum s-a întâmplat şi cu tine, şi rămân aici.

– Eu V-am întrebat, dacă puteţi să-mi răspundeţi, unde sunt şi ce este acest loc şi dacă pot să rămân aici.
– Nu te grăbi, Davide. Vei avea răspunsurile. Te rog să te ridici şi să treci în dreapta. Acolo este un ecran verde. Apasă pe buton.
David s-a apropiat şi a apăsat butonul.
Pe ecran a apărut un câmp cu flori. Se vedeau şi pomi; unii dintre ei deja în floare. Aproape pe fiecare crenguţă era legat un mărţişor. Era atât de frumos..., dar frumuseţea cea mai mare o aduceau sutele de copii care se jucau în grădină. Faţa lui David a prins parcă a lumina. Ceea ce vedea el era ca o vrajă. Râsul copiilor, mirosul florilor pe care-l simţea, venirea primăverii... Lui David îi era frică şi să respire ca să nu strice ceva.
– Nu-ţi fie frică, nu poţi strica nimic; nici tu nici oricine altcineva de pe planeta aceasta. Sectorul pe care-l priveşti acum este viitorul, e planeta copiilor.
– Aici văd numai fericire.
– Aşa şi este, toţi aţi fost aşa. Mai târziu oamenii maturi v-au stricat, v-au condus după regulile lor de înţelegere a binelui, v-au furat copilăria, v-au furat visele. Copiii aceştia în viitor vor conduce planeta. Fii atent ce fac ei! Se ajută unul pe altul. Observi că nimeni nu murdăreşte cu nimic grădina viitorului? Au fost aduşi aici toţi la aceeaşi vârstă. Cu ei sunt şi maturi, îi observi?
– Da, dar cu greutate. Nu apar ca profesori sau educatori.

– Aşa este, ei au din nou vise şi sunt fericiţi cu copiii.
– Sunteţi sigur că nimic nu le va strica viitorul?
– În ce priveşte fiinţa umană, nimeni niciodată nu poate să fie sigur de ceva. Însă experienţa de pe alte planete care erau ca Terra a dovedit că soluţia aceasta e cea mai bună. Aşa am procedat şi-n alte părţi. Copiii, neprimind sărutul nopţii, al întrecerii meschine a celor mari, reuşesc să-şi construiască singuri un viitor într-adevăr frumos. Ei vor fi viitorii conducători, nu vor avea întreceri politice sau de altă natură. Se vor gândi numai să reziste şi tot ce vor avea din propria muncă în plus, vor folosi pentru continua perfecţionare. Adică vor construi nave cu care să ajungă pe alte planete, să comunice cu semenii lor şi nu arme cu care să se omoare unul pe altul.
– Dar nu este posibil ca unii dintre ei să se dezvolte înspre rău? Să presupunem că un procent cât de mic s-ar dezvolta în această direcţie, ce se va întâmpla cu ei?
– Un procent mic ar putea exista, dar cei mai mulţi îi pot anihila pe cei câţiva care gândesc rău, însă nenorocirea e că acum pe planetă este exact invers. Cei buni pier. Nimeni nu mai crede în Dumnezeu, deşi toţi afirmă că au

credinţă. Puţini oameni fac bine şi sunt consideraţi ori proşti, ori nebuni. În ambele cazuri sunt anihilaţi.
– Credeţi că este posibilă reconstruirea planetei aşa cum o gândiţi? Modelul acesta este perfect, atât de perfect, încât e aproape utopic.
– Utopic, ce ştii tu despre utopie? Ea nu există. Este un termen inventat de cei puternici. Ştii de ce? Ca să descurajeze oamenii. Dacă nu i-ar fi descurajat astfel, planeta n-ar fi avut această soartă. Am să-ţi explic. Cei puternici deţin bogăţiile Terrei şi banii pe care i-au inventat.Ţin totul în mâinile lor. S-au îmbogăţit exploatând resursele Terrei, care nu le aparţin. Terra este creaţia lui Dumnezeu. Prin urmare, ei încearcă să-1 exploateze pe Dumnezeu, ori aşa ceva e imposibil. Acum cei puternici sunt în panică. Ei conştientizează că 93 de procente din fiinţele care trăiesc pe Terra nu sunt dintre ai lor.Ştiu că într-o zi va fi o explozie socială care-i va spulbera, îi va distruge. Tu eşti cel mai nou venit aici şi ştii foarte bine ce se întâmplă afară. Cei bogaţi şi-au construit arme moderne. Nu v-aţi gândit niciodată către cine sunt îndreptate ele? Către această utopie, despre care spun că nu se poate construi. Va curge mult sânge, dar oamenii trebuie să dovedească prin ceva că sunt oameni şi nu animale. Acesta este preţul dezvoltării. Iar după toate acestea, priveşte pe ecran viitorul. Acest viitor merită orice sacrificiu.
– Dumneavoastră nu sunteţi adeptul violenţei. Nu Vă plac rezolvările sângeroase. Nu ne-aţi învăţat asta. Numai Dumneavoastră sunteţi în măsură

să opriţi jertfele. De ce nu ne arătaţi o altă cale, paşnică?
– Te întreb, eu sunt adeptul violenţei care este acum pe Terra? Eu v-am arătat cum să omorâţi? Cum să violaţi? Cum să vindeţi copii, cum să construiţi arme, cum să scoateţi uraniul şi să faceţi bombe în loc de a construi nave cu care să ajungeţi pe alte planete? Eu v-am împărţit în clase bogate şi sărace?
David stătea încremenit. Vocea pe care o auzea era aceeaşi, blândă, dar cuvintele cădeau asupra lui cu puterea unei lovituri de tun.
– Nu puteţi, Davide, să-mi imputaţi nedezvoltarea voastră, ea vă aparţine. Voi veţi ieşi la luptă paşnic, înarmaţi cu toată învăţătura pe care v-am dat-o, cu dragostea, cu iubirea şi cu credinţa în bine. Dacă privim în trecut, putem face o statistică tristă, trei miliarde şi jumătate de capete au căzut în numele creştinismului. Acum, în ultimul ceas, când va fi lupta cea grea între bine şi rău, noi trebuie să arătăm celor bogaţi că forţa nu stă în armele create de ei ci în unirea noastră. Eu am să-mi protejez oamenii, n-am să-i las să iasă ca nişte miei de tăiat, ca o pradă uşoară. Dacă se folosesc armele împotriva voastră, voi veţi răspunde cu învăţătura Mea. Bogaţii nu sunt proşti. Greu va da cineva ordin să se folosească armele împotriva voastră, pentru că ştiu că

acesta le va fi sfârşitul. Însă ei trebuie să ştie că planeta aceasta e atât a lor cât şi a voastră; ei au împărţit-o în „a noastră“ şi „a voastră“. Uită-te la copiii aceştia! Voi le-aţi încurcat viitorul, voi, cei maturi. Acum tot voi trebuie să vă reparaţi greşelile. Apoi trebuie să distrugeţi toate armele de pe Terra şi să-i lăsaţi să-şi construiască viitorul aşa cum îl vezi pe ecran. Ei vor şti cum să procedeze. Voi n-aţi fost capabili să o faceţi. Lăsaţi copiilor copilăria şi nu le-o mai furaţi, întoarceţi-le poveştile pe care le-aţi ascuns, întoarceţi-le râsul pe care 1-aţi spulberat. Nu fiţi egoişti, pentru că egoismul vostru îi distruge şi pe ei, ori aşa ceva n-am să permit eu. Neîmplinirile v-au făcut să doriţi şi noilor generaţii să sufere ca voi. Daţi copiilor mână liberă pentru un viitor frumos.

– Şi cu noi ce se va întâmpla?

– Voi vă veţi primi pedeapsa pe care o meritaţi. Unii din voi, cei mai vinovaţi pentru ce s-a întâmplat acum, vor fi distruşi. Aceasta veţi decide voi. Ceilalţi se vor duce pe alte planete, unde vor primi educaţie, vor învăţa ce înseamnă să fii om. Aici este Fortăreaţa nădejdii, a dezvoltării omeneşti, o părticică din Univers. Aici nu poate intra un om care nu este demn pentru asta. Ţi-am arătat numai sectorul copiilor, urmează să-ţi arăt toată Fortăreaţa. În viitor Terra nu va avea nevoie de ea, fiindcă Terra însăşi va fi o Fortăreaţă.

– Sunteţi sigur că nimeni nu poate pătrunde aici cu gânduri meschine?

– Categoric. Fortăreaţa a fost construită atunci când pe Terra au fost aduşi oamenii, cu sute de mii de ani în urmă. Ea a fost activată tot timpul. Nimeni care n-a meritat n-a văzut-o vreodată. Tu acum trăieşti în ea. Ea nu este o fantezie şi mâna omenească n-o va putea distruge vreodată. Tu ştii pe unde ai intrat, dar dacă ieşi acum afară nu mai poţi intra. De aceea Fortăreaţa nădejdii şi a viitorului este fortăreaţă. De aceea ea a existat. Priveşte Davide, pe ecran, priveşte copiii! Bucură-te de ceea ce vezi!

David se uită la copii. Cu cât le auzea mai mult râsul, cu atât faţa lui devenea mai blândă şi mai blândă. Ce mult i-ar fi plăcut să fi avut şi el această copilărie.

Un copil a căzut alergând după o minge. Genunchiul lui a început să sângereze. Toţi ceilalţi copii s-au adunat lângă el ca un roi. Copilul s-a ridicat, şi-a şters lacrimile şi a continuat joaca.

– Doamne, mare şi nemărginită este puterea Ta. Din ceea ce am văzut până acum în Fortăreaţă pot spune că aici e ca-n rai. Bineînţeles, eu nu ştiu cum e raiul, dar aşa mi-1 închipui din ceea ce am citit sau din ceea ce ni s-a dat voie să citim, pentru că mult timp am fost lipsiţi de educaţie în ceea ce priveşte religia, Dumnezeu, sau orice altceva de această natură.

– Davide, tu crezi că citind doar despre Dumnezeu vei putea înţelege ce este Dumnezeu? Dacă asta gândeşti. În primul rând trebuie să studiezi tradiţiile strămoşeşti, după aceea filosofia naturii şi de-abia apoi poţi să faci primii paşi în credinţă. Ai înţeles?
– Sincer să vă spun, nu.
– Dacă mi-ai fi răspuns altfel, ai fi minţit. Va trece multă vreme până când, puţin câte puţin, vei înţelege.
– Ceea ce-mi doresc tare, tare mult, este să fiu apt să rămân aici. Nu mă înţelegeţi greşit. Nu vreau să rămân pentru că aici într-adevăr aş fi într-un vis frumos; nu vreau să rămân pentru că aici totul îmi este garantat şi n-am nevoie de nimic; nu vreau să rămân fiindcă mi-e frică de moarte. Că nu mi-e frică de moarte am dovedit-o înainte de a intra aici. Eram pregătit să-mi dau duhul şi eram sincer fericit că părăsesc Terra. Nu ştiu de ce, dar eram cuprins de o fericire stranie. Singurul lucru pe care mi-1 doresc este să mă afirm ca om, om adevărat. Creatorul mi-a dat creier prin care să mă deosebesc de animale şi aici vreau să învăţ să-1 folosesc. Ceea ce v-am spus până acum vine din toată fiinţa mea. Aş vrea să fac un pas înainte. Daţi-mi şansa să învinge animalul din mine. Vreau să devin om, pentru ca tot restul vieţii mele să-mi pot ajuta semenii să lupte ca mine şi împreună să putem într-o zi distruge nefericirea.
– Nefericirea... Şi fericirea şi nefericirea sunt înglobate în voi. Din păcate, dacă la început ele existau în părţi egale, acum voi aţi dezvoltat

nefericirea la aproape 100 de procente. A rămas o foarte, foarte mică luminiţă în fiecare din voi numită fericire. Numai de voi depinde să o transformaţi într-o lumină uriaşă şi să învingeţi.Eu am fost, sunt şi voi fi tot timpul printre oameni. Hai să-ţi povestesc ceva.
Într-o zi am coborât între oameni. Le-am adus Lumina, medicina, învăţământul, le-am arătat viitorul. Mergând printre ei aveam cea mai puternică armă, adevărul. Societatea însă nu avea nevoie de adevăr. Ştii care este paradoxul? Atât de mult s-au încurcat în minciunile lor, încât au început să creadă că minciuna este adevăr şi adevărul minciună. Tot ce le spuneam eu, pentru ei era utopie, scamatorie, înşelăciune sau orice, dar nu adevăr. Deveniseră surzi şi orbi la adevărul pe care-1 aduceam eu. Ai văzut, Davide, vreodată un om orb?
– Am văzut de mai multe ori.
– Ştii după ce se ghidează orbul? După sunet, Davide. Ca bioroboţii. Oameni perfect sănătoşi, datorită mocirlei în care a intrat societatea, s-au transformat în bioroboţi. Ascultă comenzile şi fac exact ceea ce li se spune, fără să se

gândească dacă e bine sau rău. E mai comod să nu gândeşti, ori comoditatea aceasta a transformat oamenii în sclavi, într-o turmă lesne de exploatat.
Într-o zi a venit la Mine o tânără fată. A venit cu multă durere, la fel ca tine, dornică de adevăr. Uite ce a văzut! Eu ţi-am promis că am să-ţi spun multe, ca să ştii exact care sunt oamenii care stau în Fortăreaţă. Acum priveşte ecranul din stânga ta. Aici, când vrei, poţi să te întorci în timp, sau, dacă eşti în nivelul 7 poţi să intri în viitor.
Pe ecran a apărut Învăţătorul. Era într-o cameră, aşezat pe un fotoliu.
S-a auzit o bătaie în uşă. După răspuns, în cameră a intrat o fată. Chipul ei arăta tensiunea. Nu îndrăznea să ridice privirea. Parcă era o liceeană la examen.
– Ce te aduce aici, copilă? a întrebat-o şi a mângâiat-o pe păr ca s-o liniştească.
Mângâierea a deschis sufletul fetei. Cu voce de copil, cu greutate, tânăra a început:
– Am 22 de ani şi-am dus până acum o viaţă simplă.Cam de la vârsta de 13 ani, când am început să-mi pun întrebări despre viaţă, mi-am dorit moartea, pentru că n-am înţeles rostul vieţii şi nimeni n-a ştiut să-mi spună pentru ce ne naştem, pentru ce trăim? Şi, pentru că n-am ştiut de ce se întâmplă toate, n-am vrut să exist. Am vrut să mă sinucid, dar n-am putut. Nu cred că a fost vorba de frică sau laşitate, dar n-am ştiut dacă am sau nu dreptul să o fac. Fiind creaţia lui Dumnezeu, nu ştiam dacă am dreptul să distrug sau să murdăresc creaţia Lui.

Am căutat o motivaţie pentru tot ce făceam zi de zi. Mă întrebam dacă cei din jurul meu ştiu pentru ce fac ceea ce fac. Din discuţiile cu colegii de şcoală şi oamenii maturi care trăiau în jurul meu am înţeles că nici ei nu ştiau despre viaţă mai mult decât mine. Am ajuns la concluzia că nimic din viaţa cotidiană nu are sens. Deci sensul vieţii trebuie să fie Dumnezeu. Dar ce înseamnă asta?
M-am gândit că poate la biserică găsesc răspunsul.Am început să merg duminica la slujbă. În biserică era o atmosferă liniştitoare, dar atât. Din slujbă nu prea înţelegeam mare lucru, întâmplările din Biblie le cunoşteam şi eu, dar nu primeam nici o explicaţie în plus. Am observat că lumea vine la biserică mai puţin pentru ceea ce spune preotul acolo şi mai mult ca să-şi umple timpul, să iasă în lume, să se întâlnească unii cu alţii, să-şi povestească întâmplările din timpul săptămânii, să vadă ce toaletă nouă are doamna nu ştiu care, să bârfească pe unul şi pe altul.

Am încercat să vorbesc cu preotul. Omul, mai în vârstă, era de o cultură uimitoare. Cunoştea foarte bine greaca veche, latina, filosofia, istoria, literatura, dar întrebărilor mele nici preotul nu le-a dat răspuns.
Atunci mi-am construit un stil de viaţă după cum consideram eu că e mai bine. Am început să caut şi alţi oameni care gândesc la fel.
Pentru mine contează ca omul să fie sincer, cinstit, să spună mereu adevărul. Am căutat astfel de oameni, dar n-am găsit. Eram sinceră şi deschisă faţă de toţi şi pentru asta am fost mereu numai lovită, dezamăgită. Dezamăgirea mea s-a transformat în deznădejde, îmi pierdeam încrederea în oameni. Eu nu voiam să trăiesc ca ei. Şi totuşi speram. Am sperat că într-o zi voi găsi măcar un om care să sufere de boala mea, să fie bolnav după adevăr, după sinceritate. Am căutat şi n-am găsit. Şi eu aş putea să mint, să joc teatru, să-i păcălesc pe oameni. Dar nu vreau, nu-mi place. Mi se pare că oamenii cheltuiesc foarte multă energie cu asta. Cred că trebuie să te concentrezi în mod deosebit ca să nu uiţi ce-ai minţit fiecărui semen al tău în parte. Nu este mai simplu să te foloseşti de purul adevăr, iar energia aceasta să o foloseşti pentru altceva?Pentru ceva bun, pentru ceva folositor.
În tot acest timp îl rugam pe Dumnezeu să-mi întrerupă viaţa. Nu voiam această viaţă, pentru mine era un chin...
Eu nu mi-am dorit niciodată copii, tot pentru că n-am înţeles rostul omului. Să am un copil căruia să nu-i pot explica nimic despre viaţă şi să se chinuie ca mine?
Am vrut să mă închid într-o mănăstire ca să pot măcar trăi departe de mizeria oamenilor. Ştiu că Iisus înseamnă perfecţiune, ştiu că El singur este fără păcat, ştiu că nici un om nu poate fi ca El. Dar cred că poţi măcar încerca să te apropii de modelul Iisus. Asta mi-am dorit, să fac totul ca să

trăiesc cât mai aproape de adevăr. Dar la mănăstire nu se intra aşa uşor. Am aflat că şi acolo ai nevoie de un venit sigur, o pensie, o dotă, ceva asemănător, ori eu nu aveam aşa ceva.
Nu-mi rămânea nimic de făcut sau, mă rog, nu vedeam eu nici o cale. Mă închisesem în mine şi m-am hotărât să trăiesc singură, să nu am nici o legătură cu nimeni, atât cât este posibil. Am hotărât să nu mai plâng niciodată, indiferent ce mi s-ar întâmpla.
Aceasta s-a întâmplat în urmă cu vreo doi ani, iar acum am auzit de Dumneavostră.
M-am gândit că singurul pas înainte pe care aş putea să-1 fac este să ajung la Dumneavoastră, este singurul loc unde cred că pot să trăiesc aşa cum îmi doresc şi cred că singurul lucru frumos pe care-1 pot face în viaţă este să-i ajut pe oameni.

De aceea am venit aici. Poate m-am înşelat. Poate este corect modul de viaţă al celor din jurul meu, iar concepţia mea este greşită.
Vreau să mă luminaţi. Cred că numai aici lângă Dumneavoastră, pot găsi oameni care doresc să trăiască cum îmi doresc şi eu. Sunt pe cale să-mi pierd încrederea în oameni. Dacă nu mai crezi în cei de lângă tine nu mai ai nimic, îţi pierzi şi încrederea în tine. Îţi rămâne doar Dumnezeu. Dar Dumnezeu are încredere în oameni, aşa buni sau răi cum sunt ei. Şi atunci întreb, dacă ai pierdut totul, mai poţi spune „cred în Dumnezeu“?
David urmărea şi trăia tot ce se întâmpla pe ecran. Deşi ştia că este doar o întoarcere în timp, trăia. A văzut cum Învăţătorul s-a apropiat de fată, a pus mâna pe capul ei şi i-a spus:
– Oamenii sunt creaţi ca să arate că sunt puternici şi demni pentru Dumnezeu. Şi în acelaşi timp să îndure pedeapsa pe care au dat-o lui Dumnezeu. Ai spus că nu ţi-a rămas nimic decât Dumnezeu. Sensul vieţii este Dumnezeu. Fiecare om în parte trebuie să se străduiască să ajungă prin faptele lui cât mai aproape de Creator. Acum te rog atenţie maximă la ceea ce am să-ţi explic. Unii oameni cred că drumul spre Dumnezeu este uşor. Aceasta este cea mai mare autoînşelăciune a omenirii. Mai întâi este necesar să străbaţi drumul către tine. Cunoscându-te, pas cu pas începi să urci calea lui Iisus până ajungi la El. Aceasta e departe de a fi uşor. Pentru unii viaţa este o continuă distracţie. Apoi, când se dezgustă de plăcerile oferite de viaţă, ei îşi întorc privirile către Dumnezeu. După tine, tânără fată, ce cred oamenii aceştia despre Dumnezeu? Oare este o ladă de gunoi? Adică, mai bine spus, dacă nu mai găsesc alte distracţii pe Pământul acesta, hai să se întoarcă spre Dumnezeu. El e bun şi îi suportă pe toţi. Cu toţii faceţi nenumărate greşeli iar Dumnezeu trebuie să le suporte pe toate. A Lui este oare vina imperfecţiunii voastre sau, mai bine spus, a nedezvoltării

la care singuri v-aţi supus? Singură ai spus că Dumnezeu înseamnă perfecţiune, El este Creatorul. Arunci cum să înţeleg că tu sau altcineva învinovăţiţi Creatorul că l-a creat pe om? Dumnezeu, desăvârşindu-Şi creaţia, i-a oferit toate condiţiile ca să se dezvolte şi să trăiască prin darul pe care l-a creat înaintea omului, adică natura. Hai să-ţi explic mai simplu. Priveşte-n jur, zi de zi vezi sau auzi despre oameni care au întreprins diverse acţiuni însă au dat faliment din cauza propriei incompetenţe. Dumnezeu a creat natura, a creat omul, creaţia cea mai desăvârşită, i-a dăruit creier, i-a oferit toate condiţiile; omul, la un moment dat, a uitat că este creaţia, ba mai mult, a crezut că este mai puternic decât Creatorul. Învăluindu-se în propriile minciuni, oamenii au distrus planeta. Acum, în faţa ultimului pas, voi simţiţi şi veţi simţi din ce în ce mai mult că aţi dat faliment din cauza propriei

nedezvoltări. Preţul va fi mare, pentru că răbdarea lui Dumnezeu a ajuns la limită şi El nu mai poate acorda un nou credit.
Să revenim la cuvintele pe care le-ai spus mai devreme. Hotărăşte-te, tânără, creaţia lui Dumnezeu, este Dumnezeu perfecţiunea sau, după tine, El greşeşte? Dacă îndrăzneşti să crezi că Dumnezeu greşeşte, fie-ţi frică de ce va urma după o asemenea gândire, frică şi milă de tine. Dumnezeu a dovedit că cei care merită pedeapsa şi-o şi primesc.
Sunt unii oameni de ştiinţă care spun că în secolul XXI dogmele religioase vor cădea şi va fi un secol al ştiinţei. Eu sunt de acord cu ei, dar nu şi cu explicaţia dată de ei în faţa oamenilor. Într-adevăr, în secolul XXI vor trece oameni care au avut, au şi vor avea credinţă, iar nu o pseudoreligie supusă canoanelor şi murdăriei. Veţi simţi cu toţii puterea lui Dumnezeu.
După aceste cuvinte imaginile au dispărut.
David stătea încruntat, dar drept şi demn.
– Învăţătorule, ce s-a întâmplat cu fiinţa aceasta?
– Uită-te pe ecran!
David a primit din nou în ochi lumina ecranului. A văzut din nou copiii şi printre ei, cu greu, a recunoscut-o.
Era fata care împărţea dulciuri copiilor.
– O vezi, Davide? E în nivelul 5.
– Oare voi ajunge şi eu acolo?
– Doar de tine depinde.
– De foarte mult timp mă apasă un gând. Aş vrea să întreb, aici există termenul „moarte“?
– Priveşte ecranul! Ceea ce vezi este subsolul Fortăreţei. Vreau să-ţi spun că ea se desfăşoară pe mai multe hectare. Aici, în subsol, se află

răspunsul întrebării tale despre moarte, aşa cum înţelegi tu fenomenul, sau mai exact cum 1-ai înţeles până acum. Cu termenul acesta voi vă încurcaţi doar. El există în creierul vostru. Cu mult timp în urmă eu am arătat că moartea nu există. Voi însă aţi primit simbolic cuvintele mele, la fel şi dovezile pe care vi le-am dat. Cu gândul acesta despre moarte v-aţi încurcat în asemenea măsură încât frica produsă în urma acestui obstacol v-a provocat nedezvoltarea. Planeta Terra este foarte departe pentru a fi controlată cum trebuie. Dacă aţi fi dezvoltat ştiinţa, voi singuri puteaţi să vă construiţi un sistem de apărare. Orice creaţie, inclusiv omul, creaţia desăvârşită, are nevoie cu trecerea timpului de încărcare energetică. Neştiind aceasta, sau neştiind cum să o facă, oamenii pierd energia pe zi ce trece. De aceea ei mor. Priveşte ecranul! Subsolul pe care-1 vezi este împărţit în două sectoare: verde şi violet. Acum ecranul îţi arată sectorul violet. Ce vezi?

– Văd sute de camere din sticlă şi în ele mulţi oameni dezbrăcaţi care stau parcă pe un balansoar. Şi parcă se leagănă. Acum văd mai bine, da, balansoarele se mişcă. Şi lumina violet îi învăluie.
– Da, e bine. Ceea ce n-ai observat exact şi nici nu ai de unde să ştii e faptul că aceste camere nu sunt din sticlă ci dintr-un alt material. Aici sunt oamenii care au venit la mine foarte bolnavi. Au nevoie de foarte mult timp ca să se refacă. Temperatura lor corporală e scăzută sub 36° până la 33°, depinde de caz. După ce se refac urmează o altă procedură, din nou foarte dificilă, trec în sectorul verde. Aici stau atât cât e necesar pentru a se încărca cu energie. Când se refac complet se întorc cu forţe noi în lupta pentru un viitor mai bun şi mai frumos.
– În timpul cât trec prin această procedură ei sunt îngrijiţi de cineva?
– Da, în primul rând totul e robotizat şi dotat cu aparatură puţin cunoscută pe Pământ. Cât timp ai urmărit ecranul n-ai văzut pe nimeni, pentru că era ora la care intră îngrijitorii. Ei au un program bine stabilit, intră la anumite ore şi depun foarte mult efort pentru a-şi îngriji semenii şi a-i întoarce sănătoşi şi întineriţi în rândurile lor.
– Dar aceasta este o revoluţie!
– Revoluţie, într-adevăr, dar cine are nevoie de ea?Când eu am arătat toate acestea oamenilor, ei m-au proclamat scamator şi înşelător.
– Asta nu se poate. Trebuie să procedăm în aşa fel încât oamenii să înţeleagă ce pierd dacă nu merg pe calea dreaptă.
– Crezi că n-am încercat să o fac? Crezi că nu le-am spus-o? Într-o zi îşi vor da seama cât de mult au greşit, însă acum nu se gândesc la nimic altceva decât la bani şi în faţa lor se închină. Acum nu le trebuie adevărul. Mi-au dovedit-o.

– Având în vedere tot ce se întâmplă acum pe Pământ, nu e necesar să mergeţi Dumneavoastră printre oameni. O să facem noi acest lucru. Daţi-mi voie să fac parte dintre cei ce vor merge printre semenii lor ca să spună adevărul.
– Opreşte-te, Davide!
David a rămas stupefiat. Auzea vocea Învăţătorului, dar acum ea suna de parcă ar fi pornit dintr-un tun.
– Tu crezi că eşti singurul care vrea să meargă printre oameni? Ca să mergi între ei sau, mai bine spus, ca să te primească între ei, trebuie să te transformi într-un măscărici. Cui crezi că ai de arătat ceva? Priveşte din nou ecranul. Poate poţi dezlega problema aceasta. Ea s-a desfăşurat acum un an.
Pe ecran a apărut un sat învăluit în troiene de zăpadă. În acel an zăpada a căzut cu abundenţă şi aproape a acoperit casele care şi aşa erau mici. Acum

aproape nu se desluşeau. Sătenii îşi făuriseră un fel de semitunele prin care mergeau până la magazin. Grea iarnă! Noroc cu proviziile strânse în toamnă, c-ar fi murit de foame. În magazin nu mai rămăsese nimic în afară de ţuică.
Sătenii, bărbaţii mai ales, se obişnuiseră să se adune în fiecare seară la magazin şi să discute. Discuţiile se prelungeau până noaptea târziu. Temele erau aceleaşi în fiecare seară, adică prea mult de discutat nu era. Mai mult se punea accentul pe sticlele de băutură. În seara aceasta se întâmpla un eveniment mai deosebit Se întorsese Petre de la oraş şi toţi îl priveau în gură ca să audă ceva nou.
– Ce mai e nou, măi Petre? Ce ne mai facem cu democraţia asta, ce se mai aude? Cei mari ce vorbesc? Te-ai uitat la televizor?
Întrebarea nu era deplasată. În satul acesta nu exista nici un televizor, nici radio măcar. Aceasta în primul rând pentru că nu aveau curent electric. Doar Petre avusese un radio mic cu baterii. El aducea ştirile. Dar la ultima ceartă în familie, fiind băut, a trântit radioul şi s-a spart. De unde bani pentru unul nou? Cu ce are mai bine cumpără ceva să-1 încălzească pe dinăuntru. Petre era şi învăţatul satului. Terminase şase clase. Nu era de glumă. Era deosebit de respectat pentru asta. Cuvântul lui avea mare greutate, doar făcuse şcoală.
La început un oier şi-a construit o casă aici, pe urmă altul şi altul şi tot aşa au răsărit 32 de căsuţe.
Pe Mihai, unul dintre tinerii oieri, 1-a prins iarna în munţi, sus, pe vârfuri. N-apucase să coboare şi nici n-a mai coborât vreodată.L-au mâncat lupii, săracul. De atunci Petre îşi cam petrece nopţile cu Rada, văduva lui Mihai. Sunt şi vecini şi e omenesc, nu? Iar Irina, vai şi amar de ea, nu mai

are zi bună. Şi mai sunt şi copiii, care suferă în rând cu ea. Dar aici, în satul acesta, cam aşa e legea, femeia nu prea are multe de spus.
– Bă, da' am tras un frig înainte să mă urc în autobuz... L-am aşteptat vreo patru ore. Cât despre ştiri, am auzit că ministrul ăsta al nostru al telecomunicaţiilor a zis că trage curentul şi la noi.
– Când, bă, când? Să o trăim şi pe asta, să ne mai curentăm şi noi, să avem lumini ca să ne luminăm, bă.
– Aşa cum zici, bade Vasile, să avem noroc.
– Să ne încălzim şi noi casele, măi.
– Lăsaţi-1 pe om să vorbească. Spune, Petrică, când se va întâmpla minunea asta?
– Va fi, bade Gheorghe, va fi.
– Tu te-ai dus la oraş şi cu ceva marfă, nu? Cum a mers? Ai vândut? Văd că nu te-ai întors cu nimic înapoi.

– A mers. Am vândut cumva, dar cu orăşenii ăştia greu o scoţi la capăt, greu se vinde.
– Şi în raniţă ce mai ai?
– E, am luat pentru Nedelcu câteva sticle de rachiu.Bă, da' a fost tare greu drumul, multă frică am mai tras.Era să-mi sară inima...
– De ce, Petre?
– Cum de ce? Autobuzul vine numai până jos în comună. Să merg opt kilometri pe jos prin zăpada asta cu sticlele în spate şi cu spaima că mă vor mânca lupii, nu e uşor.
– Ce ne facem dacă te mănâncă şi pe tine lupii? Mai rămâne o nevastă tânără disponibilă.
– Băi, auzi, tu să nu mai faci glume de-astea, că, vezi cuţitul?Acuma-ţi tai beregata.
– Potoliţi-vă, suntem prieteni sau ce suntem?
– Ce-ţi fac copiii, măi Petre? Îl dai pe ăl mare la şcoală anul ăsta?
– Ce şcoală, bade? De unde bani pentru şcoală? Să se descurce târfa aia, că de-aia o ţin la casă.
– Care târfă, măi Petre? Doar noi ne ştim toate sufletele murdare aici. E o femeie prea corectă pentru tine.
– Da, bade Gheorghe...
– Lasă-mă cu bade Gheorghe, ştiu eu ce se întâmplă, că doar nu sunt orb şi sunt primul care a venit aici. Eu v-am primit pe toţi. Apoi, mai rămâneţi cu sănătate. Eu mă duc la băbuţa mea, că numai ea mi-a mai rămas. Derbedeii ăia s-au dus pe la oraş, s-au făcut orăşeni... I-am crescut, le-am dat învăţătură, s-au făcut ingineri şi-acum... Vin pe-aici odată într-un an sau de două ori ca să-şi mai ia câte ceva. Nici nu înnoptează aici, parc-

am fi ciumaţi. Să dea Dumnezeu să mai treacă şi iarna asta, că dac-o mai ţine tot aşa vreo lună, două, ne mor animalele. Va fi vai de noi, că numai pe astea le avem. Restul e foaie verde.
– Stai puţin, bade Gheorghe, stai să dau o ţuică.
– Nu-mi trebuie mie ţuica ta, tu să ai grijă de copii că eu i-am botezat şi ţin la ei ca şi la ai mei şi bagă-ţi minţile-n cap. Dumnezeu va avea grijă şi de aia, că lu' bietu Mihai încă nu i s-a răcit corpul în pământ şi ea te-a primit pe tine.
– Da'...
– Nici un „da“. Rămâneţi cu bine!
În magazin s-a făcut linişte cam un sfert de ceas. Fiecare îşi consuma alcoolul fără să se uite-n ochii celuilalt. Băutura însă i-a încălzit şi gălăgia a început din nou.

* * *

Drumul lui Gheorghe trecea pe lângă casa lui Petre. Văzând că felinarul încă nu e stins, a oftat şi a bătut la uşă. S-au auzit paşii cuiva şi uşa s-a deschis.

– Bună seara, bade Gheorghe, intră că iese căldura.

– Treceam pe-aici, copilă, şi-am zis să văd ce mai faci.

– Ce să fac, bade, cu soarta mea.

– Nu mai plânge. Noi multă carte nu avem, dar avem demnitate. Suntem oameni ai munţilor. Are Dumnezeu grijă de toate.

– Cum să nu plâng, bade Gheorghe, cum să nu plâng?Copiii sunt bolnavi, uite, fata are febră, arde toată. De la magazin vii?

– De-acolo, copilă, a zis Gheorghe şi s-a aşezat pe scaun.

Cunoştea fiecare palmă din casa aceasta. Erau săraci, dar femeia aceasta era atât de curată, totul era în ordine, tot satul o invidia. Tot satul în afară de Petre.

– Ce spui, fetiţo?

– Te-au luat gândurile, bade, nu m-ai auzit. S-a întors Petre? E sănătos?

– Este, s-a întors, a oftat Gheorghe.

– I-am cerut să aducă nişte doctorii şi o pâine măcar, copiii n-au ce mânca.

– Aduce, aduce.

– E, dacă-şi aminteşte de noi. Poate iar vine băut şi mă bate.

– Iar te-a bătut?

– Puţin...

– Puţin... De-abia acum văd că mâna ţi-e prinsă-n batic.

– M-a lovit cu bâta de la oi.

– Fir-ar să fie. Mâine vorbesc eu iar cu el.

– Te rog eu mult de tot, nu-i spune nimic, că pe urmă tot în capul meu se sparg toate.

– Am vorbit astă seară să daţi băiatul la şcoală.

– O să fac orice, bade Gheorghe, ca să nu aibă şi copiii soarta noastră. Am de la mama nişte aur şi-l vând ca să am bani să plătesc pentru şcoală.

– Te ajutăm şi noi, copilă.

– Nu e nevoie, bade, mă descurc şi singură. Nu ştiu ce-am să fac, dar până la urmă reuşesc eu.

– Ei, cum să n-ai nevoie? O să te ajutăm cu ce putem. Eu plec acum c-am stat prea mult şi mă aşteaptă şi pe mine acasă.

– Mergi sănătos, bade, şi salut-o şi pe tanti Măria.

– Rămâneţi şi voi cu bine şi vezi ce faci cu fetiţa să-i scadă febra.

– Mă descurc eu cumva, cum m-am descurcat şi până acum.

După ce-a plecat Gheorghe, Irina a auzit fetiţa plângând. S-a dus la ea. Ardea toată parcă mai rău decât focul din cămin. „Doamne, ce mă fac cu ea? Am făcut tot ce-am ştiut. Să mai ud un cearşaf şi s-o mai învelesc în el. “
I-a făcut o frecţie cu apă şi oţet, apoi a învelit-o în cearşaful ud. Tot degeaba. Cearşaful s-a uscat imediat. Febra nu scădea.
„Doamne, moare aici în faţa mea şi nu pot s-o ajut“, gândea Irina, „ce să fac? “
A îmbrăcat repede o haină şi a pornit spre magazin. Ruşine, neruşine, trebuia să ia medicamentele aduse de Petre.
Deschizând uşa, a lovit-o un puternic miros de alcool, alcool amestecat cu miros de transpiraţie şi fum de ţigară. A simţit o senzaţie de leşin. Cum rezistau oamenii aceştia aici? Când a deschis uşa s-a făcut linişte.
– Petre, e pentru tine. Hai să te duci la culcare, găinile s-au culcat demult.
Petre s-a ridicat de pe scaun:
– Ce faci, fă, aici? a zis el.
A prins-o de mână şi a îmbrâncit-o afară.
– Petre, n-am vrut să te deranjez, dar Măriuca are febră foarte mare, am venit doar să-mi dai medicamentele.
– Ce medicamente? De unde bani? urlă Petre şi a început s-o lovească.

– Mă omori, Petre, copiii.
– Fir-ai a dracu', mi-ai îmbolnăvit copiii, tu-i omori, a zis el şi-a continuat s-o lovească.
Era toată plină de sânge.
– Hai acasă, fir-ai a dracu', să nu mă faci aici de ruşine. Mâine iar mă spun ăştia la Gheorghe al tău. Poate-l facem sfânt şi p-ăla până la urmă. Ce tot îţi ia apărarea? Ce i-ai făcut? Te-ai culcat cu el?
– Nu ţi-e ruşine, Petre?!
– Intră-n casă, că-ţi dau eu ruşine, uite-acuş.
– N-a închis bine uşa şi a continuat bătaia. Era ca un câine turbat. Nu mai ştia ce face. O lovea, hotărât s-o omoare.
– Lasă-mă, Petre, ce ţi-am făcut, Petre?
Zgomotul făcut a trezit copiii care şi-aşa abia puteau să doarmă. Băiatul, care era mai mare, s-a apropiat de taică-său şi s-a agăţat de hainele lui.
– Tată, las-o pe mama. Ai s-o omori, tată.
– Şi ce dac-o omor? Vă găsesc altă mamă.
– Noi nu vrem altă mamă.
– Fir-aţi ai dracu' şi voi derbedeilor. Spune, fă, cu cine i-ai făcut, c-ai mei nu-s!
– Cum poţi să spui aşa ceva? Nu ţi-e frică de Dumnezeu?

– Frică de Dumnezeu... Ieşi afară zdreanţă ce eşti! Şi, bine făcut cum era, a prins-o pe nevastă-sa în braţe şi a aruncat-o afară în zăpadă.
Copiii s-au dus la uşă, încercând s-o deschidă.
– Şerpi ce sunteţi, îi luaţi apărarea? Afară cu voi!
I-a îmbrâncit şi pe copii afară din casă, a pus zăvorul la uşă şi s-a culcat. Băut cum era, a adormit imediat şi s-a scufundat într-un somn greu din care nici cu tunul nu-1 puteai trezi.
Visa că stă într-o poiană cu oi. Oile însă nu păşteau. Petre se mira, nu ştia ce-o mai fi şi asta. Iarbă frumoasă, timp frumos şi oile să nu pască! Şi-a îndreptat spre singurul pom care era în poiană, în vârful lui era o cioară neagră şi mare. De câte ori voiau oile să pască, de-atâtea ori cioara ţipa. Petre s-a îndreptat cu ciomagul spre pom ca să gonească cioara. Cioara s-a repezit la el şi i-a scos ochii.
Irina a bătut cât a bătut la uşă, dar Petre nu răspundea. Îşi ţinea copiii de mână şi plângea. Încotro s-o apuce? A luat copiii şi-a pornit-o spre vârful muntelui. Intra în zăpadă până la brâu. Nici unul nu-şi mai simţea picioarele, dar continuau să meargă. Nu mai simţeau nici frigul.
„Dă-mi, Doamne, putere să ajung până la stână. Trei kilometri, nu mai mult. Nu am greşit cu nimic toată viaţa, dă-mi putere, Te implor,

salvează-mi copiii! Nu mai cobor între oameni, nu-mi mai trebuie nimeni. O să-mi cresc copiii în munte, liberi, departe de murdăria omenească. O să găsim din ce să trăim. Nu suntem nici primii, nici ultimii ajunşi în situaţia aceasta. “
Gândurile femeii erau întrerupte de urletul lupilor. „A rămas puţin, a rămas puţin, ajută-mă, Doamne!“
– Mamă, mă doare.
– Ce te doare, copilă?
– Mâna, mamă, mi-o strângi prea tare.
– A, da, da...
Femeia parcă înnebunise. Şi-a luat copiii în braţe şi s-a uitat în jur. A zărit lupii. Erau aproape. În acelaşi timp i s-a făcut rău şi a căzut în zăpadă. Spaima i-a provocat infarct.
– Mamă, mamă, scoală-te! Vin lupii! spuneau copiii, dar şi ei erau sleiţi.
– E, dac-aşa vrei, hai să ne odihnim.
Şi-au pus amândoi capetele pe pântecul Irinei. Le era frig şi somn. Au adormit.
Fetiţa se visa într-un leagăn mare, cu o rochie nouă, albastră, aşa cum îşi dorise ea întotdeauna. Ce frumos o ridica leagănul! Şi zâmbea, zâmbea fericită!

Băiatul era într-o cofetărie. Toţi cofetarii se înghesuiau în jurul lui cu fel de fel de prăjituri, dar el, fiind timid, a luat doar un cocoşel de zahăr roşu şi-a început să-l lingă. Ce dulce era!
Lupii mai aveau doi metri până să ajungă la pradă. Simţeau deja gustul cărnii, dar n-a fost să fie.
O lumină mare a apărut şi a ridicat cele trei trupuri. Apoi totul a dispărut.
– Spune-mi, Davide, vrei să te duci din nou între oameni ca să răspândeşti învăţătura mea?
– Vă rog să-mi spuneţi ce s-a întâmplat cu Irina şi cu cei doi copii.
Apasă butonul din dreapta.
David a văzut-o pe Irina cu copiii lucrând la nivelul 3.
– Deci, n-au murit?
– Davide, Davide, când o să-nveţi că moartea a intrat doar în mintea voastră? Ea nu există.
– Am să mă străduiesc, Învăţătorule.
– Vrei să întrebi şi altceva? Întreabă. Ţi-am dat posibilitatea aceasta.
– Ce s-a întâmplat cu badea Gheorghe şi... cu...?
– Cu Petre, vrei să spui? Gheorghe poate să ajungă aici vreodată.

Acum e foarte trist. Nu ştie unde sunt Irina şi copiii, dar simte că s-au dus într-un loc bun. Cât de spre Petre, dimineaţa când s-a trezit a orbit. Acum îşi caută soţia şi copiii, dar nu-i va găsi niciodată. La început îl mai ajutau sătenii cu mâncare, mai târziu a avut şi Rada grijă de el, până când într-o zi i-a luat turma, a vândut-o în satul vecin pe un preţ de nimic şi-a plecat la oraş. Lucrează la o fabrică şi nu mai vrea să-şi aducă aminte de satul din care-a plecat.
– Învăţătorule, eu n-am trăit prea mulţi ani până acum, de aceea nu sunt sigur de ceea ce afirm acum. Dacă nu am dreptate, Vă rog să mă iertaţi. În ultimii ani am avut multe contacte cu viaţa crudă, iar experienţa mea de viaţă am dobândit-o prin curtea din dos, cum se spune, adică din pătura cea mai săracă a omenirii, care este şi cea mai tristă, bineînţeles. Mulţi dintre oamenii pe care i-am întâlnit nu mai au nimic. Trăiesc doar cu credinţa în Dumnezeu. Pe de altă parte, cel bogat care face mult rău în jurul său se bate cu pumnul în piept că e credincios şi pentru asta Dumnezeu îl ajută. Asta-i determină pe bieţii săraci să se îndoiască uneori de Dumnezeu, chiar dacă o fac doar pentru un moment şi fără să-şi dea seama. Unii nu înţeleg de ce dreptatea lui Dumnezeu nu se arată în fiecare clipă. Având în vedere toate acestea cum putem să explicam oamenilor că singura speranţă pentru salvarea lor este Dumnezeu?

– Davide, sărac sau bogat, credinţa ori o ai, ori nu o ai. Ai spus că oamenii câteodată îşi pierd pentru puţin credinţa. Tu nu poţi intra în sufletul oamenilor ca să vezi dacă într-adevăr o pierd sau nu. Hai s-o luăm de la început. Lui Iisus pedeapsa I-au dăruit-o oamenii, şi săraci şi bogaţi. La înviere tot ei au profanat mormântul ca să verifice dacă Iisus a înviat a treia zi, după cum afirmase.
Totuşi a rămas categoria de oameni care a suferit din cauză că Iisus a fost crucificat. A suferit cumplit, îţi garantez. Ei nu s-au dus niciodată să controleze dacă învierea s-a produs sau nu. Dacă o făceau puneau la îndoială cuvintele lui Dumnezeu, iar acesta era cel mai mare păcat în Univers. Ţii minte din Biblie cine au fost cei care au profanat mormântul şi pentru ce au făcut-o?
– Dacă bine-mi amintesc, primii care au intrat în mormântul sfânt au fost armata, cei bogaţi, popii şi săracii care au decis soarta Domnului nostru în faţa lui Pillat.
– Exact. Cei bogaţi şi biserica de atunci simţeau că zeii lor nu există şi într-o zi se vor prăbuşi. Erau siguri că Iisus este Dumnezeu şi L-au pedepsit. Conştientizau care va fi soarta lor. Sunetul banilor însă era mai dulce. În scurt timp s-au reorganizat şi-au început să se laude-n gura mare că ei sunt reprezentanţii lui Iisus, că bisericile create de ei sunt lăcaşul

Domnului. Ştii pe ce au mizat ei, Davide?
– Da, Învăţătorule. Pe faptul că memoria fiinţei umane e scurtă la rău.
– Exact. Socotelile şi le-au făcut bine, dar, cum se spune din străмoşi, le-au făcut fără cârciumar. Iisus nu e orb. Nu poţi să-I închizi ochii cu bani sau cu altceva. Poţi să-I fii drag numai prin credinţa pe care o ai. Domnul nu va uita niciodată grupul acela care pe atunci era mic şi care a crezut fără să vadă. Acum ei au devenit puternici, acoperind Pământul cu învăţătura Lui. Numai ei vor sta în împărăţia ştiinţei şi a dezvoltării. Acum ai înţeles?
– Nu exact, dar mă străduiesc. Ce se va întâmpla cu cei bogaţi, cu reprezentanţii pseudobisericii, cu oamenii care n-au avut niciodată credinţă?
– Ţi-am spus, la început, cei bogaţi, crezând că puterea banilor e tot, s-au învăluit în minciuni. Au început chiar să creadă ce spun. Ştii cumva cum e vorba aceea, umfli un balon, te ascunzi în el şi crezi că eşti apărat. E aproape ziua când Iisus va sparge balonul cu minciuni. Oamenii sunt săraci, dar proşti nu sunt. E aproape ziua când ei vor fi degetul lui Iisus care va arăta bogaţilor că Pământul nu e al lor ci al tuturor oamenilor cinstiţi şi demni.
– Învăţătorule, după părerea mea, pe Pământ nu există un alt loc mai curat decât Fortăreaţa, sau cel puţin eu n-am auzit de aşa ceva în altă parte.
– De aceea se numeşte Fortăreaţa, David.

– Aici şi aerul pe care-l respiri parcă e altfel.
– În mare parte ai dreptate, ea este fortăreaţa nădejdii.
– Aţi spus că am dreptate în mare parte, ce aveţi în vedere?
– Nu ştiu dacă ai să înţelegi acum ceea ce am să-ţi arăt, dar, fiindcă ţi-am promis că-ţi răspund la orice întrebare şi că-ţi arăt întreaga Fortăreaţă, urmăreşte ecranul.
Pe ecran a apărut aşa numitul sector „zero“. David a văzut acolo oameni pe care-i poţi vedea oriunde, în orice oraş, pe orice stradă din România.
– Gata, am ajuns în Fortăreaţă.
– Când o să-L vedem pe Învăţător?
– Mai întâi să ne aşezăm, să ne facem comozi. Aici totul e-al nostru.
– Eu am camera mea, să ştiţi de pe-acum.
– Eu o să stau în aceeaşi cameră cu porumbiţa mea.
– Ei şi tu, cu porumbiţa ta, nu vezi câte camere avem? Toate sunt ale noastre.
– Şi noi cu copilul ce să facem?

– Cum ce să faceţi? Găsiţi-vă şi voi un loc.Ce, n-aveţi de unde alege?
– Da, dar voi ştiţi, copilul ştiţi cine l-a creat?
– Ştim, ştim.
– Ce ştiţi? Ce vreţi să spuneţi? Eu sunt o sirenă, sunt mâna dreaptă a Domnului, nu e de glumă.
– Nu vă mai certaţi, măi. Aici chiar avem de toate.Auziţi ce muzică vine din camera mea? Pot să ascult tot ce-mi doresc. E o întreagă fonotecă aici.
– Eu nu mă cert, eu vreau să spun doar atât, că fiecare ar trebui să-şi ştie locul de-acum încolo.
– Ştie cineva când ne vom întâlni cu Învăţătorul?
– Nu ştim exact, dar cred că ne cheamă acum.
– Era şi timpul. În primul rând am să-L informez despre comportamentul prostului acestuia care ne-a primit.
– Adică?
– Şi tu faci pe prostul? Nu ştii că suntem sfinţi? Ăsta chiar e vreun analfabet. Auzi, să ne ardă hainele şi să ne silească pe noi să îmbrăcăm ce ne-a dat el. E, ne-a dat haine noi, bineînţeles, nu putem să-i reproşăm că sunt vechituri, dar totuşi astea poţi să le cumperi din orice magazin.
– Şi, tu la ce te aşteptai? Uită-te şi la mine cu ce cizme m-am făcut.
– Băi, voi parcă sunteţi la târg. În primul rând, hainele nu le poţi cumpăra din orice magazin, poate seamănă modelul, poate culoarea, dar trebuie să ştiţi că nici măcar nu sunt făcute pe Terra.
– Acum, că mi-ai spus, dacă mă uit mai bine, cred că ai dreptate, aşa este.

– Atunci ce mai vrei?
– Cum, măi? Tu nu-ţi aminteşti? Noi, care ştim cu toţii cine suntem, ar trebui să avem haine albe de mătase.
– Măi, aşa este, dar lasă, că discutăm noi cu Învăţătorul şi-o să-Şi repare Dânsul greşeala. Dacă ăştia sunt imbecili, sunt imbecili, ce să-i faci, o să-i educăm noi, nu-i o problemă.
Două fete s-au tras deoparte şi una o instruia pe cealaltă:
– Vezi, fată, vreau să-ţi dau un sfat, tu eşti nouă între noi. Imediat cum intri la Dânsul îi spui că ai greşit şi că ai rămas gravidă. Vezi, faci şi tu o fizionomie că-ţi pare rău şi totul e ca şi rezolvat.
– Vrei să fiu gonită de aici? Mai bine învaţă-mă cum să fac un avort fără să afle.
– Prostii, îţi garantez eu că se rezolvă totul. Dânsul e foarte bun, te va ierta.
– Şi ce va spune când va afla cu cine 1-am făcut?

– Ţi-am zis că nu e o problemă. Hai, acum avem altă treabă.
– Adică?
– O să stăm şi o să aşteptăm sfârşitul. O să afle oamenii cât de mare e puterea Domnului. O să vadă ei pe dracu' acum. Nu au ascultat ce le-am spus noi...
– Măi, dar voi două ce tot discutaţi acolo? Iar faceţi bisericuţe?
– Ei, avem şi noi de discutat treburi feminine, ce te deranjează pe tine? Ia du-te şi vezi-ţi de porumbiţa ta.
– Bine, acum lasă-mă, că vreau să vorbesc cu Marinela.
– Ei, ce să mai vorbeşti cu Marinela, parcă nu ştim cu toţii... Las-o şi tu în pace, că dacă află gâsculiţa ta, vai şi amar de tine.
Tânărul care vorbise s-a înroşit.
– Bravo, măi, uite că mai are şi ruşine câteodată!
– Taci odată! Măi, ascultaţi-mă cu toţii! Sper că v-aţi luat Bibliile, fiecare să şi-o pună pe noptieră.
– Eu cred c-am uitat-o. Mi-am strâns lucrurile în grabă, aveam bagaj mare, nu mai aveam unde s-o pun şi m-am gândit că n-o să-mi trebuiască aici. Câte lucruri n-am uitat?...
– Măcar Biblia trebuia s-o iei şi tu, dar nu-i nimic, lasă că-ţi dau eu una, şi-aşa am două.
– Vai, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.
– Hai, că vă descurcaţi voi amândoi... Acum să intrăm să vedem ce-avem pe-aici, să studiem. Sunt atâtea , să vedem cum se folosesc.
– Mai bine să ieşim afară.
– Unde afară? Putem ieşi de-aici?

– Bineînţeles. Nu ştiu exact unde ieşim, dar putem ieşi. Până v-aţi ocupat voi de fleacuri, eu am studiat.
– Haideţi atunci! Atenţie! Adunarea! Ieşim afară!
Cu toţii au ieşit într-o poiană care avea pe ici pe colo iarbă.Se vedeau vârfuri de munţi şi o pădure extrem de sărăcită în urma exploatărilor forestiere.
– Ia te uită că avem şi aer curat...
– Măi, dar ce-au făcut animalele astea cu pădurea!...
– E, cum au făcut aşa li se va răspunde. Dumnezeu va avea grijă de toate.
– Haideţi, măi, gata, am luat şi aer, gata. Haideţi să intrăm să facem şi noi ceva, ascultăm o muzică, facem vreo şedinţă, haideţi.
După aceste cuvinte au intrat cu toţii în Fortăreaţă.
– Învăţătorule, nu Vă supăraţi că îndrăznesc, dar oamenii aceştia ce caută în Fortăreaţă?

– Sunt unii din oamenii mei, Davide.
– Oamenii Dumneavoastră?
– Da. Te miră?
– Dumneavoastră, care sunteţi perfecţiunea, cum aţi putut suporta şi cum o să suporte Fortăreaţa oamenii aceştia aici?
– Davide, perfecţiunea este formată din plusuri şi minusuri. Dacă ar exista numai plusuri, la un moment dat oamenii ar deveni leneşi. Nu ar avea un reper după care să se ghideze şi nu ar şti ce înseamnă negativul. Mulţi dintre oamenii mei lucrează în nivelele superioare.Unii însă, ca aceştia pe care i-ai văzut, vor sta tot timpul în nivelul în care se află acum, iar celor din nivelele de sus, care câtetodată greşesc, am să le arăt ce înseamnă să fii inferior. Astfel, ei vor şti unde este graniţa între om şi animal.
– Dar oameni ca aceştia V-au făcut tot timpul rău.
– Aşa este, dar cu o subliniere. Au încercat doar să-mi facă.În acelaşi timp m-au şi ajutat. Când cineva greşea, ei erau exemplul pe care eu îl arătam, iar omul îşi îndrepta greşeala.
– Probabil că va veni o zi când nu veţi mai avea nevoie de cei din nivelul 0.
– Eşti optimist. M-aş bucura tare mult să vină şi ziua aceasta.
– Care va fi soarta celor în cauză?
– Am să-i întorc din nou în Maternitate, unde iniţial au fost concepuţi. Vor ieşi cu totul alte fiinţe. Nu-şi vor aminti niciodată de răul pe care au încercat să mi-l facă.
– Nu înţeleg.
– Ce e de neînţeles, Davide?
– Ei, care V-au făcut atâta rău, să trăiască cu inima împăcată că sunt egali cu ceilalţi? Să nu-şi amintească nimic, niciodată. Nu e drept.

– Este drept. Eu am dăruit oamenilor dreptatea şi ştiu mai bine ce e bine şi ce e rău.
– Adică?! Nimeni n-o să-şi amintească niciodată ce Vi s-a întâmplat? Nu, eu am să ştiu, şi mulţi ca mine.Presupun că şi alţii ştiu. Dumneavoastră mi-aţi spus că-I arătaţi şi celorlalţi membri ai Fortăreţei.
– Da, îi arăt tuturor. Dar într-o zi nimeni nu va şti nimic. Mă voi îngriji de asta.
– Vă implor să nu faceţi asta. Ştiu că puteţi, dar lăsaţi-ne memoria vie.
– Nu am spus că intenţionez să vă iau memoria. Mă voi îngriji să nu vă las în memorie nici o urmă de negativ, de tristeţe sau durere. Totul va fi construit pe o bază nouă. Această bază se numeşte fericirea.

– Şi cine va cunoaşte tot răul care Vi s-a făcut?
– Îţi promit că oamenii nu vor mai cunoaşte răul.
– Dumneavoastră aţi dat binele, ne-aţi arătat cum să trăim, cum să fim fericiţi, nu e drept să trăim fără sentimentul de vină, fiindcă noi l-am creat.
– Oamenii cu sentimente de vinovăţie, oamenii trişti, nu pot fi fericiţi. De aceea merită să vi se şteargă tot negativul din memorie.
– Eu sunt de acord, dar va şti vreodată cineva ce s-a întâmplat acum?
– Da, Davide.
– Acum sunt satisfăcut. Puteţi să-mi spuneţi cine?
– Eu, Davide, eu.
– Şi totuşi îmi scapă ceva. Mă gândesc şi nu înţeleg.
– Ce anume, tinere?
– Dumneavoastră cunoaşteţi viitorul, ştiţi ce se va întâmpla. De ce aţi lăsat să se întâmple toate acestea? De ce n-aţi oprit totul? I-aţi lăsat pe oamenii aceştia efectiv să se joace cu Dumneavoastră.
– Davide, oamenii au dreptul la şansa de a arăta că singuri se pot schimba în bine. Lucrurile sunt mult mai complicate decât crezi tu acum. Eu, conştiincios, am lăsat bariera care a stat tot timpul între mine şi oamenii mei. Voiam să fie efectiv lângă mine, să trăiască fericirea aceasta. La început pot să spun că totul mergea bine. Mai târziu, trăind zi de zi cu mine, ei au uitat cu cine stau. Unii se credeau chiar egali cu mine. Eu, sincer spus,aş vrea să fie aşa, deşi e imposibil. Aş vrea să nu fie diferenţă între Creator şi creaţie. Câteodată deveneau aroganţi, de-a dreptul brutali. Eu însă, în numele dezvoltării, închideam ochii în faţa acestor fapte. Ştiţi cu toţii că răbdarea mea este nelimitată. Am să-ţi povestesc ceva.
La un moment dat nu mai aveam control fizic asupra lor. Ei credeau că eu nu ştiu ce fac. Au început să se împerecheze între ei ca animalele. Când eram sigur că ceva nu e în regulă îi controlam. Îi întrebam cum merg treburile. În

vocea cu care-mi răspundeau se simţea multă aroganţă: „Bine, doar Dumneavoastră ştiţi totul. “ Mă durea cumplit acest răspuns. Mă durea pentru ei. Au acceptat murdăria, se afundau mai adânc şi mai adânc în prăpastia din care ieşirea era imposibilă.
– De ce nu i-aţi oprit atunci, pe moment?
– Crezi că nu am încercat? Poţi salva ceva care e dornic de a fi salvat, dar nu care nu cere acest lucru şi în acelaşi timp crede că este reprezentant al binelui. Sunt şi unii dintre ei care-şi dau seama că din întunericul în care au intrat ieşire nu există. Totul în existenţa lor este compromis. Ei au tras şi pe alţii în prăpastie. Unele dintre fete, de pildă, credeau că totul, chiar şi eliberarea, pot fi câştigate prin delicateţea lor

feminină.
În aroganţa lor ei nu aveau limite. A trebuit să suport şi curajul lor de a fi şi de a arăta că eşti de neîndreptat.În perioada aceasta am fost chiar şi furat.
Ceea ce spuneam eu în faţa oamenilor unii dintre ei înregistrau exact şi spuneau mai departe oamenilor care veneau. Rezultatul era un fiasco. Una e să vorbesc eu oamenilor şi cu totul altceva e să redai cuvintele mele crezând că vin de la tine. La un moment dat te încurci, fiindcă nu mai ştii exact care este sensul lor. E stupid. Intri într-o situaţie fără ieşire. Nu mai ştii ce ai spus şi de ce ai spus-o. De aceea, în perioada aceasta, mulţi oameni au venit dar puţini au rămas. Oamenii veneau dornici de adevăr, nu mai suportau murdăria, de acolo veneau.
Într-o perioadă grea, unii dintre ei, prin intermediul părinţilor, mi-au adus în faţă unii aşa-zişi oameni ai ordinii. I-au cumpărat cu bani şi credeau că şi adevărul îl pot cumpăra, dar n-au reuşit. Mai târziu se băteau cu pumii
în piept că mă reprezintă pe mine. Au avut şi obrăznicia asta. Pe oamenii curaţi însă nu-i poţi minţi. Ei simt minciuna şi depistează dereglarea psihică. Toate eforturile lor au fost zadarnice. Cunoscând învăţătura lui Iisus, o continui. Acest lucru nu are nici o legătură cu nebunia. Toţi ştiu că nebunii şi alte categorii asemănătoare sunt sub ocrotirea lui Iisus şi nu poţi trata astfel de fiinţe decât cu milă.
Unii dintre cei care pentru scurt timp au trecut pe lângă mine şi-au adunat acum propriile grupuleţe de creduli. Îi conving pe adepţii lor că ei răspândesc adevărul. Într-o zi însă, oricât de credul ai fi, vine timpul să-ţi deschizi ochii şi-atunci întrebi: „Acum, încotro? “. Mulţi vor merge în continuare pe drumul minciunii, simţindu-se marginalizaţi de mine, însă drumul lor va fi scurt. Lumina este una singură şi nu se numeşte altfel decât Lumină. Ea este naturală. Un felinar redă lumina atâta timp cât are combustibil în rezervor apoi se stinge.

– Acum ţi-ai clarificat lucrurile, David? Mai vrei să-şi amintească altcineva în afară de mine lucrurile acestea în viitor? Eu sunt sigur că nu. N-am să dau voie cuiva, indiferent cine ar fi el, să murdărească cu ceva viitorul. Au suferit suficient şi planeta şi oamenii. Selecţia va fi făcută. Pe cei care rămân n-am să-i las să mai meargă pe drumul pe care au mers până acum. În viitor oamenii drepţi nu trebuie să sufere din cauza altora care acceptă să meargă murdari. Când vei avea posibilitatea să mă vezi, uneori vei constata că sunt prea încruntat. Tu, bineînţeles, n-ai să ştii de ce, dar eu am să fiu prins de amintirea murdăriei trecutului. Eu pot să fac orice, dar nu pot să-mi şterg memoria. Acum te las să te odihneşti şi-n altă zi te chem să continuăm discuţia.

– Dar nu sunt obosit.
– Aceasta o decid eu. Acum pleacă.
David a ieşit îngândurat. Tot ce văzuse aici era atât de frumos, încât părea aproape incredibil. Important era că primea răspunsurile la multe întrebări. Dacă ar pleca de aici şi-ar spune ce a văzut şi cum arată lumea văzută din această Fortăreaţă, garantat şi-ar petrece viitorul într-o clinică de dereglaţi psihic. Învăţătorul i-a spus multe, unele mai complicate, altele mai simple. Concluzia era că singuri oamenii îşi pot salva soarta.Va fi greu, dar când Creatorul va observa o sclipire de lumină înspre bine, atunci oamenii vor primi ajutor. Acum credinţa este aproape inexistentă. Într-adevăr, ei merg în biserici mai mult ca la un spectacol şi-atât. Ştiinţa spune că biserica trebuie şi ea să se modernizeze şi să fie adaptată secolului XX-XXI. David nu ştia cum înţeleg aşa-zişii oameni de ştiinţă modernizarea. Poate conducătorii bisericii ar trebui să fie îmbrăcaţi după ultimele cataloage ale caselor de modă pariziene, sau poate pe cap ar trebui să poarte câte o antenă ca să arate comunicarea directă cu Dumnezeu. Sau poate chiar papa ar trebui să danseze rapp sau alte genuri ale muzicii pop, ca să vină la biserică şi rockerii. Oamenii de ştiinţă afirmă că biserica trebuie să ţină seama de boala secolului, SIDA, şi să se orienteze ca atare. Adică să accepte anticoncepţionalele şi prezervativele. Poate ar vrea ca preotul să dea celor ce intră în biserică, în loc de busuioc, prezervative. Nu ar fi de mirare dacă într-o zi le vom vedea pe măicuţele de la mănăstire vânzând aşa ceva. Nu ar fi de mirare pentru că biserica de mult nu-L mai reprezintă pe Iisus. Studiind foarte atent Biblia, se observă că Iisus a ştiut cum va evolua totul, în pozitiv sau în negativ. Acolo scrie cât de puţine neamuri vor fi să-L vadă.
David nu ştia cum, fără să-şi dea seama, a ajuns în faţa uşii sale. A rămas mirat, pentru că el nu cunoştea drumul. Până la Învăţător a fost condus.

Gândurile aceste i-au dispărut însă rapid. Era în Fortăreaţă, nu? Nu era nimic de mirare.
– Aveţi nevoie de ceva?
S-a întors. În spatele lui stătea un tânăr care zâmbea. David s-a înroşit.
– Mă gândeam. Cum nu v-am simţit?
– N-am vrut să vă întrerup gândurile, stăpâne.
– De ce-mi spui „stăpâne“? Eu sunt un om normal, aş vrea să fim prieteni.
– Eu sunt aici ca să vă îndeplinesc toate dorinţele.Dumneavoastră sunteţi stăpânul meu, aşa sunt programat.
– Programat?! Nu înţeleg... Poate vreţi să spuneţi că aţi fost rugat să

mă ajutaţi, dar „programat“ mi se pare exagerat...
– Vă rog să luaţi loc în fotoliu, a zâmbit tânărul. Vedeţi dumneavoastră, eu am folosit bine termenul, sunt programat. Eu sunt un biorobot din generaţia a 12-a.
– Biorobot?
– Da, biorobot.
După aceste cuvinte s-a lăsat o linişte care a durat mai mult timp. David îl studia pe tânăr. Nu avea nici un semn că n-ar fi om, ba, dimpotrivă. Poate este o glumă şi atât.Pe de altă parte nu este posibil să se glumească cu un astfel de subiect.
– Nu este o glumă, Davide. Eu sunt într-adevăr un biorobot. Nu trebuie să te mire aceste fapte. Ca să te simţi mai bine, poţi să-mi spui pe nume.
– Ai un nume?
– Bineînţeles. Mă numesc Marcus.
– Este greu pentru mine să pricep aşa ceva, dar trebuie să mă obişnuiesc.
– Da, ar trebui. Şi încă ceva, te rog să primeşti adevărul acesta ca pe un fapt normal. Nu voi fi mulţumit dacă Învăţătorul simte că ceva nu e în regulă din cauza mea.
– Îţi promit că nu spun nimic rău, nici nu am de ce.
– Nu este necesar să spui ceva. Învăţătorului îi este suficient să te privească pentru a şti totul.
– Te rog.
– Dacă am nevoie de tine, cum te găsesc? Presupun că există şi alţi bioroboţi care seamănă cu tine. Nu vreau să greşesc.
– Nu vei greşi. Nu ştiu de unde ai dedus că noi, roboţii semănăm între noi. Fiecare are propria sa înfăţişare şi personalitate. Suntem îmbrăcaţi ca şi voi, ca să nu fie o diferenţă atât de mare. Voi fi cu tine pas cu pas până va decide Stăpânul tuturor creaţiilor.
– Dar tu nu te odihneşti?

– Nu, nu am nevoie.
– Am citit într-o carte că voi vă încărcaţi din când în când cu energie.La fel am citit că nu vă deosebiţi între voi.
– Această informaţie este total greşită. Ţi-am spus că sunt biorobot din generaţia a 12-a. Cu energie se încarcă numai fiinţele umane. Voi aveţi nevoie de ea. Noi suntem construiţi perfect şi nu avem nevoie de odihnă. Ne autoîncărcăm în mod automat. Când voi vă odihniţi noi facem ce avem de făcut iar apoi citim, dacă asta dorim.
– Puteţi citi?

– Bineînţeles. Avem creier aproape ca cel uman.
– Vrei să spui că autorii de SF de pe Terra au dreptate când afirmă că într-o zi roboţii vor domina planeta şi se vor ridica împotriva fiinţelor umane?
– Fantezиştii ăştia sunt bolnavi, cum este de altfel întreaga planetă. Noi suntem programaţi, cum am afirmat şi la început. Cel care ne-a programat ne poate deprograma, iar dezvoltarea noastră este controlată.Noi tot timpul vom fi în ajutorul fiinţei umane.
– Da, da... Ar trebui într-adevăr să mă obişnuiesc cu multe de acum încolo...
– Stăpâne, ai nevoie de odihnă. Te rog să mă laşi să te pregătesc pentru această procedură. Creierul tău este încărcat şi trebuie neapărat să te odihneşti.
– Dar aş vrea să discut cu tine.
– Avem timp, vom discuta. Acum trebuie să dăm organismului ce i se cuvine.
David era într-adevăr foarte obosit. S-a dezbrăcat şi s-a întins. Marcus s-a apucat de aranjat tot ce era de pus în ordine. David îl urmărea dar oboseala 1-a doborât şi a adormit.
A avut un coşmar. Visa un gigant care dobora munţii şi se apropia de el demolând totul. Când ajunsese deja în faţa lui şi întinsese mâna spre el, s-a trezit speriat şi transpirat.
– N-ai dormit bine, stăpâne.
– Ah... Am avut un coşmar.
– Da, ştiu.
– Ştii şi de asta? Ştii şi de uriaş?
– Nu, n-am de unde să ştiu exact ce ai visat, dar ştiu că somnul tău a fost tulburat. Mai întâi se observă, apoi aparatul confirmă acest lucru. Acum să vă îmbrăcaţi şi să poftiţi la masă. Totul este pregătit după cum are nevoie corpul dumneavoastră.
– Marcus, vreau să te întreb ceva.
– Tot ce vrei, am să-ţi satisfac orice dorinţă, stăpâne.

– Aş vrea să învăţ cât se poate de mult. Vrei să mă ajuţi?
– Cu plăcere. Am să încep cu alfabetul, aşa cum i-am învăţat şi pe alţii.
– Ai învăţat şi pe alţii?
– Da, bineînţeles. Oamenii care au trecut prin mâna mea, acum sunt în diferite nivele. Elevii mei au ajuns chiar şi în nivelul 5.
– Se poate ajunge repede acolo?
– Depinde de om. Se poate ajunge repede sau niciodată.

– Niciodată?
– Da, Davide, ţi-am spus, depinde de om.
– Dacă cineva 1-ar fi studiat pe David în zilele următoare, ar fi observat că este ca un elev de şcoală. Îşi însuşea cu atenţie tot ce-1 învăţa Marcus. Din camera lui deseori se auzeau remarci vesele şi chiar râsete. În fiecare zi David învăţa câte ceva nou şi urca câte o treaptă în evoluţia lui, spre Dumnezeu.
Acum, cu forţa creierului, putea cu uşurinţă să mişte unele obiecte. A început să comunice cerebral cu Marcus, dar foarte greu. Era conştient că-i sunt necesari mulţi ani de muncă pentru această performanţă.
Dar, cu zi ce trecea, când nu era prins cu învăţătura, se simţea trist şi tristeţea aceasta îl cuprindea din ce în ce mai mult.
– Ce se întâmplă, stăpâne, nu eşti atent în ultimele zile. De ce eşti trist? Poate vrei să te întorci de unde ai venit, poate îţi lipsesc oamenii de acolo?
– Nici vorbă, Marcus, nici vorbă. Ai posibilitatea să controlezi dacă sunt nesincer.
– Eu n-am să controlez. Nu intră în atribuţiile mele să-ţi controlez sinceritatea. Altcineva are grijă de aceasta. Eu sunt îngrijorat de starea ta şi atât.Am să-ţi spun. Când am discutat cu Învăţătorul, Dânsul mi-a promis că vom continua discuţia şi de atunci au trecut aproape trei luni şi n-am fost chemat. Poate am greşit cu ceva.
– Fii liniştit, nu ai greşit. Progresul tău în ştiinţă chiar Îl bucură.
– Dânsul cunoaşte ocupaţiile mele?
– Întrebarea aceasta nu are sens. Bineînţeles că ştie.Eu în fiecare zi primesc ordine despre ce şi cum trebuie să facem, sunt sfătuit pentru fiecare pas.
– Dar nu mi-ai spus nimic.
– În primul rând că nu m-ai întrebat şi apoi, dacă-ţi spuneam în fiecare zi, te întrerupeam pentru un timp din învăţat.
– Ştii dacă mă va chema?
– Sunt sigur, dar nu ştiu când. Ceea ce pot să-ţi spun este că în afara Fortăreţei, pe Terra se întâmplă lucruri multe şi neplăcute. Şi la fel sunt sigur că mâine ne schimbăm locuinţa.

– Ne schimbăm locuinţa?
– Da, trecem la nivelul 2. Aceasta înseamnă că Învăţătorul este mulţumit de tine.
David stătea în tensiune. Era o tensiune provocată de bucurie. Nu era puţin să ajungi în Fortăreaţă, să rămâi aici şi acum să treci şi în nivelul superior. Eforturile lui au dat roade, nu au fost zadarnice. Fapt era că

primea un premiu pentru efortul şi munca depuse, având în vedere că acum îşi pregătea bagajul pentru a se muta în partea superioară a Fortăreţei. „Bagajul“ era mult spus, fiindcă tot ce avea aici găsea şi mai sus. De fapt, şi-a luat doar placa pe care-i era înscris numele şi câteva dischete cu lecţiile care i se părea lui că-i vor folosi în viitor.
– Eşti gata, Davide?
– Da, sunt gata, a spus David şi a cuprins camera cu o privire tristă, fiindcă aici îşi petrecuse atâtea luni de existenţă şi i se părea că într-un fel trădează locul acesta prin părăsirea lui.

* * *

Mergeau pe un hol lung învăluit în lumină verde. Lui David i se părea că pluteşte adânc sub apă. Nu ştia cum ar fi adânc sub apă dar ceva îi spunea că această nuanţă de verde numai acolo se poate întâlni. Ajungând în faţa unei uşi au deschis-o şi au intrat.
În camera în care s-a trezit erau câţiva oameni tineri care şi-au îndreptat privirile spre el. Iar 1-a cuprins starea aceea dificilă care-1 mai cuprinsese de câteva ori de când a venit aici. Se simţea ca la un examen în care în următoarea clipă se decide dacă-1 ia sau îl pică.
– Davide, ai ajuns la noi. Ne bucurăm sincer pentru tine. Ai dovedit că meriţi să ajungi în nivelul 2, adică să fii unul dintre noi. Mă numesc Monica. Ei sunt Filip, Ştefan, State şi Viorica. În continuare vom lucra în echipă. Eu şi Ştefan avem mai multă experienţă aici. Restul echipei, împreună cu tine, veţi trece mai sus sau vă întoarceţi înapoi. Va fi trist dacă se va întâmpla să vă întoarceţi de unde aţi pornit.
– Nu ştiu ce să spun în momentul acesta, sunt puţin cam blocat.
– Se observă şi fără să spui. Acum te lăsăm să te aranjezi şi peste o jumătate de oră vom începe iniţierea în tot ce se face în acest nivel. Te rog să nu mai stai aşa de parcă ai picat acolo unde nu ţi-e locul, fiindcă decizia de a veni aici nu este a noastră, ci a fost luată ca o consecinţă a rezultatelor tale.

* * *

David mergea mecanic încotro îl conducea Marcus.
– Ce e cu tine, Davide? Până acum nu te-am mai văzut atât de închis în tine. Poate n-am reuşit să te cunosc prea bine.

– Nu, mă cunoşti chiar prea bine. Aş putea spune, chiar mai bine decât mă cunosc eu însumi. Vreau să mă înţelegi bine. Sunt o biată fiinţă

umană. Am aşteptat atât de mult să vin aici, dar mi se pare că nu mă pot acomoda atât de repede. Eu aş vrea, dar e vorba de psihic. Eu cunosc în mică parte psihicul uman, dar, atât cât îl cunosc, ştiu câte ascunzişuri are el şi câte surprize poate să-ţi ofere. Uite, şi acum, cât m-am pregătit, ştiam ce trebuie să spun şi totuşi m-am blocat. Psihicul e psihic, te poţi aştepta la surprize în fiecare clipă.

David îşi studia noua locuinţă. Luxul era acelaşi, lipseau doar butoanele cu semne. Îşi dădea seama cât de nedezvoltat era când a venit aici. Dacă n-ar fi avut posibilitatea de a ajunge în Fortăreaţă, şi-ar fi pierdut tot restul existenţei cu prostii şi poate niciodată n-ar fi ştiut ce înseamnă într-adevăr binele şi răul. Asta nu-şi putea ierta.

– Sunt gata, putem să ne întoarcem în sala de primire.

Nu este o sală de primire, ci o sală de lucru. Acolo discutaţi cu toţii, stabiliţi ce are de făcut fiecare în ziua următoare şi încercaţi să daţi ce aveţi mai bun în voi pentru propria dezvoltare şi pentru dezvoltarea fiinţei umane în general.

– Te rog să mă ajuţi şi să-mi dai sfaturi dacă greşesc.

– Nu pot să o fac.

David se uită mirat.

– Ce înseamnă răspunsul acesta, Marcus?

– E simplu.De acum încolo tu vei lucra în echipa pe care ai cunoscut-o. Eu n-am ce face acolo.

– Adică vrei să spui că nu te mai văd?

– Nu am spus aşa ceva. De când ne-am cunoscut am stabilit că vom fi împreună tot timpul. Îţi spuneam că n-ai să mă vezi cât timp lucrezi împreună cu echipa. După ce-ţi termini angajamentele zilnice te vei relaxa împreună cu mine.

– Marcus, pot să te întreb ceva?

– Ştii bine că poţi. Spune.

– Monica şi Ştefan stau de mult timp în nivelul 2?

– De când există Fortăreaţa.

– Cum de când există Fortăreaţa? Ei nu se dezvoltă?

Marcus a zâmbit.

– N-ai formulat bine întrebarea, dar am să-ţi răspund. Monica şi Ştefan sunt fiinţe eliberate. Ei pregătesc toate echipele care ajung în nivelul 2. Când ei decid, elevii lor trec în nivelul superior sau se întorc înapoi.

– Sfătuieşte-mă, te rog, cum trebuie să-mi fie comportamentul faţă de ei?

– Adică? Fii mai explicit.
– Ai spus că sunt fiinţe eliberate, cum trebuie să mă adresez, de

exemplu, trebuie să le spun „învăţătorule“ sau „învăţătoareo“?
– Să nu îndrăzneşti, Învăţătorul e unic, cu toţii ştim aceasta. De-acum, cei din echipă îţi vor fi prieteni, aşa cum îţi sunt şi eu, şi le spui pe nume, aşa cum îţi spun şi ei ţie.

* * *

David mergea fără să vorbească. Se simţea ca un elev picat la bacalaureat. Bine măcar că a spus toate acestea lui Marcus şi nu s-a făcut de ruşine în faţa echipei.
Când a ajuns, a intrat singur. Marcus a rămas afară. Acum David ştia de ce. Nu ştia ce să spună, dar l-a salvat Monica.
– Uite c-ai venit. Hai să ne înţelegem de la început.Vreau să te simţi ca acasă, de fapt eşti acasă, şi să ne consideri aşa cum suntem, adică prieteni. Prin faţa ochilor mei au trecut mulţi oameni. Unii mai timizi, alţii mai deschişi. Aceasta depinde de individ. Un lucru însă îi unea pe toţi, toţi erau oameni, erau de o rară cultură şi aveau acelaşi ideal. Ştiu că-ţi va fi greu, dar asta nu va dura mai mult decât câteva ore. O să te obişnuieşti rapid.
Acum apropie-te şi aşează-te pe scaunul acesta. Nu prea seamănă el a scaun, dar totuşi ai unde să te aşezi. Se numeşte schentum cerebral, îţi va evalua datele cerebrale şi capacitatea de a gândi. Rezultatele nu le vei şti tu, însă datele vor intra în computerul central. De ce este necesar acest procedeu? Nivelul O şi nivelul l sunt nivele inferioare, aşa zise nivele de primire. De altfel, ce este în nivelul O sunt sigură că ştii, fiindcă ai discutat cu Învăţătorul nostru. Aproape la fel e şi în nivelul 1. Trecând însă peste acestea, ajungi unde ai ajuns acum, adică în nivelul 2. De aici încolo lucrurile stau puţin mai altfel. Ca să poţi intra fără probleme în încăperile nivelului 2, computerul central trebuie să aibă datele tale. Acesta e codul prin care ţi se vor deschide toate uşile. Lipsind aceste date, pur şi simplu tu nu vei avea acces. Ai înţeles?
– Cred că da. Cu datele care mi se iau acum voi avea acces în toate încăperile.
– N-ai înţeles tocmai bine. Am să repet. Procedura care va avea loc după câteva secunde îţi va da posibilitatea să ai acces în nivelul 2, atât. Nu poţi trece în nivelele superioare. În acelaşi timp trebuie să ştii că ai acces liber în nivelele inferioare. Acces ai, dar te sfătuiesc, când vrei să mergi acolo, mai întâi să te sfătuieşti cu mine. Acum stai, te rog, cât se poate mai relaxat, ca procedura să se termine mai repede.
În clipa următoare David simţi înţepături uşoare, de parcă furnici îi

alergau pe tot corpul, dar totul s-a terminat foarte rapid, cum, de altfel, îi spusese Monica.
– Vezi că s-a terminat repede, aşa cum ţi-am promis? Acum, te rog aşează-te pe scaun, că astăzi avem o zi încărcată. În nivelul 2, în afară de învăţătura pe care o primim cu toţii, ne ocupăm şi de îngrijirea bolnavilor. Pe cei pe care îi putem trata aici, îi tratăm, iar celor care au nevoie de mai multe intervenţii le urmărim dezvoltarea în subsol.
Astăzi a sosit o nouă serie de oameni care au nevoie de intervenţii de urgenţă. Vă rog să fiţi atenţi, ca-n fiecare zi. David, tu rămâi cu mine şi mergi acolo unde merg şi eu. Fiecare să-şi ia locul şi să începem. Tu ai vreo întrebare, Davide?
– Am mai multe. Cum sunt selecţionaţi bolnavii aduşi aici pentru a fi trataţi de Învăţător?
– Metodele sunt diferite. Aici oamenii sunt aduşi când nu mai sunt speranţe că vor fi trataţi vreodată. Ei nu ştiu exact unde vin. Sunt oameni care-şi acceptă aşa-zisa moarte în spitale, clinici sau acasă înconjuraţi de rude.Dar există şi o altă categorie, cea pe care noi o tratăm, şi anume oamenii care au într-adevăr credinţă.
– Ce înseamnă asta?
– Am să fiu mai explicită. Ştii ce fac elefanţii înainte de moarte?
– Da, ştiu. Au un cimitir al lor, pe care numai ei îl ştiu. Cu simţul lor animalic ei se duc în cimitir şi acolo mor, departe de toţi.
– Exact. Oamenii care vin la noi afectaţi fizic nu mai au încredere în nimeni. Ei procedează la fel ca elefanţii. Unii îşi iau o bocceluţă cu mâncare, alţii nu iau chiar nimic şi se retrag în munţi. Acolo îşi caută refugiul de murdăria semenilor. În creierul lor se naşte un fel de răzbunare, răzbunare împotriva medicilor, împotriva semenilor, dar asta trece. La un moment dat încep să se urască pe sine, fiindcă-şi dau seama că şi-au irosit viaţa, nu au făcut nimic pentru dezvoltare. Ei au credinţă, dar foarte mică, o scânteie. De-abia după ce ajung aici şi sunt trataţi îşi dau seama că n-au crezut degeaba în Dumnezeu.
Fortăreaţa este singurul loc în care li se dă ajutor. Aceşti oameni, plecând de aici, devin răspândacii credinţei.
– Nu e periculos pentru securitatea Fortăreţei ca aceşti oameni să fie lăsaţi să se întoarcă la viaţa pe care au trăit-o înainte de a veni aici?
– Davide, tu ai venit aici la fel ca ceilalţi bolnavi, pe acelaşi drum. Ai avut şansa cea mare ca Învăţătorul să te oprească aici, dar dacă nu te oprea şi-ţi dădea drumul să mergi din nou între oameni, ai fi dat coordonatele acestui loc de unde ai primit o altă viaţă?

– Categoric nu. Cum aş putea spune cuiva unde este locul acesta,

după ce ştiu cum am fost tratat aici? Nici dacă aş fi avut o minte animalică n-aş fi putut face una ca asta. Nu ştiu însă cum sunt primiţi oamenii aceştia din nou în societate. Trebuie să dai răspunsul unei întrebări. Şi mai există ceva, sunt sigur că, dacă eu m-aş întoarce din nou între oameni, mi-ar fi foarte, foarte greu ştiind că Fortăreaţa există şi ştiind cum e aici.
– Davide, acum nu eşti drept. Sunt sigură că Fortăreaţa le-ar fi plăcut tuturor oamenilor. În acelaşi timp în societate trebuie să existe şi oameni care au trecut pe aici, ca să spună adevărul şi cu toţii împreună să lupte pentru ieşirea la lumină. În ceea ce priveşte felul în care sunt reprimiţi în societate, e foarte simplu. Societatea nici nu-şi dă seama că unul sau altul dintre membrii ei a lipsit un anumit timp, având în vedere că respectivii şi-au petrecut ultima perioadă mai mult prin spitale din cauza afecţiunilor pe care le aveau. Mirarea lor vine doar din faptul că omul s-a însănătoşit. Nu în foarte puţine cazuri îi primesc pe cei ce-au lipsit câteva luni ca excentrici, dar se bucură pentru însănătoşirea lor.
Acum, dacă mai ai şi alte nelămuriri, întreabă-mă. Mai avem o jumătate de oră până să intrăm în sala mare unde sunt cei nou veniţi pentru tratament.
– Dumneavoastră faceţi tratamentul?
– Şi da şi nu. Vindecarea lor o poate face numai Învăţătorul nostru. Sunt procedee foarte complicate. După intervenţia Domnului, noi, adică eu, tu, celelalte echipe, continuăm până când bolnavii se refac. După aceea, cum ţi-am spus, unii rămân, alţii pleacă.

* * *

Erau dezbrăcaţi şi aşezaţi pe mese. Afecţiunile lor erau tragice. Nici nu se putea altfel, având în vedere că toţi veniseră în munte ca să moară.
David L-a văzut pe Învăţător intrând. Atunci s-a apropiat de o tânără fată căreia piciorul drept îi era ars până la genunchi. I-a pipăit corpul. A constatat că e rece ca gheaţa. În următoarea clipă a simţit mâna Monicăi apăsându-i mâna. I-a spus în şoaptă:
– Altă dată să nu mai pui mâna.
– Voiam să văd dacă fata aceasta într-adevăr trăieşte. Şi mă interesează şi cum s-a întâmplat.
– Aşteaptă, am să-ţi explic. Acum priveşte-L pe Învăţător.
David şi-a întors privirea către Dânsul.
Învăţătorul stătea impunător în mijlocul sălii, cu ochii închişi, şi se concentra. Nimeni nu scotea un sunet.
După ce a terminat, şi-a spălat mâinile într-un amestec verde. Apoi s-

a apropiat de primul caz şi-a început să lucreze, asistat de câţiva tineri.
Lucra cu o virtuozitate de invidiat. Partea afectată era scoasă, curăţată sau schimbată, depinde de afecţiune. După ce se termina operaţia, corpul era învelit în ceară. După 15 minute ceara se spărgea şi corpul se punea într-un aparat. Pe un tablou electronic se afişau bătăile inimii, respiraţia, tensiunea, circulaţia sângelui şi activitatea cerebrală. Învăţătorul trecea apoi la cazul următor şi tot aşa, până a terminat cu toţi.
Apoi i-a salutat pe elevii din sală, şi-a oprit pentru o clipă privirea asupra lui David şi a ieşit. David nu ştia cum să reacţioneze. De fapt, cu toţii erau la fel.
– Monica, asta-i o minune! Nici acum nu-mi vine să cred că am văzut tot ce-am văzut. Atunci cum vor crede oamenii dacă li se povesteşte acest fenomen?
– Nu, operaţiile pe care le-ai văzut nu sunt nici miracol, nici fenomen, sunt ceva normal. Fenomenul stă în Învăţătorul nostru.
Ai văzut-o pe tânăra aceea. Înainte de a veni la noi, ea credea că moare. Şi-a aprins un foc, apoi şi-a pierdut cunoştinţa. Flăcările au cuprins-o, dar a fost salvată la timp.
– Ce înseamnă „la timp“, când nu avea picior?
– Bine ai spus, nu avea, dar acum are, nu?
– Da... îl are, nici eu nu ştiu cum s-a întâmplat. Există şi altceva, eu am pipăit-o, era rece. În medicină asta se numeşte moarte.
– Davide, Davide, mai târziu vei înţelege ce s-a întâmplat cu piciorul fetei şi cum s-a tratat. Acum nu înţelegi chiar dacă-ţi explic. Acum te rog să te duci să te odihneşti, mâine continuăm. De-acum încolo treaba noastră este să-i grăbim pe oameni să se însănătoşească şi munca va fi mare.

* * *

David mergea spre dormitorul său. Abia l-a observat pe Marcus.
– Scuză-mă, nu te-am văzut.
– Ştiu, Davide, ce e în creierul tău. Totul îţi este pregătit. Te rog, culcă-te.
David stătea cu ochii închişi, însă somnul nu voia să-l cuprindă. La drept vorbind îi era şi frică să adoarmă. Dacă adormea şi când se trezea era departe de aici?Gândurile acestea au dispărut uşor, uşor, dând voie oboselii să-l învingă.
– Iar aţi petrecut o noapte grea, i-a spus Marcus când s-a trezit.
– Da, într-adevăr, a fost una dintre nopţile mele grele şi albe pe deasupra. Când eram în lumea normală, „nopţi albe“ era o expresie pe care

o foloseam pentru nopţile în care nu aveam somn, acum însă consider că termenul este mai potrivit pentru nopţile grele şi fără vise. Visele sunt şi ele

un dar de la Dumnezeu, te duc departe, departe, câteodată nu ştii unde, dar câteodată îţi aminteşti copilăria. Cât de frumoasă e copilăria! Câteodată e grea, dar totuşi e copilărie. E greu atunci când cineva încearcă să-ţi fure visele. Mult mai greu, insuportabil, devine atunci când reuşeşte.
Astăzi am o zi grea. Ieri am văzut multe şi în scurt timp, iar astăzi va trebui chiar eu să mă ocup de îngrijire. Oare voi fi demn de încrederea ce mi se acordă?
– Eu sunt sigur de tine, Davide, te vei descurca. Ti-am spus deseori, greu le-a fost tuturor, greu îţi va fi şi ţie. În acelaşi timp sunt sigur că tu ai voinţa şi tăria de a reuşi.
După aceste cuvinte, David a luat micul dejun în tăcere şi când a terminat s-a îndreptat spre sala de unde fiecare îşi primea sarcinile zilnice.

* * *

– Davide, astăzi ai sosit printre primii, aceasta este bine. Astăzi vom lucra împreună.
Cu aceste cuvinte 1-a întâmpinat Monica. Sarcinile s-au împărţit repede şi fiecare a plecat să le îndeplinească. David o urmă pe Monica.
– Astăzi îmi pari mai închis. Ce e cu tine?
– Nu ştiu nici eu. Îmi este puţin teamă, i-am spus acelaşi lucru şi lui Marcus.
– Teamă de ce? Va fi bine, vei vedea. Astăzi noi avem sarcina cea mai grea. Avem doi tineri în grijă pentru a se reface. Operaţiile lor au fost într-adevăr foarte complicate şi acum necesită multe îngrijiri.
– Sunt dintre cei cărora li s-au făcut intervenţii ieri?
– Nu, ei au fost aduşi aici acum 18 zile. Am să-ţi explic totul amănunţit după ce terminăm munca noastră şi vor fi transferaţi în laboratoarele subsolului.
– În laboratoarele subsolului? Adică afecţiunile lor sunt atât de grave?
– Da, şi refacerea este de lungă durată. Ţi-am spus c-am să-ţi povestesc totul după ce terminăm cu ei aici.
– Uite că am ajuns!

* * *

David intra pentru prima oară în această încăpere. Era o sală foarte modern echipată în care în două forme cilindrice stăteau doi tineri. Că erau tineri se vedea pe feţele lor, dar David nici de asta nu era prea sigur. Corpul întreg nu se vedea, decât două capete tunse, cu urme de intervenţii chirurgicale. Formele cilindrice erau conectate la multiple perfuzii sau ceva asemănător, cuplate şi ele la rândul lor la aparatura din dotarea sălii.
– Monica, îmi poţi spune ce se întâmplă aici?
– Bineînţeles. Uite, sunt doi tineri. Aceasta e Monica, ca mine, iar el se numeşte Sorin. Au avut un accident.Am să-ţi explic mai târziu, aşa cum ţi-

am promis. Învăţătorul le-a făcut operaţiile. Până acum nu şi-au revenit. Computerul acesta pe care-1 vezi sus, deasupra capetelor lor, arată că după 15 minute îşi vor reveni. Tu vei avea grijă de Monica, eu de Sorin. O să-i ştergi transpiraţia, iar când începe să vorbească te întorci către mine. Dacă încuviinţez, faci ce-ţi cere, dacă nu, priveşte acolo la sticluţe. O vezi pe cea mov?
– Da, o văd.
– Vezi unde ajunge perfuzia care iese din cap?
– Şi asta văd.
– Acolo vei băga conţinutul acesta mov şi ea va adormi din nou... Să sperăm, Doamne, că totul va fi bine.
– De ce spui asta, Monica?
– Ştiu eu de ce.
– Acum eu te văd tensionată.Dacă pot să fac ceva pentru tine, aş face cu mare plăcere.
– Priveşte computerul. Au rămas câteva secunde, însă ţin să-ţi mulţumesc, eşti foarte bun. Mai târziu vei înţelege de ce sunt tensionată acum. Apropie-te de Monica!
David urmărea cum fata îşi deschidea ochii. La început reacţia a fost foarte lentă. După câteva secunde ochii ei parcă încercau să iasă din orbite. A făcut efort să deschidă gura, dar, în afara unui bârâit, nu se auzea nimic.
David şi-a întors privirea spre conducătoarea sa. Aceasta i-a arătat din ochi sticluţa. El a turnat conţinutul în perfuzie. După câteva clipe Monica s-a liniştit şi a adormit din nou. Parcă îi apăruse un zâmbet pe buze.
Aceeaşi reacţie a avut-o şi Sorin.
Monica s-a îndreptat spre staţie:
– Totul a decurs bine.
– Am urmărit şi eu. După o jumătate de oră îşi vor reveni din nou. Fiţi atenţi, pentru că ştiţi că asistaţi cu toţii la o noutate în ceea ce priveşte

progresul în medicină.
– Da, Învăţătorule.
– Când se trezesc, adăugaţi în perfuzii A3C4H verde. Apropiaţi-le de buze aparatura ca să poată vorbi prin computer. Dacă încep cumva să delireze, sau, mai bine spus, simţi tu aşa ceva, îndepărtaţi aparatura. Ei vă aud bine. Vorbeşti numai tu. Apoi procedaţi în funcţie de situaţie.
– Davide, ai auzit ce a spus Învăţătorul. Amestecul despre care vorbea Dânsul îl vezi, da? Pune-1 în perfuzia fetei şi când îşi revine îi dai drumul. Fii foarte atent.Acesta este aparatul pe care trebuie să-1 apropiem de buzele

lor. Tu îl foloseşti pe cel din stânga, eu pe cel din dreapta. Acum apropie-1 şi ţine-1 la 50 de centimetri.
David a făcut totul întocmai. Fata a început din nou să-şi revină şi a avut din nou aceeaşi reacţie.
El s-a apropiat şi a luat în mână amestecul mov. În aceeaşi clipă a simţit urletul conducătoarei, voce însă nu a auzit. S-a întors.
– Nu asta, dă drumul substanţei pe care ai pus-o în perfuzie, ce vrei, să o omori?!
– David şi-a dat seama că a greşit. A dat drumul substanţei care a început să curgă în perfuzie. Apoi a apropiat aparatul de buzele fetei. Ochii îşi reveniseră, acum avea privirea aproape normală.
– Unde suntem? Nu am murit?
– Retrage toată aparatura.
După ce aparatura a fost retrasă, Monica a început:
– Copii, voi sunteţi într-o fortăreaţă. Trebuie să fiţi siguri că sunteţi într-un loc unde nu trebuie să vă fie teamă de ceva. Vă rog însă să nu puneţi întrebări decât în ceea ce priveşte starea sănătăţii voastre. Mai târziu vi se va explica totul. Important este că aţi scăpat cu bine. Starea în care aţi fost aduşi aici era foarte, foarte gravă.Acum însă pericolul a trecut. După maxim o lună şi jumătate veţi fi în stare perfectă. De atât mai aveţi nevoie ca să vă refaceţi. Acum vă rog, dacă m-aţi înţeles, să închideţi ochii.
Amândoi au închis ochii în semn că au înţeles tot ce li s-a spus.
– Davide, apropie, te rog, aparatul de comunicare.
– Cum te numeşti?
– David.
– Mă poţi ajuta puţin?
– Da, cu plăcere.
– Mă mănâncă piciorul drept. Nu pot ajunge cu mâna să mă scarpin. Mă poţi scărpina puţin?
– Am s-o fac eu, Monica, a răspuns conducătoarea,apropiindu-se de cilindrul în care stătea fata.

– Acum te simţi mai bine?
– Da, vă mulţumesc. Puteţi să mă scărpinaţi încă puţin?
– Bineînţeles. Ei, cum e acum?
– Vă mulţumesc. Sunteţi foarte drăguţi, dar de ce nu m-a ajutat David?
– Ei, ca femeie m-am gândit că e mai bine să o fac eu. Important este că te simţi mai bine. Acum am să vă las să vă odihniţi.
– Să ne lăsaţi? De ce vorbiţi la plural? Mai este şi altcineva aici cu mine?
– Da, este Sorin.

– Sorin?! El trăieşte?
Lacrimi grele se scurgeau pe faţa fetei.
– Da, Sorin trăieşte, este lângă tine.
– Vă rog, vreau mult de tot să-l văd.
– Nu se poate. Şi el vrea acelaşi lucru, dar nu se poate. Puteţi doar să vă auziţi vocile.
– Sorine!
– Te aud, iubito...
– Iubitule... Noi trăim... Nu e un miracol?!
– Da, iubito.
– Gata, gata, acum odihniţi-vă. Mâine dimineaţă o să ne vedem din nou.
– Pot să vă rog încă ceva?
– Da, Monica, spune.
– Mai întâi vreau să vă mulţumesc că mi-aţi dat voie să-i aud vocea lui Sorin. Sunt sigură că după o lună şi jumătate ne vom putea ţine în braţe, aşa cum ne-aţi promis.
– Da, când vă veţi însănătoşi vă veţi putea ţine în braţe.Care este rugămintea?
– Mi-e puţin jenă...
– Nu trebuie să-ţi fie jenă.
– Da, dar totuşi David este bărbat...
– Nu trebuie să pui aşa problema. Spune, te rog.
– Am nevoie, vă rog, dacă puteţi să-mi puneţi puţin suportul.
– Bineînţeles, cum să nu.
Monica s-a dus în partea opusă capului fetei unde a stat vreo două minute iar apoi s-a întors din nou spre cap.
– Gata.
– Vă mulţumesc foarte mult.
– Ne vedem mâine, aşa cum v-am promis. Davide, ia substanţa roşie

şi pune-o în perfuzie.
După câteva secunde amândoi dormeau.
Monica şi David s-au îndreptat spre sala de odihnă.
– Bei un ceai?
– Aş bea...
– Ce este? Simt că vrei să mă întrebi ceva.
– Da, am multe de întrebat. În sală ţi-am auzit ţipătul, m-ai strigat pe nume corectându-mi greşeala. Apoi eu ţi-am răspuns. Poate mă înşel, dar totuşi mi se pare că nu am vorbit normal.
– Aşa este, a zâmbit Monica. Am folosit metoda telepatică.

– Telepatică?
– Da, ce e de mirare? Acest fel de comunicare ai să-l stăpâneşti foarte bine dacă ajungi în nivelul 3.
– Oare voi ajunge?...
– Ai toate datele pentru aceasta. Acum te-am ajutat eu. Am folosit forţa mea şi ţi-am trasat drumul pentru a-mi răspunde folosindu-te de mine. – Acum ai înţeles?
– Da, dar mai sunt şi altele. Monica a cerut două lucruri, o mânca piciorul şi tu ai scărpinat-o, a vrut să folosească toaleta şi tu ai ajutat-o. În nici unul din cazuri nu te-am văzut făcând ceva efectiv. Poate te-ai folosit de butoanele cilindrului. Ar trebui să mă înveţi şi pe mine care sunt procedeele, care butoane la ce servesc. Dacă eu personal trebuia să ajut nu ştiam cum să o fac.
Nu am apăsat nici un buton, Davide...
– Atunci poate ai ajutat-o telepatic.
Monica a zâmbit.
– Bine, ar trebui să-ţi spun unele lucruri. Tratament de acest fel n-a fost făcut până acum în Fortăreaţă. Ai văzut că Învăţătorul nostru a urmărit personal ce se întâmpla. Sunt sigură că Dânsul studiază acum reacţiile celor doi iar mâine, înainte de a intra în sală, ne va spune ce avem de făcut. Ce pot să-ţi garantez este că pe Monica o mânca piciorul, voia la toaletă, iar eu i-am satisfăcut dorinţele, numai că toate acestea s-au întâmplat doar în mintea ei.
– Acum chiar că nu mai înţeleg nimic.
– Nu uita că lucrezi cu mine. Eu, la rândul meu, sunt conducătoarea sectorului 2. Eu lucrez la cele mai complicate cazuri iar tu mă ajuţi. Cu mine nu trebuie să te mire nimic.
– Nu mă miră, dar nu înţeleg, cum adică totul s-a întâmplat doar în mintea ei?
– Davide, este prea mult şi prea complicat de explicat ca să-ţi spun

acuma. Ne-a rămas prea puţin timp înainte de a ne retrage pentru odihnă. De aceea vom continua mâine. Ştii foarte bine că orele de odihnă se respectă cu stricteţe, excepţii nu se fac pentru nimeni. Ceea ce pot să-ţi mai spun în timpul care ne-a rămas este că tinerii pe care i-ai văzut astăzi sunt de fapt doar două capete.
– Două capete?
– Cred că nici asta nu trebuia să-ţi spun, ca să te poţi odihni normal. Continuăm mâine.

* * *

În seara aceea David n-a vorbit. A mâncat îngândurat şi s-a culcat. Marcus îl înţelegea pe stăpânul său. Ştia că tot ce vedea aici era greu de primit de un psihic uman.
Dimineaţa s-a comportat la fel. Când au rămas singuri în sală, Monica i-a spus:
– Davide, văd că-ţi dăunează mult ceea ce vezi aici.Poate este necesar să te mai odihneşti şi să nu lucrezi cu mine deocamdată. Poate ar trebui să faci lucruri obişnuite.
– Nu, nici vorbă. Ar fi o trădare din partea mea în faţa mea. Adevărul este că mi-e foarte greu, dar cui i-ar fi uşor? Singura mea rugăminte este ca, în momentele acestea grele, să mă ajutaţi. Poate că şi asta este prea mult, dar totuşi un sprijin nu mi-ar strica.
– Te înţeleg deplin, Davide. Poate era mai bine să nu-ţi spun aşa, direct, adevărul ci încetul cu încetul.
Uite ce s-a întâmplat cu perechea aceasta: ei s-au îndrăgostit unul de altul înainte de a termina facultatea. Băiatul, Sorin, este dintr-o aşa-zisă familie de intelectuali. Este singur la părinţi. Ei voiau să-1 însoare cu o fată din lumea lor, din lumea bună, au şi ales-o. Însă el a preferat-o pe Monica. Dragostea, ce să-i faci... Fata este dintr-o familie simplă, de ţărani. Când au aflat părinţii lui Sorin, s-au opus categoric acestei legături. Cum, ei, care au de toate şi ocupă posturi bune, să se facă de râs cu o ţărancă? Au chemat-o şi pe fată la ei acasă. Au încercat să-i dea bani ca să renunţe, dar totul a fost în zadar.
Într-o zi cei doi s-au căsătorit fără ştirea nimănui, doar cu doi martori, iar apoi s-au prezentat cu actul în faţa părinţilor lui Sorin. Părinţii erau înnebuniţi. Au plănuit o operaţiune diabolică. Şi-au pus masca înţelegerii faţă de cei doi tineri şi i-au invitat la vila lor care se află la câţiva kilometri de Fortăreaţă. Cei doi s-au bucurat la început, dar mai târziu Sorin a devenit neîncrezător. După tot circul pe care-1 făcuseră, erau, dintr-

o dată, atât de drăguţi şi amabili?! A avertizat-o pe Monica că ceva nu este în ordine. Ea 1-a liniştit, i-a spus că i se pare.
Vila este cea mai îndepărtată de celelalte, singuratică. Seara, părinţii au fost numai lapte şi miere. I-au servit cu multe mâncăruri, prăjituri şi tot ce au putut lua din Bucureşti, un adevărat ospăţ, însă în prăjituri au pus somnifere. Bineînţeles că cei doi tineri au adormit.
Părinţii au luat-o pe fată şi au dus-o la vreo 500 de metri de vilă. Acolo începe o prăpastie pietroasă de vreo 150 de metri adâncime. Au aruncat-o acolo, gândindu-se că se vor descurca ei cu Sorin.
Sorin, care mâncase la fel de multe somnifere ca şi Monica, indiferent de doza înghiţită, s-a trezit brusc în momentul în care fata zbura în prăpastie.

Cunoscând zona şi cunoscându-şi părinţii ştia la ce se putea aştepta.Luminile farurilor care veneau din direcţia aceea i-au confirmat tragedia. A început să fugă cât îl ţineau puterile, ţipând în acelaşi timp ca să-şi avertizeze părinţii, dacă cumva nu şi-au îndeplinit planul diabolic, să nu o facă. Însă era prea târziu. Părinţii nu au putut să-l oprească şi el a zburat în prăpastie după iubita sa.Văzând toate acestea părinţii au plecat în aceeaşi seară la Bucureşti. Erau foarte agitaţi, dar se stăpâneau.În toate ziarele cei doi sunt daţi dispăruţi. Şi până acum doi oameni, o familie de ţărani prematur îmbătrâniţi, îşi caută fata.

Învăţătorul nostru ştia toate acestea. Am recuperat cadavrele, mai bine spus bucăţile din ei. Până au ajuns în fundul prăpastiei cei doi erau într-adevăr bucăţele. Acum ai înţeles?

– Acum da, dar de ce numai capetele stau în laborator, unde sunt corpurile?

— Corpurile sunt în laboratorul vecin. Ele sunt deja întregi, nici rănile nu se observă. Acum ele sunt puse la aparate şi prin ele circulă o substanţă specială care înlocuieşte sângele. Acolo lucrează altă echipă.

Cum se explică atunci că pe Monica o mânca piciorul şi voia să meargă la toaletă, când ea nu are corp?

– Psihicul uman, Davide. Ea nu ştie că nu are corp.Psihicul îi comandă reacţiile acestea la care ai fost martor. Mai târziu vom discuta amănunţit ce înseamnă psihic uman.

– Nu le putem spune adevărul?

– Nu, nu putem, ar fi o catastrofă, le-ar ceda creierul şi-ar trebui să ajungă pe Sirius şi acolo să treacă din nou prin matriţa vieţii.

În scurt timp, Învăţătorul va face cea mai mare operaţie care a fost făcută vreodată pe Terra, o revoluţie în ştiinţă, va uni capul cu corpul. Este o operaţie foarte grea. Am să-ţi explic în ce constă greutatea. În corp sunt o mulţime de nervi care trebuie uniţi întocmai. Deşi este foarte greu, acest

lucru nu este imposibil. Imposibilitatea care va deveni posibilă şi aici pe Terra va fi unirea creierului cu măduva spinării. Dar tu şi noi toţi vom asista la această operaţie. Şi arunci voi toţi cei născuţi pe Terra vă veţi mira cum aţi avut îndrăzneala, cu creierul vostru de om, atât cât e el, să Îl cunoaşteţi pe Dumnezeu.

– Monica, această operaţie e într-adevăr mai mult decât o minune, dar oare nu prezintă pericol?

– Pericol, de ce?

– Pe Terra există mulţi oameni bogaţi care ţin în mâinile lor forţele politice şi armate. După această operaţie ei ar putea să-şi facă transplantul capului la

corpuri tinere şi tot aşa. Ca urmare, ei ar deveni nemuritori şi în acelaşi timp stăpâni pe Terra.
– Această afirmaţie este cel puţin naivă. În Univers există un stăpân, acest stăpân este Dumnezeu. Alt stăpân nu mai există. Pe de altă parte, nimeni nu va şti de operaţia aceasta. Secretul ei va rămâne în Fortăreaţă, fiindcă este un câştig pentru întreaga omenire.
– Spuneai că vom participa toţi la această operaţie.Dacă cineva iese de aici şi pleacă în lume, poate să trădeze secretul operaţiei.
– Da, nimeni nu poate fi ţinut cu forţa aici. Dacă tu ai spune omenirii că ai fost martor la aşa ceva, îţi garantez că ţi-ai petrece restul zilelor într-o încăpere cu pereţii albi, adică la spitalul de nebuni. Şi-apoi, mai există şi alte metode şi cred că şi tu singur ţi-ai dovedit. Învăţătorul, în numele binelui omenirii, ar putea face astfel încât, odată ieşit de aici, să ai un lapsus şi perioada petrecută în Fortăreaţă să nu ţi-o mai aminteşti niciodată. Este bine că am discutat despre toate, dar eu sunt sigură că aşa ceva nu se poate întâmpla. De altfel, acum cred că ar fi timpul să ne întoarcem la angajamentele noastre. Sunt sigură că Monica şi Sorin ne aşteaptă. Acum ştii tot ce trebuia să ştii ca să nu te mai mire nimic. E-n ordine?
– Da, şefa. Putem pleca.
Intrând în laborator, Monica a văzut că cei doi pacienţi îşi reveniseră. Uitându-se în sus, a constatat că aceasta se petrecuse cu 20 de minute în urmă. Zâmbind a întrebat:
– Cum se simt astăzi pacienţii?
– Mult mai bine, a răspuns Sorin. M-a durut puţin mijlocul, n-am avut un somn prea odihnitor, am visat că tăiam lemne toată noaptea şi pe deasupra mă mai durea şi mijlocul.
– Nu-i nimic Sorin, îţi va trece. Şi tu, micuţo?
– Eu sunt bine, nu mai am dureri de cap. Aş vrea să-1 văd pe Sorin, dar aţi zis că nu se poate. Măcar sunt sigură că trăieşte, de aceea m-au lăsat durerile de cap. Aş mânca o prăjitură.

– Ei, micuţo, acum încă nu se poate.
– Da, înţeleg.
– Acum vă hrănim cu perfuzii, dar va veni timpul să mănânci şi prăjituri, te asigur, şi ieri am discutat despre aceasta.
– Dar de ce-mi spuneţi „micuţo“, doar suntem de aceeaşi vârstă.
– Ei, da, dar nu ştii cum suntem obişnuiţi noi, medicii, aşa vorbim fiecărui pacient.
– Unde aţi terminat dumneavoastră?
– De ce întrebi?

– Dacă aţi fost la Bucureşti, nu ştiu cum nu ne-am întâlnit. Sigur aţi fost la Iaşi. Am ghicit, nu?
– La întrebarea aceasta am să-ţi răspund într-o zi când ne vom plimba împreună afară printre brazi.
– Spitalul acesta e la munte? N-am mai auzit de el.Nu ştiam că în munţi este o clinică atât de bine dotată sau cel puţin aşa văd eu din poziţia în care stau. Îmi puteţi spune de care oraş suntem mai aproape?
– Dar, Monica, tu nu consideri că e cam exagerată curiozitatea ta?
– Să nu-mi spuneţi că suntem într-un loc secret. Dacă e aşa, Sorin trebuie să fie foarte satisfăcut, el are mania secretelor.
– Mă bucur că e aşa, dar ţi-am spus că despre aceasta vom discuta mai târziu. Acum te rog să nu te mai încarci în plus. Altă dorinţă ai, prinţeso?
– O, prinţesă este exagerat spus, poate cenuşăreasă.
– Acum exagerezi tu, dar şi Cenuşăreasa era o prinţesă, nu?
– Acum v-aş ruga ceva.
– Ascult.
– Aş dori să ascult muzică.
– Aceasta nu e o problemă. Ai vreo preferinţă?
– Da, aş dori, dacă se poate, dacă aveţi aici, Jean Michel Jarre sau Vanghelis.
– Bineînţeles, dar de ce ai această preferinţă?
– Ne plac foarte mult şi mie şi lui Sorin. Aceşti oameni parcă nu sunt pământeni, parcă sunt aleşii lui Dumnezeu. Când ascultăm muzica lor ni se pare că zburăm. Pe mine mă face să-mi imaginez că ne-a creat ca pe un mare stol de păsări, Creatorul. Tuturor ne-a dat aceleaşi forţe însă noi, prin negativele noastre, am creat cucul, pasărea care n-are cuib şi zboară din cuib în cuib, dărâmându-le sau distrugându-le. Noi am dat voie cucului să transforme tot stolul în păsări ca el, în cuci. Ne-am transformat toţi în cuci. Acum e prea târziu să ne întoarcem către Dumnezeu. Va trece mult până când El ne va învăţa din nou cum să ne facem cuiburi şi să gonim cucul

care ne-a învăluit în necredinţă.
– Dar de ce nu-mi spuneţi nimic? a continuat Monica, constatând că nimeni din cameră nu vorbeşte.
– Monica, uite, eu am să dau drumul la Jean Michel Jarre ca să vă îndreptaţi în zborul vostru şi vă doresc un zbor fericit.
În acordurile muzicii lui Jean Michel Jarre cei doi au adormit. Monica s-a apropiat de interfon, a apăsat butonul şi a zis:
– Învăţătorule, nu Vă supăraţi că Vă deranjez, aţi auzit ce mi-a spus Monica?
– Dar tu ai înţeles de ce i-am salvat pe cei doi?
– Da, fiindcă ei nu mai sunt cuci.

– Exact.

* * *

David mergea spre locul de odihnă apăsat de toate întâmplările zilei.
– Cum vă simţiţi? a întrebat, zâmbind ca de fiecare dată, Marcus.
– Am multe de povestit.
– Dar eu am timp, am să te ascult.
– Tu ce-ai făcut?
– Obligaţiile mele zilnice, apoi am urmărit pe monitor ce s-a întâmplat în sala în care sunt cei doi tineri.
– Ai posibilitatea aceasta?
– Normal, în plus, cazul acesta e în atenţia tuturor celor din Fortăreaţă. Acces fizic aveţi doar tu şi Monica, dar pe monitor noi urmărim tot ce se întâmplă.
– Ştii?! Cel mai mult m-a afectat povestea tinerei, mai bine spus punctul ei de vedere asupra vieţii, cu stolul de păsări. Nu este exclus să fie într-adevăr aşa. Poate noi singuri, prin negativele noastre, am creat cucul. Dacă mă gândesc bine, cu toţii suntem atât de atei, deşi afirmăm contrariul, încât nici cuci nu meritäm să fim. Şi nu mă refer doar la semenii mei, pentru că, din păcate, şi eu am trăit ca ei. Fiecare dintre noi, prin naştere, este înzestrat cu bine şi rău. Depinde de societate care din cele două însuşiri se dezvoltă. S-a dovedit că cel mai prielnic îi este negativului, fiindcă este mai uşor. Drumul e mai lesne. Acum suntem într-adevăr în ceasul al doisprezecelea.Sfârşitul este aproape, însă noi nu vrem să credem acest adevăr, iar prin aceasta dovedim că suntem atei 100 de procente. Tot Pământul va fi o ruină, dar noi nu facem nimic ca să salvăm ceea ce ar mai putea fi salvat. Ba dimpotrivă, facem tot posibilul ca să ruinăm pe vecinul din dreapta sau din stânga. Ne bucurăm când reuşim şi ne îndreptăm

privirile şi mai departe, adică spre natură.Milenii întregi am ruinat-o. Constatăm acestea doar cu vorba, în fapt continuăm să o facem. Am să-ţi dau un exemplu, Marcus. Mulţi ani poporul nostru a fost ţinut în umbra neştiinţei. Dacă îndrăzneai să spui cumva că eşti credincios, exista pericolul să-ţi pierzi slujba şi tot ce aveai. Acum cică au venit alţi ani, ni s-a dat voie să credem în Dumnezeu.
– Cum adică vi s-a dat voie?
– Aceasta e problema, noi am fost şi suntem sclavi şi facem tot posibilul ca să dovedim treaba aceasta. Cei care erau puternici înainte sunt puternici şi acum. Probabil şi-au spus: „Hai să le dăm şi noi voie sclavilor aceştia să creadă în Dumnezeu, fiindcă aşa e modern. “ Ai înţeles bine, „aşa e modern“. Şi noi am primit-o ca pe o modă. După aşa-zisa „revoluţie

spontană“, populară, în primii trei ani bisericile erau pline de oameni. Dar moda aceasta a trecut. Acum rar vezi oameni mergând la biserică. Şi atunci te întreb, Marcus, naţiunea e credincioasă sau e o naţiune de scamatori? Dacă ni se arată o scamatorie, noi imediat devenim cei mai buni spectatori. Acum înţeleg de ce oamenii din faţa palatului lui Pillat au decis să fie pus pe cruce Domnul nostru Iisus. Fiindcă şi atunci şi acum, cine a fost depravat, depravat a rămas. Noi ştim care este adevărul, însă se găseşte cineva care să-ţi spună: „E, nu eşti tu acela care să schimbe lumea! “ Şi ne descurajăm. Întâi ne lipseşte unirea şi credinţa în forţele noastre, respectiv în Dumnezeu. Am putea discuta mult, însă mâine ne aşteaptă o zi grea, de aceea voi încerca să mă odihnesc liniştit.

În următoarele zile a fost într-adevăr multă treabă. Nu era uşor să pregăteşti tot ce e necesar pentru operaţia grea care urma.

Tensiunea îi cuprinsese pe toţi până la nivelul 5. Cei din nivelele 6 şi 7 încercau să tempereze spiritele, dar şi ei erau în aceeaşi stare. Pe Terra mulţi au încercat să facă transplantul de cap, dar nu s-a reuşit. Acum cu toţii erau siguri că transplantul se va realiza. Totuşi tensiunea era ceva omenesc.

Ziua a sosit. Corpurile erau deja pregătite, ca de altfel şi capetele. Nici o urmă pe corpuri nu arăta tragedia care se produsese nu demult. Cei din Fortăreaţă ştiau foarte bine cum arătau ele după ce fuseseră adunate din prăpastie. La drept vorbind, nimeni nu se aştepta la o refacere atât de spectaculoasă şi mai ales fără nici o urmă, cea mai mică măcar. Foarte puţini oameni ştiau exact cum procedează Învăţătorul în cazurile acestea, dar nici unul din ei nu cunoştea toate amănuntele, respectiv toate secretele. De aceea, atenţia tuturor era îndreptată spre monitor, de unde urmăreau transplantul integral.

O linişte deplină s-a lăsat când în sală a intrat Învăţătorul. Era atent,

ca de fiecare dată, şi părea mai îngrijorat, însă toţi ştiau că e doar părerea lor.

Operaţia a început. Corpurile au fost scoase dintr-un lichid gălbui şi aşezate pe un fel de balanţă. Uşor, din vene a început să se scurgă o substanţă verzuie şi, în acelaşi timp, printr-un fel de perfuzii li se introducea sânge. A trecut mult timp până când Învăţătorul a rămas mulţumit de starea corpurilor. În acelaşi timp, capetele erau supuse unui procedeu asemănător.

Învăţătorul s-a apropiat de corpul Monicăi. Cu toţii au înţeles că primul transplant i se va face ei. Capul a fost apropiat de corp. Învăţătorul a început cu măiestrie să lege venele şi nervii, unul câte unul, de cei corespunzători ai capului. Munca aceasta era foarte precisă. O greşeală ar fi fost decisivă. Se ştia că Învăţătorul nu face greşeli şi totuşi cu toţii au respirat uşuraţi când procedura s-a terminat.

A rămas unirea coloanei vertebrale cu cutia craniană. Aici Maestrul S-a oprit şi a dat ordin să fie scăzută temperatura corporală a pacientului la 33º şi să rămână aşa. Apoi S-a întors şi S-a apropiat de corpul şi capul celui de-al doilea pacient. Privindu-1, S-a odihnit două minute, după care a început aceeaşi procedură ca la primul pacient. Când a terminat a urmat din nou scăderea temperaturii corporale şi El a revenit la primul pacient. Cu toţii ştiau ce face, dar Dânsul acoperea cu corpul Său pacientul, astfel încât era greu de urmărit exact cum proceda şi cum a lipit coloana vertebrală de cutia craniană.
După ce a terminat, în jurul locului unde s-a făcut transplantul a fost pus un material în formă de cerc care acoperea operaţia. Cu toţii ştiau că materialul, printr-un anumit cod, poate ridica temperatura corpului. Au urmărit computerul. Temperatura s-a ridicat la 50°.
– Să fie ţinuţi aşa 40 de minute. Apoi scădeţi temperatura la 25° timp de 30 de minute, apoi 48° — 20 de minute, apoi 30° — 5 minute, după aceea normal 36° şi jumătate timp de 7 zile.
Ambele corpuri au trecut prin această procedură şi Maestrul a cerut aparatură de electroşoc. La 10 minute după această operaţie, cu toţii L-au văzut pe Învăţător zâmbind şi privind computerul.
Zâmbetul Dânsului era firesc. Puls, tensiune, circulaţie, plămâni, rinichi, inimă, ficat, creier funcţionau normal. Pacienţii trăiau, operaţia era reuşită. Nu era obişnuit cu ceea ce a urmat, cu toţii s-au ridicat şi au început să-şi aplaude Învăţătorul. El i-a privit cu înţelegere, i-a salutat şi se observa că pentru puţin este vesel şi mulţumit. Starea aceasta a durat, din păcate, foarte puţin. Apoi tristeţea, oboseala şi dezamăgirea I-au apărut din nou pe chip. A părăsit sala retragându-Se în camerele Sale de odihnă. Fiecare

dintre iniţiaţii Fortăreţei ar fi dorit să stea puţin în jurul pacienţilor sau lângă Învăţător, însă nici una nici alta nu era posibil. De pacienţi nu aveau voie să se apropie decât îngrijitorii, totul trebuia să fie steril, fiindcă exista pericolul unei infecţii.
Cu Învăţătorul era la fel. Atâta rău I-a făcut toată omenirea, inclusiv cei din Fortăreaţă, încât milenii întregi erau necesare pentru a şterge acest păcat, deşi un păcat nu poate fi şters decât dacă vrea Dumnezeu.
David se retrăgea cu ceilalţi, uimit de ceea ce văzuse. Atât de prins era, încât n-a auzit strigătele lui Marcus. În sfârşit, s-a trezit la realitate.
– Te-am strigat de vreo cinci ori, Davide. Eu înţeleg că ceea ce s-a întâmplat e greu de primit de orice creier din Univers chiar, dar totuşi viaţa merge înainte.
Aceste cuvinte n-au fost spuse cu reproş ci chiar cu zâmbetul pe buze.

– Îmi pare rău că nu te-am auzit, ce s-a întâmplat?Sunt sigur că s-a întâmplat ceva, fiindcă noi ne vedem doar seara.
– Aşa este, pentru tine emoţiile încă nu s-au terminat.
– Adică?
– Eşti singurul chemat de Învăţător.
După aceste cuvinte David a rămas locului. Nici nu se gândea să aibă această bucurie în viitorul apropiat. E adevărat că la început era îngrijorat că nu terminase discuţia cu Învăţătorul, dar cu zi ce trecea înţelegea ocupaţiile tuturor şi ştia că o eventuală întâlnire este posibilă doar atunci când există timp pentru aceasta.
– Ce s-a întâmplat cu tine, Davide? De ce-ai rămas aşa...
– Mască, vrei să spui.
– Ce înseamnă asta?
– Aşa cum sunt eu acum. Mai bine să nu discutăm acum despre asta şi să mergem.

* * *

Pe drum îşi dădea seama ce greu îi era lui Marcus să înţeleagă ce înseamnă a rămâne mască.
A intrat la Învăţător. Era întors cu spatele şi privea o pictură. David ştia că Învăţătorul ştie că e prezent şi aştepta cu emoţie să înţeleagă de ce a fost chemat. Era sigur că rău n-a făcut şi nu putea să se aştepte la o pedeapsă. Pe de altă parte era conştient că acesta este doar punctul lui de vedere şi nu al Conducătorului. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.
– Ce-i cu tine, Davide? Dacă erai un stimulator de sânge, până acum

scoteai norma dublă. De ce, când veniţi la mine, sunteţi toţi atât de tensionaţi de parcă v-a venit sfârşitul?
Vocea Învăţătorului era atât de blândă, parcă-1 mângâia. A avut un efect spectaculos de a-1 linişti pe David.
Şi-a adunat curajul şi a răspuns:
– Mai şi întrebaţi de ce toţi cei care vin la Dumneavoastră vin cu tensiunea cu care vin. Eu nu ştiu cum sunt alţii, dar pentru mine starea aceasta este dictată de faptul că vin la Dumneavoastră şi sunteţi Dumneavoastră.
Conducătorul S-a întors spre David. David a făcut un pas înapoi: „Doamne, ce chip avea! Era ca o lumină şi în acelaşi timp atât de trist... “ În viaţa sa David nu mai văzuse o tristeţe atât de evidentă pe chipul cuiva, deşi nu se putea spune că nu a văzut oameni trişti. Instinctiv a privit tabloul. Era o mare poiană cu flori de toate culorile şi pe ici pe colo vârfuri de munţi.
– Nu de tablou sunt atât de marcat, Davide. Vezi florile acestea? Le simt cum mor şi mă doare, mă doare foarte mult. Ele sunt date ca să bucure, dar,

culegându-le într-un fel barbar, de mâini murdare de sânge, ele mor, tinere. Eu sunt ca florile acestea. M-am dăruit în toate culorile, în toată bucuria, voi nu aţi înţeles acest lucru, aţi încercat să mă rupeţi, să mă aveţi numai pentru voi individual, m-aţi călcat în picioare, m-aţi sfâşiat. Eu astăzi i-am întors la viaţă pe cei doi tineri, oare voi veţi putea vreodată să faceţi la fel? Să-mi adunaţi bucăţelele de acolo de unde m-aţi aruncat, să mă înveliţi cu căldura voastră, când mai înainte îmi dovediţi că aveţi căldură?Iar dezvoltarea creierului vostru să mi-o dăruiţi ca pământ ca să prind din nou rădăcini? Şi apoi să mă expuneţi la soare ca să prind viaţă? O să puteţi, Davide? De ce taci? O să-mi dai viaţă?

– Nu, îmi pare rău că sunt atât de direct. După ce am stat în Fortăreaţă, îmi dau seama că noi ne-am folosit de Dumneavoastră permanent şi n-am fost demni să păstrăm lumina pentru noi. Prin felul nostru de a fi, n-am fost capabili să păstrăm lumina pe care ne-aţi dăruit-o.Acum într-adevăr sunteţi o lumină, dar o lumină pe care noi n-o putem atinge. Sunteţi prea departe. Mai bine spus, noi ne-am îndepărtat de Dumneavoastră prin ceea ce am făcut, nu Dumneavoastră de noi. Eu îmi doresc un singur lucru...

– Ce, Davide?

– Să mă lăsaţi să mă ating de Dumneavoastră şi să fiu distrus. Aş vrea să se întâmple aceasta, fiindcă îmi dau seama că indirect am participat şi eu la distrugerea celei mai frumoase flori din Univers. Dacă am făcut aceasta, oare merit altceva? Aş putea să am tot ce-mi doresc, bogăţia, gloria

şi tot ce revine din aceasta, dar ce-o să-mi lipsească permanent. În palatele bogate pe care le-aş avea nu va exista mirosul şi lumina florii, adică totul ar fi fals. Spuneţi-mi şi mie, care e rostul de a fi, a trăi o viaţă falsă?

– Rostul există, Davide. Obişnuindu-te cu falsul, într-o zi vei dori să te întorci la ceva adevărat.

– Ce ar putea fi adevărat? Eu nu văd acel ceva.

– Copiii, Davide. Priveşte mânuţele lor, nevinovăţia din ei. Întoarceţi-vă la ei, ei vă vor arăta drumul. Învăţaţi de la ei ce înseamnă să fii unit. Ia priveşte, şi sărac şi bogat copilul e copil. Ei se joacă împreună, se sărută, cântă împreună. Ei sunt educatorii voştri nu voi ai lor. Bineînţeles eu mă refer la unirea dintre ei, la nevinovăţia lor când se joacă unul cu altul, ei nu cunosc cruzimea vieţii. Pe de altă parte, voi trebuie să-i îndrumaţi şi poate reciprocitatea vă va ajuta.

– Nu ştiu dacă vom rezolva ceva. V-am făcut atâta rău...

– Nu, Davide, mie nu mi-aţi făcut rău, aţi crezut că o faceţi. Aţi fost elevi neascultători, mai târziu aţi crezut că ştiţi mai mult decât profesorul vostru şi aţi încercat să luaţi funcţiile lui. Răul este făcut, însă vi l-aţi făcut vouă.

Negativul v-a cuprins, negativul înseamnă nedezvoltare, iar nedezvoltarea nu se numeşte lumină ci întuneric. Aţi acceptat să primiţi sărutul nopţii şi v-a plăcut.
Ştii cârtiţele? Ele atât de mult au stat sub pământ, încât au orbit. La început cârtiţele trăiau de-asupra pământului şi-şi construiau cuiburile lângă copaci. Erau animale slabe, le era frică să nu fie mâncate de celelalte animale. Era firesc, dar ele n-au ales lupta, au fost laşe. Nu au ales unirea pentru a se apăra de celelalte animale ci s-au ascuns sub pământ. De aceea a urmat ce a urmat şi acum ies la suprafaţa pământului doar pentru câteva clipe, dar lumina le deranjează şi se ascund din nou. Privesc lumina ca pe ceva ameninţător, fiindcă nu mai cunosc mângâierea ei. Sunt oarbe, nu o pot înţelege, nu o pot primi, înţelegi, Davide? Sunt oarbe.
Vezi cumva asemănarea dintre bietele animale şi voi? Voi vă încălziţi din lumină, dar nu asimilaţi ce faceţi, nu-i apreciaţi forţa, credeţi că e a voastră, că vă aparţine. Astăzi v-am dat o lecţie despre lumină şi întuneric făcând operaţia la care aţi fost martori. Această operaţie aţi fi putut să o faceţi şi voi şi nu acum, ci cu secole în urmă, dar numai dacă nu v-aţi fi ascuns asemeni cârtiţelor şi aţi fi acceptat lumina.
Cei doi tineri vor fi transferaţi în Baza Centrală. Pentru prima dată este necesară o îngrijire specială, deşi aici s-ar fi putut rezolva. A doua pricină pentru care-i transfer e ca să nu rămână mărturii. Pământul nu are acum nevoie de aceasta.
– Ei vor rămâne în Bază? Se vor putea acomoda? Întreb în

necunoştinţă de cauză, nu ştiu cum e acolo, dar ştiu cum e aici. Ei încă nu s-au acomodat aici, de fapt nici nu ştiu unde sunt. Ei nu ştiu cum au fost, nu ştiu că au fost adunaţi bucăţică cu bucăţică, este vorba de adaptare, de aceea întreb.
– Cunosc toate acestea. În ceea ce priveşte acomodarea, nu-ţi face griji, voi avea grijă personal de aceasta şi te asigur că totul va fi în ordine.
David s-a întristat, se uita în jos şi nu scotea o vorbă
– Ce se întâmplă cu tine, Davide?
– Aţi spus că veţi avea grijă personal, aceasta ar însemna ca Dumneavoastră să nu mai fiţi aici. Ar fi foarte pustiu aici, nu s-ar mai auzi nici măcar cântecul pasărilor. Oare va muri totul?
– Cine ţi-a spus că va muri totul, Davide? Cine ţi-a zis că plec? De unde ai dedus toate acestea?
– Păi, Dumneavoastră...

– Eu ştiu foarte bine ce am spus. Eu am multe metode. Pot avea grijă de ei şi fără să fiu cu ei. Voi rămâne fiindcă aici e nevoie acută de mine. Tu vei pleca.
– Eu?!...
– Da, tu, Davide, ce te miră?
– Nu ştiu dacă sunt demn pentru aşa ceva...
– Nu eşti, dar e vorba de acomodare. David s-a încruntat.
– De ce te-ai încruntat, Davide? Te aşteptai să-ţi spun că eşti demn? Tu nici ochi nu ai, la fel ca toate fiinţele de pe Terra. Negativul, cuprinzându-vă a avut grijă să vă orbească. Scopul era ca, intrând în întuneric, să nu mai aveţi cale de ieşire spre lumină. În loc de ochi trebuie să-ţi dăm lumina ca să nu-ţi fie frică de ea şi să poţi privi şi binele şi răul. Un om sărutat de noapte trebuie tratat timp îndelungat. Acum te rog să te duci să te pregăteşti. Săptămâna aceasta pleci.
– Atât de repede?
– Tu la ce te aşteptai? Dacă te-aş lăsa să te pregăteşti pentru aceasta, ar dura câteva secole, crezi că am timp suficient să te aştept? Poate vrei să-ţi dau nişte valize ca să poţi să-ţi faci bagajele, sau poate vrei să te muţi cu tot cu Fortăreaţă, ca-n poveşti? Vei lua cu tine numai pe Marcus. Atât.
– Dumneavoastră glumiţi.
– În ceea ce-l priveşte pe Marcus, nu glumesc, despre celelalte lucruri, da. Vreau să te fac mai vesel. Dacă ar fi după tine, poate c-ai vrea o valiză cu etichete, Londra, Paris, Istanbul şi să pui în ea tot ce-ţi trece prin cap.
David L-a privit pe Învăţător. Faţa îi zâmbea, dar ochii îi erau la fel de trişti ca-n fiecare zi. Aşa s-au despărţit.

* * *

Când s-a întâlnit cu Marcus, David a observat şi pe faţa lui întrebarea:
– Ce-i cu tine, Davide? Eşti luminat, înţeleg că ai vorbit cu Învăţătorul şi înţeleg că eşti vesel, dar de acum încolo îţi va fi mult mai greu decât te aştepţi.
– Ce ai în vedere când spui că-mi va fi greu, Marcus?
– Tu ce credeai, sau la ce te aştepţi? Crezi că Sirius este o grădiniţă de copii? Acolo este necesară multă sănătate şi multă muncă.
– Tu ştiai că plecăm?
– Îţi închipuiai măcar că eu nu cunosc ce se va întâmpla?
– Bine, dar eu abia acum vin de la Învăţător.
– Dar eu nu ţi-am spus de la început că sunt ataşatul tău? În momentul în care Învăţătorul a luat hotărârea să pleci pe Sirius eu deja ştiam. Ceea ce nu pot să înţeleg este starea voastră, a oamenilor, cum puteţi să glumiţi cu

lucruri serioase? Acum vei avea posibilitatea şi vei face, bineînţeles împreună cu mine, călătoria cea mai grea din viaţa ta, iar tu eşti atât de distrat de parcă te-ai fi întors de la un chef. Asta nu pot să înţeleg.
– Nu poţi să-mi înţelegi bucuria?
– Aceasta pot s-o înţeleg, nu pot să înţeleg neseriozitatea cu care priveşti călătoria. Dacă greşeşti cu ceva va fi ghilotina ta.
– Ce vrei să spui?
– Exact ceea ce ai înţeles.
– Spui că va fi greu.
– Davide, nu repeta ce-ţi spun eu, ascultă, asimilează şi, dacă vrei să spui ceva, formulează-ţi bine întrebarea în cutia craniană şi abia apoi prezintă-mi-o. Eu sunt biorobot, eu ar trebui să arăt câteodată, dacă se întâmplă ceva, aşa cum arăţi tu acum.
– Dar cum arăt?
– Ca după un chef, nu ţi-am spus? Sau, mai bine spus, ca un biorobot din generaţia a doua, cu sistemele stricate, care repetă la nesfârşit aceeaşi propoziţie. Nu te supăra că sunt atât de dur cu tine. Când vom ajunge pe Sirius, duritatea pe care am manifestat-o eu acum ţi se va părea doar o mângâiere.
– Marcus, dar tu-mi prezinţi Sirius ca pe-o ameninţare.
– Aşa şi este.

– Adică?
– Acolo sunt oameni eliberaţi, rar se fac greşeli. Pentru un om nedezvoltat sau, mai bine spus, pentru un om care nu vrea sau nu are capacitatea de a se dezvolta, acolo e iadul. Eu însă sunt sigur că decizia Învăţătorului în ceea ce te priveşte nu este greşită. Dânsul nu face greşeli. Acum nu avem altceva de făcut decât să ne pregătim pentru călătorie. Sunt multe lucruri pe care trebuie să ţi le explic şi în acelaşi timp să te şi pregătesc.
– Cum adică, să mă pregăteşti?
– Călătoria spre Sirius trece prin Tunelul Timpului.Eu trebuie să te pregătesc fizic pentru a suporta această călătorie. Trei zile va dura pregătirea până când adormi.Când te vei trezi vom fi deja pe Sirius. Acolo vom repeat această procedură încă trei zile şi apoi o să ne apucăm de lucru.
– Vrei să spui că din tot miracolul călătoriei eu n-o să văd nimic?
– Nu este un miracol ci o călătorie. Ţi-am mai spus eu de roboţii aceia din generaţia a doua, ai uitat?
– Ei, haide, nu glumi.

– Nu-mi arde acum de glume. Oamenii neeliberaţi nu pot suporta această călătorie decât în stare letargică, adică de somn. Poate vreodată vei avea posibilitatea să treci prin Tunelul Timpului normal. Îţi dai seama ce vorbesc?
– Nădăjduieşti că într-o zi pot să devin un om eliberat? Eu tare-mi doresc aceasta, dar oare va fi?
– Aceasta depinde numai de tine, de comportarea ta,de dezvoltarea ta. Pentru asta nu te pot ajuta nici eu, nici toată aparatura Universului adunată la un loc. Vouă, oamenilor, de aceea v-a fost dăruit creierul, ca să vă dezvoltaţi şi nu invers. Eu personal tare m-aş bucura dacă tu, Davide, vei deveni un om care să poţi suporta lumina fără să închizi ochii. Acum ştiu ce vrei să-mi spui, aceea te rog să-ţi păstrezi cuvintele şi mulţumirile şi fel şi energia, păstrează-ţi-o pentru drum.

* * *

Cele trei zile petrecute în pregătiri îi aduceau lui David gânduri contradictorii. Pe de o parte era foarte mulţumit că Învăţătorul 1-a ales tocmai pe el pentru misiunea aceasta, se simţea onorat, i se dăduse cea mai mare onoare. În acelaşi timp ştia că nu prea merită, fiindcă nu făcuse mare lucru pentru dezvoltarea sa. De fapt n-a ajuns nici mai mult nici mai puţin

decât în nivelul 2. Poate aceasta era cheiţa. Vor urma timpuri grele pentru Pământ. Aici sunt necesari oameni căliţi şi bine pregătiţi să întâmpine toate dificultăţile. Ele într-adevăr vor fi mari şi vor fi multe. Negativul şi-a răspândit rădăcinile în toate direcţiile în aşa-zisa dezvoltare pământească. Doar creierul uman n-a putut ajunge cu adevărat. Fiecare fiinţă e înzestrată cu ceva bun. Luminiţa aceasta de bine care a rămas în creier e suficient să fie atinsă de Învăţător sau de oamenii Lui pentru a deveni o flacără care să cuprindă şi să ardă negativul. Planeta Terra era frumoasă şi lui David îi era dor, dar poate vreodată, cândva, se va întoarce şi va ajuta la construirea unui nou mod de existenţă. Cu gândul acesta a intrat în stare letargică.
Visa un zmeu mare, cu trei capete, care arunca flăcări şi ardea totul pe unde trecea. În spatele lui rămânea pustiu. Zmeul a ajuns în faţa unui palat înconjurat de verdeaţă. Abia se zărea. A încercat să-i ardă verdeaţa, dar n-a reuşit. Stătea mirat, nu-i venea să creadă. Până acum nimic nu-i rezistase. Uşa s-a deschis larg şi în faţa palatului a ieşit un copilaş cu o minge frumos colorată Nu-i era frică de zmeu. Râdea şi-şi arunca mingea în sus.Zmeul era uimit de curajul copilului şi de zâmbetul lui. Copilul a scos trei clopoţei din buzunărelul lui şi i-a pus la gâtul fiecărui cap al zmeului. Zmeul a acceptat aceste cadouri. După aceea poarta s-a închis şi copilaşul a dispărut în spatele ei. Zmeul a continuat să păşească pe drumul lui, a încercat să ardă tot ce întâlnea în cale, însă nu reuşea să scoată flăcări. Şi-a înfipt ghearele în

clopoţei însă n-a reuşit să-i smulgă. Cu fiecare pas pe care-1 făcea, clopoţeii îl strângeau mai mult şi mai mult. Zmeul a început să lupte pentru viaţa sa, fiindcă simţea că nu-i mai rămâne aer, dar toate eforturile lui rămâneau zadarnice. Clopoţeii continuau să-l strângă până când 1-au ucis. În jurul lui au început să crească multe flori care semănau cu clopoţeii pe care-i avea la gât. Ele au crescut până 1-au acoperit de tot pe zmeu. Cu fiecare clipă care trecea, în poiană veneau mai mulţi şi mai mulţi copii.

* * *

Misiunea spre Sirius era un eveniment pe care-1 urmăreau toţi cei din Fortăreaţă.

Ştiau că după zborul acesta va fi o întrerupere a zborurilor pe o perioadă de trei luni.

Era şi o misiune specială: pentru prima oară bolnavii de aici se transferau pe Sirius, pentru prima oară oameni din nivelul 2 participau la

astfel de operaţiuni. Cu toţii sperau ca acest zbor să fie unul dintre ultimele, adică viaţa să devină mai bună şi să nu mai fie necesare zborurile.

Au urmărit cu atenţie deplasarea navei, atât cât au putut-o vedea cu ochiul liber, apoi fiecare şi-a continuat munca de zi cu zi.

Urma o zi nouă şi o pagină nouă în dezvoltarea planetei. Cu toţii ştiau dificultatea acţiunii care urma. Cu toţii erau hotărâţi să meargă până la capăt, indiferent de preţ.

CAPITOLUL II

Mielul şi satana, floarea şi spinul

Trecuseră cinsprezece zile de când nava îşi luase zborul. Era undeva la trei sferturi de drum. Datele acestea le ştiau cu toţii.

În seara a cincisprezecea s-a primit informaţia că, în dimineaţa următoare, toţi locuitorii Fortăreţei trebuie să fie prezenţi la întâlnirea cu Învăţătorul. Întâlnirile acestea erau foarte rare, de aceea bucuria era mare. Întâlnirea urma să aibă loc în spatele Fortăreţei, în locul special amenajat pentru aşa ceva.

Simona s-a apropiat de Andrei, care se ocupa de un computer ce avea o defecţiune. Era pasiunea lui să facă reînnoiri în acest domeniu. Chiar şi posibilitatea de a se urmări zborul navei spre Sirius tot lui i se datora.

– Andrei, noi vom putea să-1 zărim măcar puţin pe Învăţător?

– A, da, am uitat că tu participi pentru prima dată la un asemenea eveniment. Bineînţeles că-L vor vedea toţi cei care merită.

– Cum vom înţelege dacă meritǎm sau nu?

– Simplu: cei care merită îşi vor putea ridica privirile să-L urmărească atunci când El vorbeşte cu noi, iar cei care au rămas cârtiţe nu vor putea să o facă.
– Sunt asemenea oameni şi în Fortăreaţă?
– Dar tu pe ce lume trăieşti, fată?
– Aş vrea să fiu de partea dreptăţii; tare-mi doresc asta! Nu ştiu însă dacă sunt demnă... în trecut am negat capitalismul prezentat de comunişti. Mult mai târziu, ne-am dat seama că adevăraţii noştri inamici sunt de fapt cei de la Moscova. Ne-am unit ca să fim împreună ca un pumn împotriva lor. Acum nimeni nu mai ştie împotriva cui să se unească şi cu cine să mai ţină. Suntem dispuşi să ne duşmănim cu vecinii, cu prietenii, numai şi numai ca să câştigăm ceva în plus pentru aşa-zisa noastră fericire. Încă lucrăm cu metode represive, fiindcă n-am ştiut şi nu ştim ce înseamnă să fii democrat. Va trece mult timp până când va înţelege fiecare că drumul lui Iisus este cel drept. Numai învăţătura Lui a rezistat atâtea milenii, oricare alta fiind doar pentru moment, temporară. Eu ştiam aceasta înainte de a veni aici, dar ea este valabilă pentru cei de afară şi va rămâne. De aceea Andrei, aş dori tare mult să pot să merg pe drumul drept şi de aceea am întrebat cum pot fi şi asemenea oameni.
– Priveşte în nivelul 0. Acolo sunt cei care L-au urmat pe Învăţător încă de la început. Aveau toate posibilităţile să meargă pe drumul prescris

de El. Cu Dânsul au venit pe Terra, dar majoritatea L-au trădat. La început în şoaptă, mai târziu în gura mare, ei şi-au permis să-L judece şi pe El şi să-I judece şi viaţa. Ei nu-şi dădeau semă că nu au dreptul să o facă, pentru că nu ştiau de ce Dânsul face una sau alta. Au arătat de la început că sunt în stare să gândească şi-au îndrăznit să-L judece şi să-şi conducă viaţa aşa cum Şi-a condus-o Învăţătorul nostru pe a Lui. Majoritatea dintre ei nu-şi dau seama că au fost şi au rămas cârtiţe. Ştii cum a făcut alegerea Învăţătorul, atunci, prima dată?
– Nu, nu cred că aş putea ştii cum Şi-a ales El oamenii.
– Uite, încerc să-ţi explic. Cred că mă vei înţelege.Vezi în jurul meu câtă aparatură mă înconjoară? Eu nu iau niciodată să repar aparatele care merg bine, ci pe cele care sunt defecte. După ce le repar, ele funcţionează la fel ca şi celelalte. Aşa a procedat şi Dânsul, înţelegi?
– Nu cumva?...
– Ba da, te-ai gândit bine. Învăţătorul i-a ales pe cei mai negativi dintre toţi. Fiind cu ei, au urmat drumul bun, dar L-au adus acolo unde ştim cu toţii, în ultima treaptă. El a fost generos şi le-a oferit a doua şansă, deşi tot Comitetul Universal a fost împotriva acestei decizii.Totuşi, posibilitatea le-a fost oferită, dar ei au irosit-o. Ba mai mult, s-au transformat într-o şleahtă. Mâine

presupun că vor avea obrăznicia să-I propună Învăţătorului să-L ajute cu ceva. N-ai observat cum se comportă? Parcă ei ar fi stăpâni aici. Tot timpul vor să arate că ei sunt cei mai demni dintre demni, iar noi — restul; până acum însă niciodată nu s-au întrebat de ce stau tot timpul în nivelul O, de ce Învăţătorul nu se întâlneşte cu ei, de ce numai unii dintre ei au trecut pe alte nivele şi din păcate aceşti unii nu sunt dintre cei care au fost de la început cu Dânsul, de ce până acum nu au împlinit nici o misiune până la capăt?
– Andrei, nu cumva eşti prea sever, nu cumva îi judeci prea crud?
– Sunt prea moale, Simona, în ceea ce-i priveşte pe ei. Conducătorul nostru le-a încredinţat multe misiuni, le-a şi spus că, indiferent în care loc de pe Terra sau din Univers şi indiferent de preţ misiunea trebuie îndeplinită pentru că este în numele Dragostei, Credinţei şi Luminii, însă ei au eşuat în toate încercările. Unii dintre ei, când ieşeau în misiune erau captivaţi de luxul din celelalte ţări sau de prietenii pe care îi aveau acolo. Au uitat cine i-a trimis şi de ce i-a trimis, îşi aminteau de misiunea încredinţată abia în ultima clipă şi-şi fabricau tot felul de scuze ilogice şi ireale încercând să-L păcălească pe Învăţător.
– Dar ei nu ştiau pe Cine vor să păcălească? Numai pronunţarea acestui cuvânt mă face să mă sperii, darmite să procedez aşa cum au procedat ei! N-aş vrea să fiu locul lor.

– Nici eu, Simona. Însă ei sunt inconştienţi, nu au ruşine. Obrăznicia lor e fără margini. Bineînţeles că Învăţătorul nu le spune nimic, îi este ruşine pentru ei. Vezi şi tu cum sunt trataţi acum, însă ei nici nu-şi dau seama că au greşit.
– Oare?
– Dacă-ţi spun, un om care nu-şi vede decât lungimea nasului nu va recunoaşte niciodată că e orb. Aşa e şi cu ei. Însă mâine vei vedea. Eh, acum ţi-am spus ceva ce nu trebuia să-ţi spun. Vom avea grijă să facem în aşa fel încât să anihilăm orice încercare de a-L jigni pe Învăţător.
– Vrei să spui că la întâlnirea de mâine vor încerca să-L jignească?
– Ţi-am spus că obrăznicia lor este fără margini, nu mai cunosc diferenţa între bine şi rău. În adâncul lor ei cred că fac bine, dar noi ştim cât Îl lovesc. Ei cred că stând la o masă cu Dânsul, au dreptul să facă orice, că le este permis orice. Unii dintre ei, în nebunia lor, au început să creadă chiar că sunt egali cu Dânsul.

* * *

Dimineaţa care a urmat era ca o sărbătoare pentru toţi.
Mii de oameni erau adunaţi într-o poiană uriaşă şi priveau în sus, aşteptându-L pe Conducător.

Fiecare sector se distingea de celălalt nu numai prin nivelul de dezvoltare ci şi prin hainele care se deosebeau unele de celelalte. Toţi păstrau o linişte desăvârşită, inclusiv copiii. Chipurile lor radiau de bucurie, ascultând ciripitul păsărelelor.
În vârful unei stânci a apărut Conducătorul. Îmbrăcat în haine albastre, arăta ca un colos. Privirea Lui a cuprins toată adunarea Fortăreţei, s-a oprit la copii şi a zâmbit.
– Oameni ai Terrei, prieteni, intrăm în ultima fază în care vom dovedi că binele va învinge răul odată pentru totdeauna. A sosit clipa mult aşteptată să dăm lovitura decisivă şi să tăiem capetele necredinţei. Va fi o luptă foarte grea şi jertfele nu sunt excluse, însă suntem pregătiţi pentru orice.
Unii dintre voi veţi părăsi Fortăreaţa pentru un timp şi veţi pleca între oameni ca să-i strângeţi şi să-mi aduceţi aici neamurile de credincioşi. S-au dat multe jertfe în aşteptarea acestei clipe când fiecare îşi va primi răsplata pentru necredinţa sa.
Nu uitaţi nici o clipă că sunteţi urmaşii mei, ceea ce înseamnă că trebuie să daţi totul ca să salvaţi ceea ce se poate salva din sămânţa pe care am semănat-o. Ea a dat roade. Sunt sigur de asta şi sunteţi siguri şi voi.

Noi trebuie să arătăm că arma noastră, Credinţa, este mai puternică decât orice armă construită pe Terra. Am încredere că voi veţi fi demni de misiunea pe care v-o încredinţez. Veţi strânge cu multă atenţie oile care au părăsit turma. Ele au nevoie de Păstorul pe care L-au căutat toată viaţa. Eu n-am să-i dezamăgesc. Pe drumul vostru veţi semăna Credinţa, însă niciodată să nu încercaţi să convingeţi pe cineva că trebuie să fie credincios. Credinţa ori o ai, ori nu o ai. Ea cu forţa sau prin muncă de convingere nu poate fi sădită.
Până acum am întâmpinat multe vânturi, dar nici unul nu ne-a dărâmat şi nici de acum încolo nu se va găsi vânt care să dărâme Credinţa. De aceea aveţi încredere în voi şi nu veţi greşi. Succesul va fi de partea voastră, iar noi avem numai de câştigat: de pierdut nu avem ce pierde.
Voi sunteţi cei ce vor ridica florile călcate în picioare, voi le veţi reîntoarce curajul pe care 1-au pierdut, voi veţi aduce o rază de lumină în viaţa lor cenuşie.
Veţi pleca în şapte echipe. Ele vor fi formate începând cu nivelul 2 până la nivelul 7. Sunt sigur de reuşita voastră. De aceea nu pot să spun altceva decât că aştept să vă întoarceţi cu bine şi cu rândurile pline, aici, în Fortăreaţă. Dragonul căruia i s-a dat drumul pe Terra acum este înlănţuit. Voi trebuie doar să strângeţi lanţurile şi asta fără milă.
* * *

Următoarele zile au fost destinate formării echipei şi pregătirii lor pentru drumul cel mai greu şi în acelaşi timp misiunea cea mai nobilă.
Nu exista în nimeni îndoiala că reuşita va fi de partea binelui. Cu toţii se aşteptau să fie aleşi să facă parte din echipele numite „Sabia Învăţătorului“. Cei neselectaţii erau dezamăgiţi, fiecare fiind conştient că şi în Fortăreaţă treaba e la fel de importantă.

* * *

A venit ziua în care cu toţii au plecat la drum.
Oamenii se luptau cu greutăţile de zi cu zi. Mulţi erau dezamăgiţi de viaţă şi căutau Calea. În lupta pentru a o găsi, făceau multe greşeli, dar în final o descopereau pe cea adevărată.
Lumea auzise de Fortăreaţă. La început credeau că este o legendă, o fantezie a mesagerilor care povesteau despre ea. Mai târziu şi-au dovedit că ea există. La început erau puţini cei care plecaseră în căutarea ei, dar mai târziu au fost zeci, sute, mii. Stăteau în tabere în Muntelui Sfânt. Nu aveau

nimic, dar întinzându-şi mâinile unii altora se ajutau între ei şi se bucurau când un nou cort apărea în apropierea lor. Au început să-i viziteze oamenii ordinii care la început erau brutali, dar apoi, văzând că nu e de glumă, nu mai ştiau cum să procedeze.

* * *

La o masă rotundă, într-un palat, stăteau vreo treizeci de persoane. Puteau fi recunoscuţi printre aceştia reprezentanţii de seamă ai bisericii, oameni cu grade mari din armată şi poliţie, mari industriaşi, reprezentanţi ai aşa-ziselor asociaţii umanitare şi ai altor foruri şi organizaţii. Erau cu toţii foarte îngânduraţi.
– Domnilor, nu ne-am adunat degeaba aici. Există o ameninţare reală care ne poate ruina.
– Ei, nici chiar aşa!
– Eu vă asigur că acum nu este de glumă. Este cel căruia i se spune Învăţător şi care-i învaţă pe tâmpiţii ăştia că există bine, că numai prin unire ne pot învinge şi că numai credinţa îi poate conduce spre un sfârşit bun.Vă închipuiţi că dacă toţi golanii ăştia săraci se unesc, sfârşitul nostru va fi sigur? Ce spui, padre?
– Milenii întregi am îngrădit biserica în canoane care ne slujeau nouă bine. În timp, au apărut diferite grupări pe care nu le-am acceptat, i-am alungat denumindu-i extremişti. Până acum am reuşit. Interesele noastre au fost servite aşa cum ne-am dorit noi. Acum a apărut acesta care vă asigur că e prea puternic ca să-i putem face noi ceva. Oamenii chiar cred că este Dumnezeu.

– Ce Dumnezeu? Care Dumnezeu? El nu există.
– Noi ştim asta, dar aduceţi-vă aminte că exact pe această dogmă ne-am clădit noi forţa. Şi-ar mai fi ceva, eu chiar încep să cred că Dumnezeu există.
– Ai înnebunit, padre? Ce se întâmplă cu tine? Noi ţi-am dat puterea, noi ţi-o luăm; o să punem pe altcineva în locul tău.
– Ştiu că puteţi să o faceţi însă nu ştiu până când.
– Ce vrei să spui?
– Uite, noi v-am slujit în faţa oamenilor, aşa cum aţi vrut voi. Dumnezeu a spus...
– Lasă-l pe Dumnezeul tău în pace. Mai bine uită-te în portmoneul tău.
– Totuşi, eu vreau să spun ce am de spus.
– Spui exact ce spunem noi şi atât.

– Lăsaţi-l să vedem ce-i poate mintea.
– Vrei să spui că ăsta are şi creier?
– Puteţi spune că nu am creier, aveţi dreptate. Dacă ani de zile v-am fost supus vouă, aveţi dreptate să spuneţi orice.
– În anii aceştia despre care vorbeşti, noi te-am făcut putred de bogat. Şi nu mai filozofa atâta, spune ce ai spus!
– Dumnezeu a spus că un mort, înainte de a fi îngropat trebuie ţinut trei zile în faţa rudelor ca să-şi ia rămas bun de la el şi duhul lui să se prezinte în faţa Creatorul.Noi, sub presiunile voastre, am acceptat să schimbăm această regulă şi mortul să fie ţinut cel mult două zile.Mai mult, am acceptat să i se facă trupului decedat autopsia pe care credinţa nu o acceptă şi aceasta ştiţi de ce.Ascunzându-ne în spatele autopsiei, căutând în faţa oamenilor cauza decesului, noi luam organe bune din corpul decedatului şi le foloseam pentru scopurile noastre, adică pentru a ne îmbogăţi. Am făcut din aceasta o regulă, ştiind că rudele nu vor controla decedatul dacă are toate organele sau nu, speculând tristeţea durerii în faţa căreia erau puşi. Am dat zvonuri în toate colţurile lumii că există vânzători de organe. Societatea era şocată de asa-zişii traficanţi şi până acum încă nu şi-a dat seama cine vinde de fapt organele. Acest Învăţător despre care discutăm le deschide ochii oamenilor săraci. Trebuie să luăm măsuri drastice împotriva lui şi a oamenilor lui.
– Tu nu-ţi dai seama ce vorbeşti? Chiar ţi-ai pierdut minţile? Dacă ne aude cineva?
– Nu ne aude nimeni, fiule. Sau poate crezi că şi aici suntem ascultaţi. Într-atât ne-am pierdut în necredinţă încât am început să ne suspectăm unul pe celălalt, iar acum credem că şi aici ne poate asculta cineva. Poate aţi uitat că acel cineva care asculta totul, eram tot noi. Noi am inventat sistemul acesta pentru a şti ce fac sclavii noştri şi pentru a şti ce măsuri să luăm.

– Ai terminat?
– Sunt multe de spus, dar m-aţi întrebat şi eu v-am răspuns. Problema gravă este că scăpăm sclavii de sub control. Dacă nu se iau măsuri, nu ştiu unde se va ajunge. De fapt eu ştiu şi nici nu văd ce măsuri am putea lua.
– Tu ce spui, mareşale?
– Ştiţi doar. Trimit armata pe muntele acela despre care spun ei că e sfânt şi-1 umplu de cadavre. Apoi îi îngropăm şi peste câţiva ani, din pământul acela vom obţine o recoltă bună.
– Vrei să procedăm cum facem şi cu cimitirele — 50 de ani îngropăm morţi, 20 de ani închidem cimitirul şi apoi semănăm grâu

deasupra lui. Şi uite aşa ne hrănim din propriile noastre cadavre. Şi apoi, metoda ta de forţă aici nu mai putem s-o aplicăm.
– Cum nu putem? Dar ce, o facem pentru prima dată?
– Altădată am făcut-o, am reuşit să-i provocăm pe unii sau pe alţii şi apoi i-am distrus. Dar acum, lucrurile stau puţin altfel.
– Altfel stau lucrurile pentru voi, politicienii, fiindcă v-aţi luat rolurile în serios. Aţi uitat că am creat politica pentru a-i dezbina pe toţi, i-am făcut să creadă că unii sunt buni şi alţii răi? Nu credeţi că aţi întrecut măsura cu rolul acesta? O să spunem că se droghează, curvesc, o să aruncăm ceva în aer şi o să spunem că au fost văzuţi pe aproape, că sunt fanatici, extremişti, câte şi mai câte. O dată am făcut-o?
– Nu, metodele acestea nu mai ţin.
– Ce spui şi tu? Cum nu mai ţin? Au ţinut milenii şi nu mai ţin acum?
– Da, te asigur că acum nu mai ţin. Ţara în care se află Învăţătorul este o ţară mică şi noi putem să o distrugem, dar aceasta nu rezolvă problema. Învăţătorul lor rămâne. Ideea aceasta de a se uni şi de a distruge negativul, prin care bineînţeles ei ne au în vedere pe noi, este răspândită pe toată Terra. Prin ea se unesc cei săraci. Ei sunt în procent de 97%. Să spunem că i-am cumpăra pe unii dintre ei şi asta o să şi facem. Trădătorii au fost creaţi tot prin banii noştri. Să presupunem că aceşti trădători s-ar ridica la 17%, dar tot mai rămân 80%. E mult.Trebuie să găsim o altă metodă. Trebuie să lucrăm cu mănuşi de catifea, mai atenţi ca oricând.
– Trădătorii aceştia despre care vorbeşti pot fi folosiţi pentru a afla exact unde este Fortăreaţa. Dacă o distrugem pe ea îl distrugem şi pe Învăţător.
– Nu uitaţi că avem o experienţă foarte tristă cu trădătorii. Trădătorii sunt trădători şi nimic altceva. Dacă acum acceptă să-i trădeze pe ei, mâine ne pot trăda pe noi.
– Da, ai şi tu dreptate, Învăţătorul acesta cu atâta priză la oameni este bogat? Nu putem să-1 cumpărăm de partea noastră?

– A fost odată în mâinile noastre, ale poliţiei mai precis. De ce l-aţi scăpat? Ce date avem despre el?
– E un nebun care se crede nu ştiu cine. I-am ucis mulţi oameni, însă pe el n-am putut pune mâna. Nu ştiu cum să procedăm. Bogat nu e, cred că am putea să-l cumpărăm.
– Păi atunci ce aşteptăm? Să trimitem un emisar şi să-i oferim orice, numai să fie de partea noastră. Pe urmă putem să-l şi ucidem.
– Nu faceţi greşeala asta.
– Adică ce vrei să spui, padre?

– Acest om căruia repede i-aţi pus eticheta de nebun, e departe de a fi. Să presupunem că este, însă nebunia aceasta place oamenilor. E singura salvare a oamenilor din lanţurile în care i-am înlănţuit. Vă asigur însă că omul acesta este mult mai sănătos decât noi toţi la un loc. Ceea ce propovăduieşte el este viitorul. Noi trebuia să fim demult pregătiţi pentru o asemenea întorsătură a evenimentelor. Era de aşteptat. Am creat minciuni şi atât ne-am învăluit în ele, încât am început să credem că sunt adevăruri. Acum, când a apărut omul acesta care propovăduieşte adevărul, lesne îl putem eticheta drept nebun şi suntem convinşi că adevărul lui este minciună. E drept că adevărul propovăduit de el nu este adevărul nostru,dar nu uitaţi că este adevărul maselor. Trebuia să ne gândim la maxima aceea latină „vocea poporului, vocea adevărului“, noi însă am uitat-o. Aceasta este greşeala noastră, de aici pornesc problemele noastre şi mi se pare că de aici ni se va trage şi sfârşitul.
– Nu vorbi aşa. Noi am creat justiţia aşa cum am vrut-o noi, economia, aşa cum am vrut-o noi, puterile în stat. Am dat arme celor ce ne păzesc şi ne slujesc interesele. Restul nu au nimic şi crezi că vom pierde în faţa lor? Ai înnebunit, omule!
– Ar fi bine să fiu nebun. Mă schimbaţi cu altcineva, cum aţi spus mai devreme, dar nu este aşa şi o ştiţi cu toţii. Spuneţi că trimiteţi armata şi poliţia împotriva lor.Motive nu aveţi. Ceea ce vreţi voi să impuneţi nu mai ţine. Nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să spunem că vom trimite trupele de ordine fiindcă oamenii aceştia au credinţă în Dumnezeu. Şi ce va ieşi după aceea? Şi noi spunem că avem credinţă în Dumnezeu. Oamenii ştiu că Dumnezeul nostru este banul, cum spune şi Învăţătorul lor. Nu trebuie uitat însă un lucru simplu: oamenii de ordine sunt fii ai acestor sclavi. La un moment dat ei vor refuza să folosească armele împotriva rudelor lor şi le vor întoarce împotriva noastră. Atunci ce-o să mai facem?
– Avem noi oameni.

– Din păcate, oamenii pe care-i avem sunt cumpăraţi. De la ei nu ne putem aştepta la ceva bun. Ei nu sunt proşti, chiar dacă sunt ucigaşi. Vor vedea că apele nu mai curg la moara noastră şi atunci n-o să ne mai fie fideli.
– După cum puneţi voi problema, ar trebui să dăm toate bogăţiile, după cum cere Învăţătorul lor.
– Dracu să-l ia pe Învăţătorul lor, cretinul, tâmpitul şi nebunul ăsta... De ce nu l-aţi ucis la timp? Eu nu-mi dau banii şi nici unul de aici nu-i va da. Să ne transformăm în sclavi, ca ei? Asta vrei, padre?
– Gata, gata, nu vă mai certaţi. Acum doar discutăm.Trebuie să găsim calea, dar asta rapid, ca să nu avem surprize.

– Surpriza va veni în scurt timp. Tu spui că nu există Dumnezeu şi în acelaşi timp, ai zis ce-ai zis împotriva Învăţătorului.
– Ce-am spus? Nu mă enerva şi tu. Am spus că nu-mi dau banii. Atât. Nimic nu vor lua de la mine.
– Te asigur că el nu vrea chiar nimic. Dacă vrea ceva, vrea pentru ceilalţi. Acum câteva minute ai spus „dracu să-l ia“. Spunând asta înseamnă că-l recunoşti pe Dumnezeu. Nu poate să existe numai dracul pentru tine, sau mai ştii?...
– Padre, pe tine nu te mai înţeleg. Tot timpul iei apărarea Învăţătorului acestuia. Nu cumva, oameni buni, în rândurile noastre avem deja un trădător? Sau Învăţătorul acesta te-a prins în mrejele lui de bine?
– Nu, eu nu sunt trădător şi n-am să vă trădez. Explicaţia e simplă. De la început am participat la construirea unei vieţi aşa cum o voiam noi şi numai pentru noi. Acum, chiar dacă aş vrea, n-aş mai putea trece de cealaltă parte a baricadei. Voi încerca pe toate căile să fac în aşa fel ca în biserică să intre cât mai mulţi credincioşi din cei pe care-i vrem noi. Dar nu uitaţi că în bisericile noastre intră oameni foarte rar şi ei nu sunt decât nişte creduli.

* * *

Discuţia a fost întreruptă deoarece cineva voia să intre. Nu putea fi un străin, decât unul din anturajul celor adunaţi în încăpere.
– Am spus să nu fim deranjaţi de nimeni, sub nici un motiv. S-a întâmplat ceva foarte grav dacă mi se încalcă ordinele.
Senatorul care vorbise a apăsat pe un buton, dând voie celui care solicitase intrarea. În cameră a intrat adjunctul mareşalului. S-a aplecat la urechea acestuia şi i-a şoptit ceva.
– Vorbeşte tare. Ajunge cu secretele.
– Ofiţerul s-a uitat lung la mareşal.
– Da, spune.

– În România se întâmplă ceva. Nimeni nu ştie exact ce şi nimeni nu poate afla.
– Cum adică nu poate afla nimeni?
– Graniţele sunt închise.
– Nu cumva este vorba despre o lovitură de stat?
– Nu, nici vorbă. Televiziunea emite când vrea ea, sau mai bine spus când i se dă voie. Au anunţat că peste o jumătate de oră vor emite iarăşi. Ştiam că sunteţi aici şi discutaţi. Ştiu că problemele pe care le dezbateţi sunt foarte serioase şi nu vă arde de televizor. De aceea mi-am permis să

încalc ordinul şi să intru ca să puteţi urmări ce se întâmplă.
– Bine ai făcut. Dă drumul la televizor.
Emisiunea încă nu începuse.
– Oare n-am întârziat? Cât am discutat noi aici, s-ar putea ca derbedeii ăştia să fi reuşit.
– Adică ce să reuşească?
– Vom vedea despre ce este vorba. Să nu vorbim înainte de a şti exact cum stau lucrurile.

* * *

Imaginile apăruseră pe ecran. Erau peisaje din Carpaţi, dealuri, câmpii, Dunărea, Marea Neagră. Pe ecran au apărut apoi mulţimi de oameni din toate oraşele ţării. Nu aveai loc să arunci un ac. Toţi ţineau în mâini flori şi busuioc şi nicăieri nu se zărea nici un soldat înarmat.
Cadrul s-a transferat într-unul din studiourile televiziunii. În plan apropiat, un tânăr înconjurat de semeni ai lui, cam de aceeaşi vârstă.
– Prieteni români şi de pretutindeni, care, suntem siguri că ne urmăriţi la această oră. De acum, România este o ţară cu adevărat liberă. Aşa ar fi trebuit să fie încă cu mulţi ani în urmă, însă poporul nu a fost pregătit.
Nu avem nevoie de politică, oricum s-ar numi ea. Cinci sute de ani ne-a dominat frica, am fost batjocoriţi şi omorâţi de turci. Am uitat că suntem urmaşi ai dacilor că a existat un Ştefan, un Mircea, un Mihai şi am căzut pradă în mâna ocupanţilor. Ani întregi după aceea am fost supuşi fasciştilor care prin politica „rasei pure“ doreau să domine totul. Apoi ne-au ocupat ruşii, care au intrat în ţară cu mască de eliberatori. Cincizeci de ani am îngăduit să ni se spele creierele, folosindu-se împotriva noastră metodele cele mai bestiale şi am acceptat formarea unei clase sociale care nu se deosebea cu nimic de cea a fasciştilor. O pătură care, zice-se e a claselor muncitoare. Acum noi nu mai putem suporta teroarea care a apăsat asupra noastră secole de-a rândul.

Avem în schimb un Învăţător care, cu multă răbdare, ne-a arătat cum să ne construim viaţa şi să nu fim sclavi.
Poporul acesta are multă demnitate. Dar conducătorii lui de până acum, n-au făcut altceva decât să se îmbogăţească, speculând cu evenimentele din decembrie 1989. Acum ştim cu toţii ce s-a întâmplat de fapt atunci. Au fost atraşi în luptă tineri ce şi-au pierdut viaţa pentru o cauză meschină, dar jertfa lor nu va fi uitată. O schimbare nu înseamnă să înlocuieşti o haină veche punându-i câteva petece noi; haina aceea trebuie

aruncată, iar în locul ei să-ţi cumperi una nouă.
Tot din frică am încetat lupta şi am dat politicienilor posibilitatea de a ne schimba viaţa. Dar ei nu au înţeles gestul nostru. Au crezut că dacă poporul român a acceptat sclavia atâta amar de timp o va face şi de acum încolo. Vă asigur că s-au înşelat amarnic. Timpul lor s-a scurs. Vom deschide o filă nouă într-un jurnal nou, pentru un mileniu nou şi o viaţă nouă. Noi vom arăta lumii cum se poate trăi fără politică, de orice fel ar fi ea, construindu-ne viaţa pe un fundament economic bine pus la punct. Unii lideri din străinătate vor putea crede că nu vom reuşi. Dar noi am arătat nu odată că suntem un popor muncitor şi vom arăta şi acum că putem achita datoriile pe care agenţii Moscovei aflaţi la putere până acum, le-au făcut în dauna propriului popor. Ştim că vor fi luate împotriva ţării măsuri drastice ca să nu reuşim, dar nu ne este frică, domnilor de embargourile voastre. Noi avem una dintre ţările cele mai bogate din lume, aşa cum voi nu aveţi, avem credinţa în Dumnezeu pe care voi nici măcar nu-1 cunoaşteţi, deşi afirmaţi că sunteţi credincioşi. Prietenia o vom păstra cu toate ţările lumii, dar vor putea veni aici doar cei care vin cu gânduri curate şi inima deschisă. Ajutorul îl vom accepta numai dacă este curat şi oferit cu toată inima. Vă vom primi cu pâine şi flori.
Dacă cineva îşi va permite să creadă că poporul român este poporul sclavilor, al hoţilor şi ţiganilor sau dacă încearcă să intre cu forţa în ţară îl sfătuim să nu o facă. Noi nu suntem adepţii forţei, dar dacă este necesar vom scoate armele şi vom lupta până la ultimul. Citiţi istoria, domnilor, şi veţi vedea că nimeni n-a reuşit vreodată să subjuge pentru totdeauna acest popor român. Orice încercare de acest fel a eşuat. De acum încolo, ţara română va fi centrul spiritual al Terrei. Aici va fi lăcaşul tuturor credincioşilor, indiferent de religie. Aici tinerii vor învăţa cum ar fi trebuit să-şi construiască, cu mult timp în urmă, o viaţă demnă de om, aşa cum ne-a fost ea oferită de Dumnezeu.
Aşteptăm ca exemplul nostru să fie urmat şi sprijinit de toate naţiunile. Ştim că nu este uşor, dar fiecare popor are puterea să taie capul dragonului creat

de politicieni, mari industriaşi şi infractori. De-abia după ce capul bestiei va cădea, veţi avea viitorul asigurat. Dumnezeu, indiferent de ceea ce i-am dat noi, are multă milă şi dacă noi ne clădim viaţa curat, ne va lăsa să o continuăm. Altfel, secolul următor nu va exista. Aceasta nu este o ameninţare de ordin religios; nici noi nu suntem fanatici şi venind aici puteţi să vă dovediţi acest lucru.
Am început să construim Casa Domnului, care nu este biserica din fiecare sat sau oraş, ci Pământul întreg. Dacă vom reuşi să ne construim viaţa aşa cum trebuie, Terra va deveni cu adevărat o casă a lui Dumnezeu,

iar noi, prin continuă evoluţie, vom fi ca nişte lumânări aprinse, părticică din veşnica lumină a lui Dumnezeu.

* * *

Emisiunea s-a întrerupt, dar câteva clipe nimeni din acea încăpere nu a vorbit. Era o linişte de mormânt, un mormânt al iluziilor politice şi al minciunii.
– Oare am pierdut?
– Aşa se pare.
– Nu, nu pot să cred.
– Nici eu. Vom face tot posibilul ca acest bacil să nu se răspândească peste tot.
– Da, dar trebuie să găsim un procedeu. Aţi văzut cu toţii că nu mai avem de-a face cu un adversar prost.Oamenii aceştia trebuie cumpăraţi cu ceva, corupţi.
– Şi cum vom face? V-am spus şi mai devreme, aceştia au credinţa.
– Mulţi aveau credinţă şi mai înainte şi totuşi au trecut de partea noastră. Ne vom infiltra oamenii şi vor vedea ei ţară liberă, îi vom sfâşia.
– Voi parcă nu înţelegeţi. Aceştia sunt o generaţie nouă. Cei pe care i-am cumpărat şi i-am corupt nu aveau credinţă.
– De tine depinde acum, padre, ce le vei spune din balconul palatului tău, credincioşilor. Tu poţi întoarce lucrurile în favoarea noastră.
– Nu se mai poate, nu înţelegeţi?
– Atunci ce propui?
– Am să merg personal şi am să-i rog pe tinerii aceia să-mi aranjeze o întâlnire cu Învăţătorul lor, în Fortăreţa lui din munţi.
– Şi ce-ai să-i spui? Tu să te rogi escrocului acela?
– Cred că într-adevăr nu vă daţi seama ce faceţi. Dacă totuşi prin minune există credincioşi în faţa palatului meu, mâine nimeni nu va veni. Îmi spuneţi că trebuie să întorc credincioşii de partea noastră... Până acum mă ascultau; acum, pot să am la dispoziţie toate satelitele de televiziune, orice,

tot degeaba. Învăţătorul lor nu este un escroc, chiar dacă noi vrem să-1 facem în fel şi chip.Oamenii nu mai sunt proşti, văd că ceea ce facem noi cu toate canoanele noastre bisericeşti nu este decât religie; că ceea ce le dă Învăţătorul lor prin învăţătura sa este adevărata credinţă.
– Acum vorbeşti exact ca un popă. Eu am spus şi mai devreme, tu ai devenit un trădător. Laşitatea ta ne poate distruge.
– Nu laşitatea mea ne-a distrus. Eu nu am devenit un trădător, eu sunt un trădător. V-am servit pe voi şi am trădat încrederea oamenilor în

mine. Acum voi proceda aşa cum ar fi trebuit să fac atunci când am primit postul pe care îl deţin. La întâlnirea cu Învăţătorul voi recunoaşte toate greşelile bisericii şi dacă El îmi va da voie am să dau tot ce pot pentru ca floarea aceasta tânără care se naşte să crească în pace.
– Iuda! a strigat senatorul, a scos pistolul şi 1-a împuşcat.
– Ce-ai făcut, dementule?
– Aţi văzut cu toţii. Era să ne trădeze.
– Puteam face ceva şi era să fie cu folos, chiar dacă derbedeul acesta se ducea şi făcea exact cum a spus. Nu înţelegi că ne foloseam de asta? Acum, ce-ai făcut? Singurul trădător din camera asta ai devenit tu.
– Vreţi să spuneţi că distrugerea şarpelui acesta a fost greşită şi că vă pare rău? Voi aţi înnebunit cu toţii?
– Nu, dar acesta nu mai avea mult de trăit şi în locul lui am fi pus pe altul de-al nostru, care ar fi mers pe drumul trasat de acesta, în folosul nostru. Acum înţelegi?
– Aveţi dreptate. Dar greşeala e greşeală. Să vedem ce putem face acum?
– Caută, tu soluţia, deşteptule. Nimeni nu ştie exact pentru ce ne-am întâlnit aici, în schimb, toată mass-media pământului aşteaptă în faţa clădirii noastre. Oamenii ştiu că ne-am întâlnit pentru binele planetei şi-1 vor aştepta pe acesta să spună câteva cuvinte în faţa televiziunilor. Noi ce-o să spunem? Cum o să le explicăm ce s-a întâmplat? Pe el 1-ar fi întrebat primul care sunt gândurile lui privitor la ce se întâmplă în România, fiindcă acolo este într-adevăr o problemă acută.
– Ne-am descurcat până acum, ne vom descurca şi de acum încolo. Spunem că a făcut infarct. Cu toţii ştiau că nu se simte bine.
– Dumneata glumeşti, nu vorbeşti serios. Chiar înainte de a intra aici a fost întrebat de ziarişti care este starea sănătăţii lui, iar el le-a zâmbit şi le-a spus că se simte perfect. Şi-apoi, nu te supăra, cu cartuşul ce i-a trecut prin ochi şi i-a ieşit prin spate — asta nu se mai numeşte infarct.
– Opriţi-vă. Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat. Greşeală sau nu, ne va arăta ziua de mâine. Acum să fim realişti.Chemăm salvarea până nu se răceşte de tot.

Dacă ar fi fost vorba de altcineva, îl rezolvam uşor, dar ştiţi cu toţii despre cine-i vorba. Chemaţi cei mai buni plasticieni şi-i faceţi operaţie plastică, însă ea să fie perfectă, să nu se vadă nimic. Va trece multă lume pe lângă corpul lui. Operaţia să fie făcută în cel mult 24 de ore. După aceea anunţăm că padre a făcut infarct Apoi vom vedea cum continuăm. Încă o dată vă spun, căutaţi cei mai buni medici şi nu-i lăsaţi să iasă până nu rezolvă cazul.
– Cum vom proceda mai târziu cu medicii?

– Îi plătim, cum? O să le dăm bani grei.
– Banii nu sunt o problemă, însă totuşi, pericolul rămâne.
– Ai dreptate, împuşcaţi-i!
– Astăzi am obosit cu toţii. S-a întâmplat ce s-a întâmplat, dar noi am trecut şi prin altele mai grele. Ieşind de aici, va trebui să vă arătaţi îngrijoraţi în faţa lumii. E vorba totuşi, de padre. Trebuie să părem trişti. Ştiţi, viaţa aceasta este un teatru, noi suntem actori, noi suntem spectatori şi trebuie să jucam bine.
– Să fie aşa cum spui tu.
– Ai început să gândeşti ca padre?
– Nu. Însă mă gândesc la ultimele lui cuvinte; nu cumva spectatorii au început să înţeleagă câte ceva şi o să ne trezim că ne vor arunca cu ouă şi roşii pe scenă?
– Ei, nici chiar aşa. Imbecilul rămâne imbecil toată viaţa.
– Să fie cum spui tu şi nu cum ne avertiza padre.

* * *

Perioada următoare era foarte grea pentru o ţară care a ales altă cale, decât cea stabilită de forurile mondiale. Pentru ei, România era o ţară rebelă. Cum să-şi permită analfabeţii aceia balcanici, după părerea lor, să arate lumii o altă formă de existenţă? Nici nu-şi dădeau silinţa să privească în istorie pentru a constata că, după istoricii lor, atunci când a început lumea şi ei au mers pe acelaşi drum pe care acum merg românii.
Problemele erau atât interne cât şi externe. Politicienii fanatici încercau să dărâme prin orice mijloace fundamentul acestei tinere existenţe. Obişnuiţi toată viaţa să-şi clădească fericirea pe spinarea altcuiva, acum le venea greu să meargă pe un drum pe care nici măcar nu-l înţelegeau. Încercările lor de a-i dărâma pe noii conducători ai ţării au eşuat. Tinerii le-au răspuns cu aceeaşi monedă cu care încercau ceilalţi să le strecoare şi în viitor murdăria.
Alţii, speriaţi de măsurile luate împotriva lor şi de exigenţa cu care conduceau actualii conducători, s-au închis în ei, aşteptând un moment prielnic pentru a da o lovitură. Nu le trecea prin minte măcar că ceea ce-şi doreau ei nu avea să se întâmple niciodată.

Un impact neaşteptat 1-a avut difuzarea ştirii că a fost ucis cel mai mare cap al bisericii şi a felului în care acesta a fost executat.

* * *

Un grup de tineri mergeau pe drumul spre Fortăreaţă. Au întâlnit în drumul lor mulţi oameni care nu se retrăseseră în munţi, chiar dacă viaţa ţării se schimbase radical. Ei nu-şi puteau explica de ce oamenii aceştia care ar putea fi de mare folos în altă parte, stau în jurul Fortăreţei ca un gard viu.
Ajunşi la Fortăreaţă, au fost conduşi la Învăţător. Aici erau acasă, aici se simţeau mai bine ca oriunde. Era explicabil.
– Unde este Conducătorul?
– Priviţi-l! Este afară... sau nu mai ştiţi să priviţi ca atunci când eraţi aici?
– Cred că glumeşti fată, nici măcar pentru un moment nu ne-am despărţit de ce este aici.
– Poate este aşa cum spuneţi voi. Cu toţii nădăjduim să fie aşa.
– Lasă-i Violeta, pleacă şi vezi-ţi de treabă.
Erau atât de prinşi în discuţie, încât n-au observat când a intrat Învăţătorul. S-au ridicat şi şi-au plecat respectuos capetele.
– Ce vă aduce aici, şoimii mei? Ştiu că aveţi probleme. Am avut mare speranţă că voi veţi conduce bine ţara şi până acum n-am greşit. Fiţi foarte atenţi, ceea ce aţi sădit este foarte fragil şi trebuie păzit de vânturi. Aceasta este într-adevăr ultima şansă pentru toţi. Ştiţi că n-aţi meritat-o, însă aţi primit-o. Cine va fi alături de voi va primi mângâierea viitorului, cine nu, va fi zdrobit fără milă.
– Ne puteţi spune de ce oamenii aceştia stau în continuare în jurul Fortăreţei? Ştim că ei sunt convinşi că astfel Vă apără pe Dumneavoastră şi aceasta ne bucură.Vă garantăm că Vă vom apăra cu toţii, însă avem nevoie de toţi oamenii buni ca să pună umărul şi treaba să meargă mai bine.
– Da, eu vă înţeleg, dar îi înţeleg şi pe oamenii aceştia. Ei au pierdut încrederea în toţi şi în toate. În afară de încrederea în mine, nu mai au nimic. Dovediţi-le că sunteţi demni, că mergeţi pe drumul cel bun şi ei vor coborî din munţi şi vă vor ajuta cu toată inima. Faceţi-i să nu asculte cântece triste în care se recunosc şi plâng.
– Despre ce cântece vorbiţi, Învăţătorule?
– Oamenii aceştia au trăit o viaţă grea, la fel ca şi strămoşii lor. Ei nu mai cred că viaţa copiilor lor va fi altfel. De aceea creează cântece cu texte din viaţă, apoi ascultându-le plâng. Plâng pentru că soarta lor a fost, este şi va fi grea. Când veţi reuşi să le ştergeţi lacrimile ochilor lor, ei vor fi de partea voastră. Până atunci vor sta aici, în munţi.
– Ne mai puteţi acorda oameni din Fortăreaţă, prieteni de-ai noştri,

ca să ne ajute?
– Asta o voi face. Am şi format echipe care vor pleca cu voi. Din nou am să vă dau oameni din nivelele 2 şi 7. Cu ei veţi conduce.
– Dar conducătorul adevărat al Centrului Spiritual sunteţi Dumneavoastră.
– Aşa este. Însă nu ştiu dacă voi înţelegeţi ceea ce spuneţi. Centrul Spiritual este clădit în această ţară fiindcă ea a meritat, merită şi va merita, însă centrul spiritual este în jurul meu, sunteţi voi, sunt alţii. Voi construiţi o ţară nouă, o viaţă nouă, un sistem nou, ghidându-vă după principiile formate în Centrul Spiritual. Acum aţi înţeles?
– Da, am înţeles, însă nu suntem de acord.
– Adică?
– Noi ne ajutăm semenii să-şi construiască o viaţă nouă, însă dacă această viaţă implică rămânerea noastră între oameni, noi nu vom accepta. Noi facem parte din Centrul Spiritual şi vom rămâne aici.
– Sunt de acord, dar pe primul loc se află educaţia pe care o daţi oamenilor. Urmează evenimente grave şi grele pentru omenire. Voi, ca reprezentanţi ai mei, trebuie să treceţi prin toate evenimentele acestea alături de oamenii care vor rămâne pe Terra. După aceea îi veţi educa pas cu pas ca să-şi construiască viaţa aşa cum trebuie să fie construită. De-abia apoi puteţi să vă întoarceţi acolo unde ştim cu toţii că este casa voastră. Până atunci va trece mult timp şi deloc uşor. Acum voi arătaţi omenirii, celor ce vor rămâne şi celor ce nu vor mai fi, cum trebuia construită viaţa. De fapt voi aţi început să o faceţi şi acest lucru mă bucură. Nădăjduiesc să continuaţi cum aţi pornit.
– Învăţătorule, nu putem să ne folosim şi de nivelele mai joase de nivelul 2 din Fortăreaţă?
– Fiţi mai expliciţi.
– Avem nevoie de orice om care ne poate ajuta. De ce să nu-i folosim ca să construim împreună cu ei viaţa nouă?
Învăţătorul s-a încruntat, i-a privit pe toţi şi a răspuns:
– Dacă aceste cuvinte nu le-aţi fi pronunţat voi, aş fi crezut că visez, că am un coşmar. Aveţi dreptate când spuneţi că ei stau în Fortăreaţă, într-adevăr stau... În mare parte, oamenii aceştia au frânat dezvoltarea. Numai unii dintre ei au reuşit să meargă înainte. Acei „unii“ sunt alături de voi, doar ştiţi... Ceilalţi... Dacă le-aş da drumul să meargă cu voi, ar fi un dezastru. Dacă v-aţi întoarce pentru puţin timp în Fortăreaţă, aceşti oameni la care voi ţineţi atât de mult vă vor purta hainele, vă vor lua casele, vor crede că aţi murit. Ei cred în moarte, nu în mine şi nu în voi. Priviţi ecranul. La început erau cuminţi.Acum sunt împerecheaţi, sunt ca nişte porumbei,

aşa se văd ei. Pentru mine ei sunt şerpii din grădina raiului.
– Atunci vă rugăm să luaţi hotărârea ca cei nedemni să fie distruşi.
– Am mai discutat despre ei, voi ştiţi ce v-am spus. Ei sunt oamenii care au mers cu mine de la început. Aş putea să-i schimb cu alţii, negativul are roadele lui peste tot. Însă nu, pe aceştia nu-i schimb cu nimeni.
– De ce, Învăţătorule? Sunt şerpi auriţi?
– Ai dreptate, sunt auriţi fiindcă i-am crescut la pieptul meu.
– Ştim că Dumneavoastră sunteţi cel mai puternic dintre puternici, dar dacă refuzaţi să vă apăraţi, vă vom apăra noi. Noi avem puterea de a-i distruge pe cei ce nu au simţit milă, chiar cu riscul de a fi proclamaţi rebeli. Îi vom distruge.
– Să nu uitaţi că deasupra lor stă mâna mea. Ei îmi aparţin, sunt ai mei. Nu ştiţi că numai cel ce dă ordinul îl poate revoca? Dar să nu mai discutăm despre asta. Lăsaţi-mi şerpii în pace şi priviţi aici.
Pe ecran au apărut imagini din subsol, unde erau ţinute bestiile omeneşti. Până acum, acest nivel nu fusese populat. Acum era plin, feţele lor erau animalice.
– Cine sunt aceştia, Învăţătorule?
– Uitaţi-vă mai atent. Vedeţi ce „gaşcă“ colorată avem?
– Dar aceştia sunt unii dintre cei mai „puternici conducători“ ai globului... Mass-media a anunţat că au dispărut. S-au făcut multe presupuneri. Unele susţineau că sunt închişi în refugiile pe care şi le construiseră cu mult înainte pentru „vremuri grele“, înconjuraţi de sclavi şi bodigarzi, cu cei mai buni medici de pe Terra. După alte ipoteze s-au sinucis, dar toţi erau miraţi că nu le-au găsit cadavrele. Dispariţia lor era o enigmă. Noi credeam că s-au ascuns undeva şi se gândesc cum să facă să ne dea o lovitură. Ştiţi că multe popoare ni se alătură, răsturnând vechile regimuri politice. După calculele noastre nu mai durează mult şi Terra va fi curăţată de şerpi şi de bestii.
– Da, Terra va fi curăţată, dar nu uitaţi, nu fără ajutor. Aceste bestii sunt asemenea cameleonului care se adaptează la orice condiţii, aşteptând momentul prielnic pentru a-şi arăta adevărata faţă. Acolo trebuie să fie îndreptată întreaga voastră atenţie şi oamenii vor fi ajutaţi. Ei trebuie să-şi schimbe haina în întregime, nu cu cârpeli. Cârpeala nu înseamnă schimbare. Cu foştii conducători se va proceda cum au procedat şi ei cu semenii lor.Trebuie să simtă aceeaşi durere pe care au dăruit-o, să o simtă din plin, fără picătură de iertare.
– Cred că şerpi aveţi suficienţi şi nu vreţi să completaţi această colecţie atât de colorată.
– Nu, fiţi liniştiţi, a zâmbit Învăţătorul, îşi au ei soarta lor.

– Îndrăznim prea mult dacă vă întrebăm care va fi?
– Vor fi distruşi. Nici o părticică din ei nu va rămâne. Omenirea nu are nevoie de astfel de amintiri şi nici n-a avut vreodată nevoie.
– La venire v-am găsit în compania copiilor. Am vrea tare mult să ne întoarcem şi noi la zilele copilăriei, atunci când eram cu Dumneavoastră, când ne permiteam câte o prostioară, iar Dumneavoastră zâmbeaţi sau rămâneaţi încruntat. Eram siguri că nu eraţi supărat.
– Şi de unde, mă rog, ştiaţi că nu eram supărat?
– Ei, e secretul nostru.
– Şi care este el?
– Ochii, ochii Vă trădau. Ei zâmbeau tot timpul. Dar credem totuşi că am fost educaţi aşa cum trebuie, V-am urmat sfaturile şi am ajuns oameni demni. De aceea vrem să fim în locul acestor copii, ca să mai facem câte o prostioară.
– Nu e nevoie să fii copil ca să faci prostii. Priviţi în nivelul O! Ei au făcut multe „prostioare“ când nu mai erau de mult copii şi din păcate fac şi în continuare.
Învăţătorul şi-a privit elevii. Ultimele cuvinte i-au făcut să se încrunte, muşchii feţei le trăda apăsarea nervoasă.
– Aceştia n-au simţit mângâierea Dumneavoastră.
– Nu vă întristaţi şi nu lăsaţi ura să vă cuprindă. Ura este un rău sfătuitor. Pe fiecare îl aşteaptă răsplata după faptele lui. Deci rămâneţi liniştiţi, concentraţi-vă la ceea ce aveţi de făcut în continuare. Ţara e o ruină şi voi trebuie să o ridicaţi din starea în care e. Primiţi orice ajutor care vi se oferă cu gânduri bune şi nu din interese ascunse. Printre cei care au posibilitatea să vă ajute sunt şi oameni demni. Pe aceşti oameni să nu-i alungaţi şi să ţineţi seama şi de propunerile lor. Trataţi cu maximă atenţie pe oricine. Să nu uitaţi lucrul cel mai important: ajutorul considerabil va veni din partea propriului nostru popor. El a primit viaţa pe care aţi propus-o voi. El vă ajută fiindcă prin asta se ajută pe el însuşi. Poporul român a suferit foarte mult, a trecut prin multe. Dacă nu greşiţi în faţa lui, el nu vă va trăda niciodată. Trebuie să spuneţi mereu adevărul aşa cum e el, să nu-l coloraţi. Oricât de crud ar fi acest adevăr, el trebuie spus aşa cum e şi vei fi înţeles. Secole întregi, poporul acesta a fost minţit. Conducătorii de până acum l-au considerat analfabet, l-au dus de nas fără să-şi dea seama că de fapt ei sunt cei duşi de nas şi nu poporul. Ajungând în funcţiile de sus, le era ruşine cu poporul din care se trăgeau, dar aşa de imbecil cum îl considerau ei, poporul a înţeles ce se întâmpla. Şi cunoaşteţi răsplata: conducătorul care uită unde îi sunt rădăcinile e pierdut, e mort. Să nu uitaţi niciodată ceea ce v-am spus acum. Trebuie să urmăriţi problemele fiecărui

om al ţării acesteia şi să le rezolvaţi. Să nu vă ascundeţi niciodată în spatele cuvintelor: „în limita posibilităţilor“, ea nu există. Posibilităţile ori le aveţi, ori nu le aveţi. În cazul în care nu le aveţi, veţi ceda locul aceluia care le are şi în acest caz înseamnă că sunteţi incapabili şi loc de întoarcere în Fortăreaţă nu mai aveţi. De fapt nici nu cred că ar fi trebuit să vă spun aceasta pentru că eu cred că aţi ajuns la o asemenea conştiinţă, încât, constatând că nu sunteţi capabili să rezolvaţi ceea ce v-aţi angajat să rezolvaţi, să nu vă mai întoarceţi.
– Învăţătorule, ştiţi că avem tot respectul pentru Dumneavoastră, însă ne-aţi tăiat drumurile de întoarcere. Nu ne daţi nici o şansă.
– Şansa a fost dată tuturor oamenilor, dar până acum s-a dovedit că este irosită cu multă uşurinţă. Pentru oameni incapabili, şansa nu se oferă nicăieri în Univers, ceea ce ştiţi foarte bine. Este cel puţin lipsit de bun simţ să-mi cereţi mie să acord vreo şansă. Însă eu, dacă nu eram sigur de voi, nu vă trimiteam în misiunea aceasta.
– Vă rugăm măcar să ne spuneţi cum am putea noi să aflăm toate problemele oamenilor. Singurul care le poate şti sunteţi Dumneavoastră. Noi mai avem drum lung de străbătut până să ajungem la nivelul acesta, deşi nimeni nu poate atinge acest nivel.
– Vă rog să vă consultaţi cu istoria şi să procedaţi exact aşa cum au procedat şi strămoşii voştri: în conducerea ţării va trebui să aveţi reprezentanţi din toate localităţile, începând cu fiecare sat, indiferent cât de mic şi ajungând la cel mai mare oraş. Se va ajunge la un număr mare de oameni, dar nu atât de mare încât să nu-i suporte poporul. Aceşti conducători vor lucra alături de cei care i-au ales, de luni până joi. Vor lucra cot la cot cu ei, în munca cea mai grea pe care o au de făcut. Lăsaţi oamenii să-şi aleagă singuri reprezentanţii, nu-i impuneţi voi. Ei ştiu să-şi aleagă conducătorii, fiţi siguri de asta. Vineri, sâmbătă şi duminică, în fiecare săptămână, vă adunaţi în Capitală şi discutaţi despre problemele pe care le are fiecare cetăţean. Luni, reprezentanţii aleşi de popor, vor da răspunsuri în faţa oamenilor la fiecare întrebare sau necesitate. Astfel se va ţine permanent legătura cu poporul şi poporul va vedea că într-adevăr cei aleşi nu mai sunt aleşi de formă ci efectiv.
– Atunci, reprezentanţii poporului când se vor odihni?
– Niciodată. Timpurile sunt atât de grele, încât până nu se rezolvă starea financiară a poporului nu ne putem permite odihna. Vă dau un exemplu: Dumnezeu a creat Pământul, lumea, Universul. Prin energia Sa îşi susţine creaţia. Dacă El s-ar odihni numai o clipă, toată creaţia Lui ar ieşi de sub

control şi acesta ar fi sfârşitul. De aici puteţi deduce că Dumnezeu nu se odihneşte niciodată, nu pleacă în concediu nici la mare,

nici la munte. Acest exemplu îl veţi da şi voi aleşilor poporului. Dacă cineva are neruşinarea să pună altfel problema, îi veţi răspunde că se va odihni atunci când se odihneşte şi Dumnezeu.
În primii câţiva ani poporul va primi din finanţele ţării îmbrăcăminte şi mâncare atât cât este necesar pentru fiecare om. Cel puţin în primii 5 ani ei vor primi salariu atunci când primeşte şi Dumnezeu. Mai târziu, când economia se va redresa, fiecare va avea posibilitatea la un salariu în raport cu ceea ce dă el pentru societate. Atunci societatea va fi demnă de a privi în viitor: creaţia şi-a îndreptat viaţa aşa cum ar fi trebuit să fie de la început, iar Dumnezeu va fi mulţumit. Acesta va fi, dacă vreţi salariul lui Dumnezeu.
Vă asigur că oamenii vor înţelege măsurile pe care le luaţi. Se vor găsi unii care nu vor fi de acord, cei leneşi şi puturoşi sau cei care toată viaţa şi-au clădit fericirea pe suferinţa altora. Cu ei veţi proceda ca şi cu şarpele intrat în rai. Pentru şerpi nu există milă. V-am mai spus-o deseori: plecând din Fortăreaţă, trebuie să reprezentaţi Fortăreaţa. Ea este ultima şansă oferită fiinţei umane. Să nu uitaţi niciodată de unde aţi plecat la drum. Ca să nu-i dezamăgiţi pe oameni, vă mai dau un exemplu.
Un tânăr stătea în munţi căutând răspuns întrebărilor care-l frământau. Se gândea la viaţă şi la moarte, la ce înseamnă fiinţa umană, de unde vine şi unde se duce fiecare om.„Oare există viaţă şi moarte, sau nu? “
S-a înserat şi şi-a aprins un foc mare. După un timp a auzit paşi. Crezând că e vreo sălbăticiune, i s-a făcut frică şi a strâns bine bâta în mâini. Era înnorat şi noaptea era foarte întunecoasă. Nu lumina nici o stea. Atmosfera aceasta îl înfricoşa. S-a crispat şi mai mult. A auzit o voce de om care i-a spus: „Nu-ţi fie frică. Am rămas pe drumuri şi m-a prins noaptea, pot să mă apropii? “ Tânărul s-a liniştit când şi-a dat seama că se apropie un semen de-al său şi l-a invitat cu bucurie.
La lumina focului a observat că oaspetele său este m om vârstnic, cu o barbă albă până la brâu.
– Ei, moşule, cum aşa, în timpul acesta şi în locul acesta?
– Timpul într-adevăr e târziu, dar ce e cu locul?
– Păi, atât de sus? Eu abia am ajuns până aici şi sunt tânăr, dar dumneata, la vârsta asta?
– Ce să fie cu vârsta? La vârsta aceasta am mai multă experienţă. Drept să-ţi spun, în întunericul acesta nici nu ştiu cum am ajuns aici. M-a atras lumina răspândită de foc. Mi-am zis că dacă e un foc, e de oameni făcut şi dacă e un

om, atunci două sau mai multe suflete unite vom petrece mai bine noaptea. Dar pe tine ce te aduce aici, tinere?
– Mă gândesc şi eu la unele lucruri, dar, chiar dacă îţi spun, nu cred

că vei înţelege.
– Spune, tinere, poţi să ştii de unde sare iepurele! Poate să ştiu şi eu câte ceva.
– E, dacă tot n-avem ce face... Mă gândesc şi eu de unde vine omul, unde se duce, dacă există viaţă după moarte... E, lucruri de genul acesta mă preocupă.
– Nu ştiu ce să-ţi răspund, fiule. Întrebările acestea stau de mult timp în faţa omenirii. Acestea sunt lucruri dumnezeieşti, numai Dumnezeu îţi poate răspunde. Şi cât vrei să stai aici?
– Nu ştiu exact, dar sunt decis să stau până când mi se dă un semn sau mi se dă un răspuns.
– Eşti credincios, fiule?
– Sunt. Sunt sigur că Dumnezeu există.
– Dacă eşti atât de sigur, de ce ceri semn sau confirmare? Ai voie să-L ispiteşti pe Dumnezeu?
– Nu vreau să-L ispitesc, dar sunt şi eu om, creaţia lui Dumnezeu, vreau doar un semn, cât de mic.
– Fiule, ai ceva de mâncare?
– Bineînţeles. Ah, cum am uitat? Cât de rău îmi pare... Haide să mâncăm.
Tânărul a scos din rucsac brânză, pâine, roşii şi peşte uscat.
– E, văd că nu stai rău.
– Brânza o am de la ai mei, au câteva oi. Peştele l-am pescuit singur şi l-am uscat. Dar hai să mâncăm că e aproape dimineaţă şi trebuie să ne odihnim.
Amândoi au mâncat în tăcere. Se auzea doar foşnetul frunzelor bătute de vânt şi trosnetul lemnelor din foc.
Tânărul a terminat primul. A scos din rucsac o sticlă de apă şi a băut-o. De fapt, în sticlă nu avea multă apă. După ce a băut-o, a lăsat sticla jos şi l-a privit pe bătrân. De abia atunci şi-a dat seama că nu i-a lăsat omului apă. Însă greşeala era deja făcută.
– Încă puţin şi se va lumina, se va face ziuă. Pe aici pe undeva trebuie să fie un izvor, însă în întunericul acesta nu voi reuşi să-l găsesc. O să poţi rezista?
– Mi-e cam sete.
– Rezistă măcar puţin.
– Am să încerc dar mi-e cam sete.

– Uite, ia sacul meu de dormit şi odihneşte-te, te rog, rezistă numai puţin. Să se ivească primele semne de lumină şi merg să-ţi caut apă.
Bătrânul n-a mai zis nimic. S-a aşezat în sacul de dormit şi se părea,

că 1-a luat somnul.
– Tânărul îl auzea cum scotea periodic nişte sunete de parcă-1 durea ceva. „Poate e de la sete“, se gândea el.„Cum am putut? Am venit pentru ce am venit aici şi aştept răspunsurile pe care le aştept, dar las un om să moară de sete! Am băut ca un imbecil toată apa. Nu pot să las omul acesta să sufere aşa. Mă duc să caut apă. “
Frământat de aceste gânduri s-a sculat încet ca să nu-l deranjeze pe bătrân, a luat sticla şi a pornit la drum ca să caute izvorul.
A mers destul de mult şi până acum ar fi trebuit să apară izvorul, dar nu, nu-1 găsea.
A răsărit soarele.
Tânărul s-a uitat în jur şi a rămas mirat. Munţii aceştia nu erau cei pe care-i urcase, sau poate numai aşa i se părea. Era ca un canion pe care-1 văzuse în filme. A mai mers tare mult şi apa tot nu apărea. Oare s-a pierdut? Ce s-a întâmplat?
Deodată s-a auzit cântecul unor fete şi râsul lor vesel.
S-a apropiat. A zărit un sat construit primitiv, dar cu multă populaţie.
S-a îndreptat spre oamenii aceia, dar nu înţelegea ce vorbeau.
Mulţimea a tăbărât pe el; îl pipăiau ca pe un extraterestru.
O fata 1-a luat de mână şi 1-a invitat în căsuţa ei. I-a turnat multă apă într-o cadă de lemn şi a aruncat câteva mâini de flori în ea. L-a ajutat să se spele. Apoi 1-a şters, i-a dat îmbrăcăminte asemănătoare cu a celor din sat şi 1-a invitat la masă. I-a turnat într-o cană un vin de o rară calitate.
El, la rândul lui, s-a îndrăgostit de fată şi a luat-o de soţie. Limba nu o înţelegea. I-a căutat pe părinţii fetei, dar, negăsindu-i şi văzând că nimănui nu i se părea anormal să trăiască în casa fetei, şi-a format o familie. Timpul a trecut repede.
Tânărul lucra cot la cot cu ceilalţi săteni. Observa pe feţele oamenilor că sunt mulţumiţi de comportamentul lui. Avea deja un copil, doi, trei.
Totul i-a mers nemaipomenit de bine până într-o zi când cerul s-a întunecat. Oamenii şi-au aruncat sapele din mâini şi au început să alerge panicaţi în direcţii diferite. El stătea, îi privea şi nu ştia ce să facă.
Soţia s-a apropiat de el, 1-a prins de mână şi a început să-1 tragă spre casă. Pe faţa ei era întipărită groaza. Păru-i era dezlegat, ochii aproape-i ieşeau din orbite. A încercat să o liniştească mângâind-o. Gesturile lui provocau reacţii inverse. Femeia parcă înnebunise, îl tot trăgea şi-1 trăgea.

Panica generală l-a cuprins şi pe el. Şi-a luat în braţe cei doi copii mai mici, iar pe cel mare îl ţinea de cămaşă, dar nu ştia încotro s-o apuce.
În clipele următoare s-a auzit un vuiet venind de departe. Aşa ceva

nu mai auzise niciodată în viaţă şi vuietul se apropia tot mai mult.
S-a uitat în jur căutându-i pe ceilalţi. Unii dintre ei erau deja aproape în vârful muntelui.
Atunci a zărit-o. O apă uriaşă se prăvălea în canion. A început să fugă în sus. A înţeles de ce restul s-au urcat spre vârf. S-a uitat spre cel de-al treilea copil, însă nu l-a mai zărit. Apa îl acoperise.
Se prindea de pietre şi urca mereu mai sus în timp ce apa venea cu forţă tot mai mare. Acum îi ajungea la genunchi, dar parcă era mai liniştită. Era firesc, el ajunsese în vârful canionului.
De-abia atunci şi-a dat seama că pe drum fără să observe le-a dat drumul din braţe şi celorlalţi copii. Şi-a prins capul cu mâinile însângerate şi a început să plângă:
– Ce Ţi-am făcut, Doamne? Unde am greşit?
Atunci o voce i-a răspuns:
– Ai vrut nişte răspunsuri, ai vrut să ştii ce e omul, de unde vine şi unde se duce... Ai vrut multe fără să dai nimic. Ai lăsat un om în vârstă să moară de sete şi vrei să-L cunoşti pe Dumnezeu? Ai intrat în canionul uitării, ţi-au fost dragi femeile şi ai uitat pentru ce ai plecat. După toate acestea poţi să ceri altceva decât darul uitării?
Tânărul şi-a îndreptat privirea spre cer şi a spus:
– Am greşit, Doamne şi Tu m-ai pedepsit. Îţi mulţumesc pentru pedeapsă, dar eu în canion nu mă mai întorc. Până la sfârşitul zilelor mele îl voi căuta pe bătrân ca să-i duc apă.
– Priveşte-te în apă, omule, i-a spus vocea, şi gândeşte-te, vei reuşi?
Tânărul s-a privit în apă şi s-a îngrozit. Cât stătuse în canion nu se schimbase deloc, dar acum ochii lui au văzut un bătrân şi a înţeles că numai canionul îi păstrase tinereţea. În fapt, multă apă trecuse de când era el aici. Nu degeaba se numea „canionul uitării“.
Avea posibilitatea de a se întoarce şi de a fi din nou tânăr.
– Doamne, indiferent cât îmi mai rămâne de trăit, eu în canion nu mă mai întorc. Îl voi căuta pe bătrân ca să-i duc apă.
– Mi-e sete, mi-e sete, i-a răspuns vocea.
Aţi înţeles, scumpii Mei, de ce v-am povestit întâmplarea aceasta? Ca să nu uitaţi că celor pe care îi conduceţi le este tare sete şi să nu intraţi în canionul uitării. Ar fi foarte trist pentru voi şi pentru toţi oamenii.

– Învăţatorule, noi nu vom intra în canionul uitării.Ne puteţi spune, Dumneavoastră aţi fost acolo cu tânărul? Ce s-a întâmplat cu el?
– Nu ştiu exact. Sunt un om în vârstă şi începe să mă lase memoria. Probabil tânărul acela care a devenit bătrân, jertfa propriei lui gândiri, încă-1 mai caută pe bătrân ca să-i ducă apă.

Tinerii şi-au privit Învăţătorul. Era serios, dar ochii îi zâmbeau. Cunoşteau privirea aceasta de atunci, de când erau copii încă.
I-au sărutat pe rând mâna şi au pornit la drum. Ei erau lumânările care aduceau lumina în fiecare casă pe lângă care treceau.

* * *

A trecut un an şi jumătate de când fusese creat Centrul Spiritual al Terrei.
Puterea de stat, „dictatura“ şi altele de acelaşi gen dispăruseră de tot din vocabularul oamenilor. Forţa de a conduce şi de a-şi aranja propria viaţă, aşa cum fiecare îşi dorea, era într-adevăr a tuturor.
Din diferitele opinii asupra unui anumit subiect se alegea întotdeauna cea mai potrivită pentru momentul potrivit.
Greutăţile uriaşe întâmpinate pe parcursul acestei perioade le-au depăşit mai uşor prin unire şi bună înţelegere.
Datoriile către restul popoarelor erau deja achitate.
Fiecare primea atât cât îi era necesar lui şi familiei.
De mult timp totul intrase în ordine, era normal. Tuturor le era şi ruşine să-şi amintească cum au trăit milenii întregi, cu ură şi dezbinare. Au ajuns cu toţii la aceeaşi concluzie: vina o purta lăcomia fiecăruia. Nu mai voiau să-şi amintească trecutul, însă memoria nu-i ierta. Poate era mai bine aşa, trecutul le amintea fără cruţare ce au fost, ca în viitor să se ferească de greşeli. Erau şi cazuri singuratice, nostalgice. Ele nu mai aveau fundament şi nu rezistau decât o periodă scurtă.
Multe popoare voiau să urmeze exemplul României, dar succesul se obţinea greu. Forţele negativului se regrupaseră. Aveau cu toţii drept exemplu, ţara aceasta care a dărâmat toate structurile şi se foloseau toate metodele împotriva unei asemenea derulări a evenimentelor.
Mulţi îşi pierduseră viaţa pentru o nouă speranţă, pentru un nou viitor. Bogaţii ştiau că într-o zi vor pierde totul, însă ţineau cu dinţii de timpul care le-a rămas.
Misiunile diplomatice nu mai trebuiau să acorde vize României, acum România acorda vize celorlalte ţări. Cererile turiştilor care doreau să viziteze România erau milioane. Chiar dacă ţara era dispusă să-i primească, nu exista posibilitatea de a fi găzduiţi. Aproape toate instituţiile din străinătate doreau

întrevederi cu conducătorii „ţării-enigmă“, cum o numeau ei şi „ţara soarelui“, cum o numeau oamenii obişnuiţi.
Conducătorii ţării au hotărât să organizeze o conferinţă de presă pentru toţi doritorii de pe glob. Toate televiziunile mari erau acreditate la

conferinţa respectivă. Conferinţa a avut loc.

* * *

– În ţara dumneavoastră s-a dovedit că nu sunt infracţiuni. Cum aţi rezolvat această problemă dificilă?
– Am explicat tuturor cu mare atenţie, învăţătura dăruită de Învăţătorul nostru. În fiecare localitate există centre în care zilnic, după muncă, oamenii se perfecţionează în toate domeniile. De aceea munca noastră a dat roade.
– Nu vedem aici poliţie sau armată. Îi ţineţi ascunşi sau sunt civili?
– Nu, nu este aşa. În trecut existau două structuri represive, cea a armatei şi bineînţeles cea a poliţiei. Sistemul acesta, care ştim cu toţii cum era, dezbina poporul în două, poliţia şi armata pe de o parte, ca vânători, şi restul de cealaltă parte, ca vânat. Am considerat că aceasta este una din marile greşeli ale sistemului din trecut. De aceea am desfiinţat cele două sisteme.
– Dar fără poliţie cum de nu aveţi infracţiuni?
– Aceasta este greşeala dumneavoastră, domnilor,nu poliţia sau represiunea rezolvă ameliorarea stării infracţionale ci educaţia poporului şi ridicarea nivelului cultural, rezolvarea stării financiare, acesta este drumul. Cel mai mare judecător al propriilor greşeli este poporul.Cine îndrăzneşte să facă ceva în afara legii bunului simţ primeşte o pedeapsă crudă din partea poporului.
Armamentul pe care noi 1-am avut este împărţit fiecărei familii din ţară. Fiecare familie are avuturile ei din veniturile ţării. Dacă cineva îndrăzneşte să intre în ţară cu gânduri rele, închipuiţi-vă ce se va întâmpla. Armata noastră ajunge până la aproape 16 milioane. Este cea mai mare de pe glob. Ne-am consultat cu istoria, la fel au făcut şi marii domnitori ai neamului nostru. De aceea au avut succes. Dacă vă gândiţi bine şi vă faceţi socotelile aşa cum trebuie, niciodată nu veţi intra în ţara noastră ca inamici. Dacă veţi îndrăzni, aici vă vor rămâne oasele.
– Nu există posibilitatea ca armele acestea să fie folosite pentru rezolvarea micilor probleme, să fie folosite de unul împotriva celuilalt?
– Această întrebare este bună, dar numai din punctul dumneavoastră de vedere. Voi fi mai explicit. Până nu demult, poporul nostru nu înţelegea exact sensul vieţii.A lăsat cu uşurinţă ţări ca ale voastre să i se amestece în treburile interne. Acum noi ştim exact de unde ni se trag greşelile trecutului.

V-aş ruga şi pe dumneavoastră să fiţi sinceri. Înainte de a porni pe calea aceasta nici nu ştiaţi unde e România, o confundaţi cu Ungaria sau

cu Turcia.Acum ştiţi. Dacă dumneavoastră n-aţi făcut efortul să cunoaşteţi ţara noastră, măcar de pe hartă sau din cărţi, popoarele voastre o ştiu foarte bine. Şi nu este departe timpul când ei se vor dezlega din lanţurile în care sunt ţinuţi.
– Nu vă supăraţi, nu vi se pare că faceţi propagandă, speculând transmisiunea în direct?
– Nu, sunt departe de acest gând. Voi vă folosiţi de propagandă, voi aveţi partide şi jocuri politice. Propaganda noastră, dacă vreţi, constă în felul în care ne-am construit viaţa, în asigurarea existenţei pentru astăzi şi pentru viitor. Când discut de viitor, vă asigur că el nu este unul al politicii, speculei, mizeriei sau autodistrugerii ci este unul al prosperităţii şi bunului Dumnezeu, care ne suportă şi în continuare, aşa păcătoşi cum suntem. Nu vă puneţi întrebarea dacă existenţa Terrei se datorează acestei mici luminiţe pe care noi am arătat-o, creând aici Centrul Spiritual?
– Ne puteţi explica ce înseamnă exact Centrul Spiritual?
– Noţiunea este complexă. Am să vă dau câteva exemple. În România, noi, prin faptele noastre, am construit casa şi lăcaşul lui Dumnezeu. Avem încă mult de lucrat până îl terminăm, e greu de spus când anume va fi gata, fiindcă dezvoltarea nu se termină niciodată.
Bisericile de tot felul le păstrăm ca memorial, fiindcă în ele au intrat mulţi oameni care L-au căutat acolo pe Dumnezeu. Nu trebuie să deranjăm spiritele celor din biserici, fiindcă au fost şi oameni curaţi.
Pe meleagurile noastre a existat odată un musulman foarte bogat. Moscheea în care se închina era lipită de o biserică românească. Când îşi termina rugăciunea, musulmanul trecea şi aprindea o lumânare şi în biserica noastră. Prin aceasta, el se gândea că Dumnezeu este unic, indiferent cum îl numim noi. Acest om, neavând urmaşi, şi-a lăsat averea prin testament jumătate musulmanilor, jumătate creştinilor. Noi însă nu ne-am gândit ce voia să ne arate acest credincios prin gestul lui, nu eram atât de dezvoltaţi să-1 înţelegem. Acum ştim toate acestea. În munca de zi cu zi lucrează cot la cot creştini, budhişti, musulmani sau de alte credinţe care se roagă lui Dumnezeu, Budha sau Alah să le dea forţa de a munci şi roade după munca lor. Aceşti oameni cu zi ce trece îşi dau seama că, indiferent cum îl numesc ei, Dumnezeu este unic, e Creatorul, fapt de care nimeni nu se îndoieşte.
– Dumneavoastră credeţi că veţi putea continua tot timpul aşa cum aţi pornit? La început am crezut că veţi da greş şi, realizându-vă greşeala, veţi apela din nou la noi. Recunoaştem, calculele pe care le-am făcut nu au ieşit

cum programaserăm. Noi am consultat istoria şi am văzut că şi alte societăţi au început ca voi, dar într-un sfârşit au ajuns cum ştim cu toţii.

– Aici greşiţi, doamnelor şi domnilor, nici o societate n-a început ca noi, v-am mai spus, noi nu suntem fanatici, dar credem în Dumnezeu fiindcă-L simţim, este în noi. Voi vă autopăcăliţi că-L aveţi pe Dumnezeu. Dacă greşesc, corectaţi-mă. Care este Dumnezeul în care credeţi voi? Acela care vă dă voie să-i sărăciţi pe oameni, să-i lăsaţi să moară de foame, să-i împărţiţi în pături sociale, care vă dă voie să vă torturaţi semenii, să-i omorâţi, să-i jefuiţi, să-i violaţi? Dumnezeul acesta al vostru în nici un caz nu se numeşte Iisus ci Satana. După aceste cuvinte milioane dintre voi vor sări în sus afirmând că sunt mai credincioşi decât papa. Uiţi probabil câţi dintre marii conducători ai bisericii, inclusiv ultimul, au fost ucişi exact de voi şi de maşinaţiunile voastre. Milioane vor sări, dar milioane vor fi de acord cu ceea ce spunem noi.
Înainte de a porni pe acest drum, mulţi oameni îşi găseau refugiul în alcool fiindcă altă cale nu găseau. Acum însă în România nu se mai consumă alcool. Strugurii de exemplu se folosesc numai sub formă de fruct sau în medicină.
– Aceasta nu este o măsură restrictivă?
– La început aşa a fost primită, dar mai târziu oamenii au înţeles rostul ei. Acum veselia noastră vine din succesele pe care le dobândim, nu o provocăm artificial, prin alcool. Dacă voi veţi vedea aceasta ca restricţie, acuzaţi-ne pentru ea, vom suporta. Altele să nu fie.
– Cum veţi proceda cu misiunile diplomatice care vor să se redeschidă în ţara dumneavoastră?
– În caz că vin cu gânduri bune, vor fi primiţi cu pâine şi sare, dacă însă îndrăznesc să procedeze cum au procedat până acum, adică până în momentul în care au fost goniţi de aici, prea mic li se va părea tot globul pământesc pentru tot restul existenţei lor.
– Aceasta este o ameninţare? Dacă este aşa, nu cumva formaţi un nou fel de terorism având ca fundament dogme religioase?
– V-am răspuns că noi nu avem dogme, nici nu suntem fanatici, noi îl avem pe Creator, iar voi nu. Dacă voi numiţi munca noastră şi dezvoltarea noastră extreme, atunci aşa să fie. În acest caz, cum vă numiţi voi, ce etichete o să vă puneţi? Înainte de a pune cuiva o etichetă să vă gândiţi bine, noi suntem viitorul, voi trecutul. Chiar vă tratăm ca atare, în timp ce ne construim viaţa întoarcem privirile spre voi ca să nu greşim niciodată şi să nu ne irosim viaţa aşa cum aţi irosit-o voi.

* * *

Rezultatul acestei conferinţe a fost contrar calculelor făcute de cei care au participat la ea. Se aşteptau să arate lumii că o ţară izolată nu este prosperă, că toţi sunt dependenţi de cei bogaţi. Au găsit în schimb ceea ce într-adevăr se putea numi o ţară dezvoltată. Cetăţenii acestei ţări îi depăşeau ca gândire pe ceilalţi oameni cu mult.

Milioane au fost cei care au ieşit pe străzi în întreaga lume, manifestând în sprijinul Centrului Spiritual. Armata şi poliţia nu se mai puteau împotrivi voinţei propriilor popoare.

Istoria se redresa pe o cale nouă. Pe această cale, indiferent cine i s-ar fi împotrivit, ar fi fost condamnat la a fi sfâşiat de voinţa oamenilor. Pasul a fost făcut. De felul cum continua depindea totul.

* * *

Într-o zi în faţa Fortăreţei aşteptau milioane de oameni. Majoritatea dintre ei n-aveau cum să-L vadă, dar erau siguri că El îi va vedea şi aceasta îi mulţumea. Era ziua pe care Învăţătorul o destinase pentru a se arăta şi pentru a vorbi în faţa oamenilor.Nu au aşteptat mult, El a apărut, impunător ca de fiecare dată.

– Mă bucur că aţi venit aici.

Mai întâi vreau să vă spun că mântuirea va fi dată tuturor celor care au crezut cu toată fiinţa în bine, în creaţie şi în Creator. Credinţa nu permite minciuna şi voi singuri vă veţi convinge de ceea ce spun.

Aţi creat o ţară fără asemănare pe glob, sunteţi unicat şi aveţi ca exemplu negativul din restul ţărilor. Mai târziu, când şi restul popoarelor vor alunga jugul Bestiei, numai prin dezvoltarea individuală veţi putea fi deosebiţi unii de alţii. Pacea va domni milenii de acum încolo. Sunt sigur că aţi aruncat cutia Pandorei atât de adânc, încât nimeni să nu o mai descopere şi să o mai deschidă.

Viitorul este frumos atunci când este construit pe buna gândire a tuturor. Voi aţi arătat lumii că puteţi cu demnitate să vă numiţi oameni. Fortăreaţa era o părticică mică din România, acum România este o Fortăreaţă.

Spre voi sunt îndreptate privirile tuturor oamenilor. Voi trebuie să-i trataţi cu înţelegere şi nu să-i respingeţi. Om rău nu există, există societate putredă, iar voi ştiţi treaba aceasta la fel de bine cum o ştiu şi Eu.

Voi sunteţi prima ţară care aţi ales între miel şi satan, între floare şi spin. Având floarea, păstraţi în voi mila pentru oameni, bunul simţ şi nu daţi voie spinilor să vă învăluie. Sunt sigur că veţi reuşi.

Indiferent câte greutăţi veţi avea, să le treceţi cu multă răbdare, cu înţelegere şi cu demnitate. Un om demn nu poate fi trădător.

CAPITOLUL III

O lumină stelară

Învăţătorul se plimba singur în natura ce aparţinea Fortăreţei. Privea copacii; parcă abia respirau, nu le ajungea aerul. Într-adevăr, natura era în pragul distrugerii, îngenunchiase la rândul ei în faţa imbecilităţii umane. Pe-aici, pe colo se auzea ciripitul unei păsărele care colora cu puţină veselie adevărul acesta cenuşiu.

Dintr-o dată cerul s-a întunecat. În scurt timp norii grei au acoperit cerul. Doar departe de tot se mai zărea un petic de un cenuşiu mai deschis. Totuşi atmonsfera rămânea întunecată.

La fel se întâmpla şi cu creierul uman. Câteodată apărea şi câte o idee frumoasă, dar dispărea aşa cum se ivea. Milenii întregi nu s-a găsit nici o cale care să spargă norii din el şi să-i dea lumina.

Venea ploaia. Învăţătorul nu mai avea timp să se întoarcă în Fortăreaţă, ajunsese prea departe şi nici nu dorea să se întoarcă.

S-a îndreptat spre o stâncă, să se poată adăposti. A descoperit că acoperişul acesta natural era de fapt o încăpere mare, dar întunecoasă. A rămas puţin mirat, cunoştea pas cu pas Fortăreaţa, dar pe aici nu trecuse. Poate vreodată va avea timp să trimită pe cineva să studieze exact ce este aici, cât de adâncă este peştera, care este gradul de umiditate etc. Dacă este bună, poate într-o zi se va face ceva şi aici.

Tunetele şi fulgerele erau mai puternice ca niciodată.În locul ploii a început să cadă o grindină de mărimea măslinei. Bătea, nu glumă. Altădată se oprea în maximum 5 minute, acum cădea de mai mult de o jumătate de oră. Dacă a căzut pe o întindere mare, a distrus recolta pe care ţăranii au sădit-o şi-au îngrijit-o cu atâta drag. Nu era bine.

Gândurile I-au fost întrerupte de un oftat adânc. Şi-a ascuţit auzul. Oare de unde a venit oftatul acesta? Era un oftat uman, ori ştia unde se află în acest moment fiecare om din Fortăreaţă. Oftatul s-a repetat. Venea din înrunericul peşterii. Ochii I se obişnuiau încet încet cu întunericul şi pătrundea adânc şi mai adânc.

Poate a făcut vreo treizeci de paşi când a lovit cu piciorul pe cineva. S-a auzit un nou oftat de durere. Învăţătorul a pipăit cu mâna şi a ridicat o fiinţă umană. A luat-o în braţe şi s-a îndreptat cu ea spre lumină. A întins-o jos pe iarbă. Era o femeie în vârstă care probabil îşi petrecuse mai multe zile aici, evident fără mâncare, fiindcă trupul ei nu avea o greutate mai mare de 40 de kilograme.

Învăţătorul i-a pus mâna pe inimă şi pe cap. I-a dat multă energie.

Când era sigur că va rezista până va trimite oamenii ca s-o aducă în Fortăreaţă, a lăsat-o şi a plecat.
Două zile a urmărit personal tratamentul femeii. Era foarte slăbită, dar alte afecţiuni grave nu avea. A treia zi femeia şi-a revenit. A deschis ochii:
– Dumneavoastră sunteţi Păstorul?
– De unde ştii, femeie şi despre ce păstor vorbeşti?
– Ştiu, mi-aţi apărut deseori, mi-aţi condus drumul, trebuia să ajung la Dumneavoastră.
– Cum adică trebuia să ajungi la mine? De fapt, cum ai ajuns?
– M-a condus fata cu harpa.
– Stai, linişteşte-te şi povesteşte-mi totul de la început.
– Sunt liniştită, de când a venit Aura la mine sunt liniştită.
– Cine e Aura?
– Aura e fata cu harpa, aşa o numesc eu. Până acum nu mi-a vorbit, mi-a arătat doar drumul, eu i-am dat numele.
– Stai povesteşte-mi de la început. Spune-mi mai întâi numele tău.
– Eu nu am nume.
– Fii atentă, fiecare om de pe lume are un nume, tu la fel, sau poate nu ţi-1 aminteşti.
– Îmi amintesc foarte bine şi vă spun încă o dată, eu nu am nume. Nici pe părinţii mei nu i-am văzut niciodată.
– Vrei să spui că ai crescut la casa de copii?
– Nu, nu am spus asta, dar mai bine era dacă veneam de la casa de copii, poate altul ar fi fost destinul meu.Sunt oarbă, de aceea nu i-am văzut pe părinţii mei, nu ştiu cum arată. Am 28 de ani, dar pe mulţi i-am auzit pe străzi spunându-mi „bunicuţo“, probabil am părul alb.
– Ai dreptate, părul tău e alb, dar dacă ai avea încă vreo 10 kilograme, ai arăta bine şi fizic.
– A, de aceasta sunt sigură. Când aveam 18 ani părinţii mei au vorbit cu nişte străini, apoi m-au dat străinilor respectivi. Nu ştiu pe unde m-au dus, v-am spus că sunt oarbă, dar am ajuns într-o ţară străină. Eram fecioară până atunci. Am simţit că cineva se apropie de mine.Mirosea a alcool. Mi-a rupt hainele şi m-a violat şi tot aşa până când am rămas gravidă. Am născut un copil, un băiat, îi chema Efraim. Mi-1 aduceau să-1 alăptez, iar apoi mi-1 luau. Într-o zi nu mi 1-au mai adus. Mi-au explicat că băiatul nu mai trebuie alăptat. De atunci n-am mai simţit mirosul bărbatului căruia i-am născut copilul. Am început să plâng după copil. Mi-au promis că toate se vor rezolva.
Într-o zi sau poate noapte, nu ştiu, m-au condus până la o căruţă. Ştiu

sigur că era o căruţă fiindcă simţeam mirosul cailor. Am mers mult, mult de tot, până am ajuns la destinaţie. M-au dat jos din căruţă, m-au dezbrăcat şi mi-au făcut baie. Apoi mi-au dat să mănânc peşte uscat După aceea m-au violat mai mulţi bărbaţi; mi-am dat seama după miros. Mă lăsau să dorm, mă aruncau după aceea în baie şi tot aşa. Acolo am născut o fetiţă. Bestiile acelea m-au violat până înaintea naşterii. Câtă bătaie am primit nici nu mai ştiu. Nu mi-au mai rămas nici dinţi, nici nimic. Când am născut fetiţa, unul dintre ei a spus că va costa ceva bani şi că va deveni prostituată ca mine.
Plângeam tot timpul până când a venit la mine Aura cu harpa. Eram mirată; de prima dată vedeam ceva.
Mai întâi am văzut un glob mare galben. Era atât de frumos, am întins mâna să-l mângâi, însă nu am putut. Din el a apărut o fată. Îmi zâmbea şi îmi cânta la harpă. Când o lăsa pentru puţin, îmi făcea semn cu mâna; mă chema eu mergeam după ea. Nu pot să Vă spun cât am mers, dar dintr-o dată am auzit limba mea şi am înţeles că am ajuns din nou în ţară.
M-am aşezat acolo unde m-aţi găsit. V-am spus că nu ştiu cum arătam şi nici acum nu ştiu cum arăt, tot ce pot să Vă spun este că probabil provocam mila oamenilor, fiindcă ei îmi aruncau câte ceva de mâncare şi bani.
Câteodată îi auzeam pe oameni spunând că nu sunt numai oarbă ci că mi-am pierdut şi minţile fiindcă, după părerea lor, zâmbeam fără motiv, însă în momentele acelea eu o vedeam pe Aura şi ne zâmbeam una alteia. Vă zâmbeam şi Dumneavoastră, da, Vă cunoşteam.
Într-o zi Aura mi-a arătat un munte foarte frumos şi foarte mare şi acolo stăteaţi Dumneavoastră şi Vă aşteptaţi oile.
Vă simţeam mirosul cum îl simt şi acum şi ştiu că sunteţi Dumneavoastră. Mirosul acesta nu-l pot confunda cu nimic. Mirosiţi a lăcrămioare.
De fapt, eu consider că nu sunt oarbă. În faţa oamenilor sunt, dar realitatea e alta. Orbirea vine din noi, nu-i aşa Păstorule?
– Da, aşa este. Frumuseţea fiecărui om vine din interiorul lui, din creierul lui, de fapt. El ori merge la lumină, ori rămâne în întuneric. Ţie ţi-e frică de moarte?
– Care moarte, Păstorule? Ea nu există, Dumneavoastră ştiţi foarte bine aceasta, mult mai bine decât mine.
– Tu ştii multe lucruri.
– Da, Aura mi le-a arătat. Ştiu, de exemplu, că viaţă şi moarte există în fiecare din noi în proporţii egale, iar Aura m-a învăţat că depinde de fiecare individ care parte o dezvoltă mai mult, mai bine spus, depinde de creierul fiecăruia, de credinţa lui, depinde în ce crede, în întuneric sau lumină.

Când crezi în întuneric, în momentul în care energia ta se consumă, în aşa-zisul moment al morţii, intri în întunericul în care ai crezut, adică te transformi în cenuşă.
Dacă în schimb crezi în lumină, în momentul pierderii energiei creierului tău, care tot timpul a aspirat la lumină, nu mai rămâne în corpul care se transformă în cenuşă şi toată energia ta adunată pleacă spre lumină şi vine la Dumneavoastră, iar apoi începe o nouă viaţă. Numai venind la Dumneavoastră un om poate găsi adevărul, calea spre lumină şi metoda prin care să poţi ajunge acolo. Am dreptate, Păstorule?
– Da, ai dreptate, Aura...
– Pe mine nu mă cheamă Aura...
– Ba da, Aura te cheamă. Ceea ce ai văzut tu, fata cu harpa, cum ai numit-o, nu este altcineva decât tu însăţi acolo departe, departe la lumină.
– Nu vreau, Vă rog.
– Ce nu vrei?
– Nu vreau să fiu Aura aceea care m-a condus la Dumneavoastră.
– De ce?
– Fetiţa aceea care m-a condus pe mine era o fiinţă foarte delicată şi nu pot să fiu eu. Nu ştiu ce să cred, ea m-a adus aici, dar de când am ajuns în peştera aceea nu mi-a mai apărut. Atunci când m-aţi găsit visam că sunt într-o poiană şi adun flori ca să Vă fac o cunună. Dar, să mă întorc unde am început. Dacă aş fi eu Aura aceea cu harpa, cea curată, acolo în viitor, îmi este tare ruşine.
– Îţi este ruşine de ceea ce eşti?
– Nu, Păstorule, de ceea ce am fost aici înainte de a ajunge la Dumneavoastră. Prin ceea ce s-a întâmplat cu mine am murdărit-o atât de mult pe cea care sunt în viitor...
– Fii liniştită, nu te-ai murdărit, alţii te-au murdărit. Nu ţie trebuie să-ţi fie ruşine ci celor care te-au adus până aici. Ba mai mult, Aurei acesteia care eşti tu în viitor tu i-ai dăruit harpa prin viaţa care a trecut-o aici. Acum urmează să te refaci, să te însănătoşeşti şi să-i ajuţi pe cei din Fortăreaţă.
– Cum să ajut, dacă eu nici nu văd?
– Fii liniştită, vei vedea.
– Vreau să mai întreb ceva, Păstorule.
– Te ascult.
– Ce s-a întâmplat cu copiii mei?
– Îi vei vedea. Sunt creaţiile tale şi nu vor ajunge cum şi-au făcut alţii calculele cu ei.
– Poate o să-mi daţi voie să-i văd vreodată.

– Da, atunci când te refaci şi ţi se va reda vederea.
– O să-mi daţi voie să plec să-i caut şi-o să-mi arătaţi drumul către ei?
– Nu e nevoie să mergi departe. Ei sunt aici.
– Redaţi-mi, Vă rog, vederea.
– Ai răbdare. Prin nerăbdare poţi strica lumina pe care o ai.
– Îmi este foarte greu, dar voi avea răbdare. Puteţi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat cu bestiile care m-au batjocorit aproape 10 ani?
– Au fost pedepsiţi. Au fost distruşi aşa cum meritau.
– Păstorule, câteodată mi se întâmplă ceva ciudat.Mă cuprinde o senzaţie de leşin, dar nu mi se face rău şi încep să vorbesc cu voce tare. Şi aproape tot ce spun se întâmplă întocmai. Ce înseamnă toate acestea, care este cauza?
– Înainte de a şti cine este Aura, mi-ai spus că o fată te-a condus spre mine. Această fată, adică tu, spui lucruri din viitor, de aceea ştii unele lucruri de mai înainte.
– Deci aceasta este explicaţia, eu care credeam cu capul meu că am devenit o ghicitoare sau că poate am capacităţi paranormale.
– Aura, în ceea ce priveşte fenomenul paranormal, pot să-ţi spun că acest fenomen nu există. Există un creier dezvoltat şi-un creier nedezvoltat, un creier înţelege şi altul nu înţelege. Din păcate, 99% sunt cei care nu înţeleg, de aceea multe din evenimentele normale, lor li se par paranormale.
De-a lungul timpului au apărut mulţi ghicitori şi oameni cu aşa-zise posibilităţi paranormale. Unii dintre ei au devenit chiar celebri. Într-o zi am să-ţi arăt aceste celebrităţi care ştiu totul, am să-ţi arat ce se întâmplă cu ei înainte să moară efectiv. Acum se roagă cu disperare lui Dumnezeu să-i ajute. Dumnezeu a avut grijă să le arate prin semne că nu pot face ceea ce ei afirmă, dar nu L-au ascultat şi pedeapsa va fi crudă.
Rămâne doar procentul acela despre care ţi-am vorbit. El este adevărul. Pe ei ar trebui să-i asculte oamenii, însă realitatea e alta, s-a găsit cineva să spună despre ei că sunt nebuni sau escroci. Acum ei se retrag, se închid în sine şi pleacă liniştiţi în viitor. Ei sunt siguri că au dat tot ceea ce puteau da pentru omenire. Că omenirea încă nu e pregătită să-i asculte, că e oarbă sau surdă, vina nu este a lor.
– Păstorule, îndrăznesc să mai întreb ceva dacă tot am ocazia, că altă dată nu ştiu dacă o să o mai am.
– Asta depinde de tine Aura. Dacă tu te schimbi în rău nu o vei avea niciodată.
– Nu pot să fiu mai rea decât sunt acum.
– Ţi-am mai spus, nu te mai autobiciui degeaba. Răi au fost semenii

tăi care au procedat cum au procedat cu tine. Şi acum întreabă.

– Ce se întâmplă cu procentul acesta de oameni care ajung la Dumneavoastră?
– Depinde tot de ei. Unii rămân acolo până se dezvoltă, alţii se întorc pe Terra şi încearcă să-şi ajute semenii. Ai înţeles?
– Aţi spus „încearcă să-şi ajute semenii“, de ce nu-i ajută efectiv?
– E foarte complicat să-ţi răspund dar încerc. Uite, Aura, oamenii aceştia în dezvoltarea lor sunt nişte coloşi, comparativ cu semenii lor. Greu poate găsi un colos o limbă comună cu un om care refuză dezvoltarea. Şi oamenii aceştia se mai şi unesc în prostia lor şi-1 invidiază şi, dacă te gândeşti mai bine, pentru ce? Acest om care vrea să-şi ajute semenii nu are altceva decât un creier dezvoltat. Dacă e să luăm lucrurile după cum spun ei, putem spune că omul acesta nu are chiar nimic, nu are bani, bijuterii, mobile, nimic, are doar creier, dar şi pentru acesta este invidiat, ei nu pot să-1 ierte pentru acest lucru. Îi arată diplomele pe care le-au primit ei, fără să-şi dea seama că ştiinţa în care s-au dezvoltat este o iluzie.Oamenii aceştia dezvoltaţi sunt supuşi la multe batjocuri, sunt declaraţi nebuni, unii dintre ei sunt chiar ucişi.Înainte de a fi ucişi, aceşti mesageri ai viitorului spun că moartea nu există şi că ei nu pot fi ucişi. Călăii lor nu consideră aceasta decât ca pe o confirmare a faptului că sunt nebuni şi o iau ca pe o justificare în plus în faţa omenirii, a crimei lor. Sunt mulţumiţi că au scăpat de un om care i-a dominat în gândire, dar nu-şi dau seama că astfel au întrerupt încă o şansă de a ajunge pe calea dreaptă a lui Dumenezeu. De fapt, nu erau ei atât de proşti, asimilau că au comis o crimă, dar se uneau în sprijinirea faptei; în rău se unesc toţi. Să spunem că ar avea dreptate, că omul acela era bolnav psihic. Pe ce bază îl executau? Există o lege care îi apără pe nebuni.Foarte târziu, aceşti călăi îşi dovedesc care este într-adevăr bolnav psihic, ei sau cel pe care 1-au executat, cine este victima şi cine învingătorul, dar târziu, prea târziu, Aura. Acum te las să te odihneşti, ai mare nevoie să te refaci mai repede.

* * *

Învăţătorul mergea spre locuinţa Sa. Cât de mult trebuie să lucreze cu aceşti oameni! Planeta intrase de mult în faza apocaliptică, dar nimeni nu-şi dădea seama de acest fapt. Mulţi erau înşelaţi de neînţelegerea Bibliei. Fiecare se aştepta ca Dumnezeu să pedepsească planeta şi greşea. Într-adevăr planeta va avea multe schimbări, vor avea loc unele reaşezări, însă oamenii vor fi cei care vor avea cel mai mult de suferit, ei vor suporta cea mai grea pedeapsă. E firesc, ei au distrus planeta şi trebuie să plătească.

Puţini oameni realizau aceasta.
Pentru oameni Apocalipsa a început. Sistemul imunitar li se distruge printr-o formă sau alta. Se caută medicamente pentru a învinge bolile grave care apar

mereu, una după alta, dar tot degeaba. Numai cel ce va da pedeapsa o poate abroga.
– Învăţătorule...
El a privit în direcţia de unde venea vocea. Era fata care îl îngrijea. O fată care nu vorbea mult, foarte simţită. Avea încredere deplină în Învăţătorul său şi nu greşea.
– Ce este, Mirela?
– Mi se pare că ceva nu e în ordine.
– Adică?
– Dumneavoastră ştiţi foarte bine că eu presimt unele lucruri, dacă se întâmplă ceva deosebit, dacă un om rău trece pragul Fortăreţei. Pentru că Dumneavoastră cunoaşteţi foarte bine toate acestea, eu nu Vă anunţ de fiecare dată, doar dacă mă întrebaţi eu răspund.
– Acum ai simţit vreun pericol?
– Da, foarte mare, dar nu vine din partea fiinţelor umane de pe Terra. Dacă mă gândesc bine, nu pot spune că este un pericol, este un fel de ameninţare, nu ştiu de ce natură este, dar simt foarte intens.
– Cred că exagerezi.
– S-ar putea, dar eu Vă rog să priviţi în sala Dumneavoastră operativă, aparatura parcă a înebunit.
– Mirela, dar acolo e Tunelul Timpului, noi aşeptăm oaspeţi abia peste o săptămână. Hai să vedem.
Au intrat în sala operativă şi au privit cu mare atenţie. Tunelul Timpului era activat, dar nu de aici, ci din Bază. Mirela avea dreptate, ceva se întâmpla.
– Mirela, apasă te rog butoanele pentru scuturile de apărare. Vom avea oaspeţi, nu ştiu exact cine sunt, dar îi vom vedea în câteva minute.Când se întâmplă asemenea evenimente tu mă avertizezi tot timpul, acum de ce nu ai făcut-o?
– Eraţi prins în discuţia cu Aura şi n-am vrut să Vă întrerup. Şi-ar mai fi ceva, tunelul acesta corespunde Bazei, nu poate fi folosit decât de Comitetul din Bază, în nici un caz nu poate fi folosit de rebeli. Cel mai mult m-a oprit să nu Vă alertez faptul că Dumneavoastră ştiţi tot ce se va întâmpla. Credeam că şi acum ştiţi despre ce este vorba şi de aceea eram relativ liniştită.
– E, află că acum nu ştiam.

* * *

În acelaşi timp, în trapezul de teleportare au apărut energii care încet, încet primeau formă corporală. Erau 16 persoane. Printre ei David, Monica şi Sorin.

Mirarea Învăţătorului a fost uriaşă când a observat că din echipă făceau parte Dezos, Crenos, Sel, Gala şi Cari, cei cinci conducători cu cea mai mare autoritate în Comitetul Universal. Privind mai atent, în spatele tuturor 1-a zărit pe Remus. Nici nu se putea altfel, cel mai bun luptător stelar să fie departe de cei cinci.
Perioada de adaptare a trecut. Mirela a deblocat scuturile. Cu toţii s-au apropiat de Învăţător îmbrăţişându-1, însă El simţea că ceva nu e în ordine, dar stătea liniştit. Ştia că va afla.
– Aţi dereglat regimul zborurilor, mai bine spus aţi venit mai devreme. Pe feţele voastre văd tensiunea, dar o să-mi explicaţi voi despre ce este vorba. Mai întâi să-mi spuneţi voi, David, Sorin şi Monica de ce aţi venit fără să fiţi programaţi?
– Nu ştim cum să Vă spunem...
– Încercaţi.
– Vedeţi? Dumneavoastră aţi făcut prea mult pentru noi, pe toţi trei ne-aţi întors la viaţă. Fără Dumneavoastră acest lucru nu ar fi fost posibil niciodată.
– Aceasta nu explică venirea voastră fără acordul meu.
– Da, aşa este, dar lăsaţi-ne să continuăm.
– Vă rog.
– Ne-aţi dat posibilitatea să ajungem în Centrul Universal înainte de a fi demni pentru aceasta. Ba mai mult, educaţia pe care am primit-o acolo ne-a făcut să înţelegem câte lucruri nu ştiam despre noi înşine.
Dacă stai departe de Pământ, de-abia atunci începi să-ţi dai seama de nedezvoltarea şi incompetenţa oamenilor de pe Terra. În acelaşi timp vezi cât de mult lucrează celelalte planete ca să susţină echilibrul şi să ajute planeta noastră. Noi, după ce am cunoscut toate acestea, am hotărât să îndreptăm o rugă spre Comitet. Am fost primiţi şi i-am rugat să ni se acorde şansa de a ne întoarce pe Terra pentru a ajuta cu tot ce putem misiunea nobilă pe care o conduceţi Dumneavoastră şi pe care aproape nimeni nu o înţelege. După multă gândire, Comitetul ne-a acordat această şansă şi astfel am venit.
– Comitetul a acordat şanse şi altă dată şi ştiu ei foarte bine de ce natură au fost şi mai ales cunosc foarte bine rezultatele. Acordul de a vă întoarce pe Terra în această etapă este o greşeală, chiar o greşeală uriaşă.

De aceea, peste trei zile, cu următorul zbor, vă veţi întoarce pe Sirius. Aceasta este hotărârea mea.
– Nu, Învăţătorule.
Învăţătorul a privit spre Sel. Nici nu se aştepta să fie altcineva. Restul stăteau cu capetele plecate.

– Ai spus nu, Sel? Îndrăzneşti să te opui hotărârii mele?
– Da, noi n-am venit degeaba aici.
– Şi noi suntem de acord cu părerea lui Sel.
Învăţătorul s-a întors şi l-a privit pe Dezos. Toţi erau acum cu privirile îndreptate spre El.
– Ce înseamnă toate acestea, Dezos? Nu cumva v-aţi gândit la o rebeliune?
– Credeţi că ne putem gândi măcar să facem aşa ceva vreodată?
– Nu, dar în acelaşi timp nu înţeleg de ce aţi venit aici când sunt lucruri mult mai importante de făcut şi întreg Universul are nevoie de voi?
– În ultimul timp nici noi nu înţelegem unele lucruri pe care le faceţi, Învăţătorule. În Univers, într-adevăr oamenii au nevoie de noi, dar cel mai mult au nevoie de Dumneavoastră. Toate privirile sunt îndreptate spre Terra, mai bine spus spre ceea ce faceţi. Dumneavoastră ne-aţi învăţat că fiecare viaţă umană e preţioasă. În acelaşi timp ne-aţi învăţat să fim severi cu cei ce fac greşeli, ori aici pe Terra îi putem număra pe degete pe cei care nu comit greşeli. Spuneţi-ne, ca să putem explica Universului, care este rostul măsurilor pe care le luaţi?
– Despre ce măsuri vorbeşti?
– Aţi construit Fortăreaţa, aici sunteţi de neatins. De fapt, nimeni şi nicăieri nu Vă poate atinge, însă, când mergeţi printre oameni, o faceţi fără scutul de apărare de care aveţi acută nevoie. Le-aţi arătat drumul, le-aţi construit Fortăreaţa în ţara natală, acum trebuie să acceptaţi să Vă întoarceţi cu noi înapoi acasă. Puteţi urmări şi de acolo ce se întâmplă.
– Ştiu că voi urmăriţi totul şi cunoaşteţi starea exactă a lucrurilor. Ca atare, de ce îmi cereţi să mă întorc tocmai când oamenii au într-adevăr cea mai mare nevoie de mine?
– Amintiţi-Vă, ei aveau nevoie de Dumneavoastră şi atunci când au încercat să Vă ucidă şi totuşi, au făcut-o.
– Aceasta s-a întâmplat cu mult în urmă, acum ei sunt mai buni şi tratează problemele cu mai multă înţelegere.
– Dumneavoastră sunteţi unic, de aceea tot Universul Vă respectă, mila Dumneavoastră e nemărginită, noi însă Vă rugăm să priviţi lucrurile ca şi Creatorul şi Judecătorul şi nu aşa cum o faceţi acum.
– Ce vreţi să spuneţi?

– Sunt de acord că aceşti oameni sunt puţin mai dezvoltaţi decât atunci, dar în această dezvoltare paralel a progresat şi negativul. Acum ei Vă privesc aşa cum ar trebui să Vă privească şi e normal. Dumneavoastră le arătaţi drumul şi prin aceasta îi salvaţi de durere. Mai târziu însă rănile se vor vindeca şi vor uita ce aţi făcut pentru ei. A câta oară V-au arătat că au nevoie de

Dumneavoastră doar atunci când sunt în impas? Pentru ei, şi Dumneavoastră sunteţi în nivelul lor de dezvoltare pe postul de depanator al durerii.
– Mult timp va trece până când cei pe care Dumneavoastră o să-i iertaţi şi-o să-i lăsaţi în viaţă vor înţelege cu exactitate cine sunteţi, deşi mă îndoiesc. Sunt puţini oameni în Univers care ştiu cu adevărat cine sunteţi, pentru restul sunteţi ca stelele, cu cât se apropie mai mult şi sunt cât pe ce să Vă atingă, Dumneavoastră Vă îndepărtaţi. E şi normal, niciodată până acum creaţia nu s-a apropiat de Creator.
Într-o zi, oamenii aceştia pe care-i salvaţi, gândind cu creierul pe care-1 au, vor crede că poate există un alt ideal mai bun decât Dumneavoastră şi vor încerca să Vă distrugă.
– Cred că exageraţi. E mult de lucrat cu fiinţele umane de pe Terra, de-abia se fac primii paşi, dar nu cred că toţi vor rămâne în acelaşi stadiu al nedezvoltării.
– Aşa credeam şi noi atunci când le-am întins mâna pentru prima dată. Spuneam că sunt semenii noştri şi că trebuie să-i ajutăm. Am făcut-o, dar cu ce preţ, când v-am riscat pe Dumneavoastră. Nu vreau să fiu rău, dar nu Vă putem permite să le acordaţi şi şanse în continuare, pentru că v-am pus în joc pe Dumneavoastră. Noi avem nevoie de Dumneavoastră aşa cum V-am văzut şi până acum şi nu să Vă transformaţi în Lumină.
– Nu, acum exageraţi. Tinerii aceştia de care sunt înconjurat sunt curaţi, prea curaţi ca să ne trădeze. Sunt de acord că din restul oamenilor trădători vor fi, fiindcă aceasta e menirea lor, să fie trădători. Într-o zi vor afla că drumul lor n-ar fi trebuit să fie cum a fost, dar atunci ei vor fi disruşi.
– Noi nu putem aştepta clipa în care ei singuri îşi vor da seama că sunt trădători. Ştim din experienţă că oamenii de genul acesta îi acuză pe alţii de ceea ce ei singuri fac. De fiecare dată Dumneavoastră aţi acordat tuturor, chiar şi nouă, şansa de a dovedi că suntem oameni, ori n-a fost să fie. Amintiţi-Vă ce s-a întâmplat cu Dumneavoastră, dar, ca să nu devin banal, V-aş da un alt exemplu. Este din istorie. Vă rog să nu mă acuzaţi, să nu credeţi că este o comparaţie. Vă amintiţi de Cezar, imperatorul Romei? Şi el a crezut în oameni. A intrat în Senat şi a fost ucis, iar ultima lovitură, cea decisivă, ştiţi cine i-a dat-o, Brutus, fiul lui adoptiv. Şi Vă amintiţi

desigur şi cuvintele lui Cezar -„Şi tu, Brutus, fiul meu?!“
– Şi de data aceasta aveţi dreptate însă priviţi-i pe tinerii aceştia care sunt chiar în faţa voastră, priviţi-i în ochi, uitaţi-vă la lumina pe care o împrăştie şi răspundeţi-Mi, vă rog, oare nu merită?
– Cu tot respectul, Învăţătorule, dar în ochii lor eu nu văd nimic.
– Cunosc severitatea ta, Remus.

– Sunt de acord, dar eu într-adevăr nu văd lumina.Ceea ce văd în ochii lor este o lumină pe care Dumneavoastră le-o daţi. Eu nu ştiu când, dar va dura încă mult până ei singuri vor fi demni de a răspândi propria lor lumină.
Sunt de acord cu hotărârea întregului Comitet. Nu ne putem permite să speculăm sau să experimentăm o adevărată Lumină în schimbul unei aşa-zise lumini despre care nici nu ştim dacă se va dezvolta sau nu. Nu ne putem permite a schimba o lumină naturală pentru una din felinar. Ne doare şi de cea din felinar, dar combustibilul din rezervor se termină şi lumina se stinge. Noi putem să umplem rezervorul de câte ori vrem şi să aprindem felinarul, dar nu putem da Lumina adevărată, de aceea nu putem risca.
Noi nu putem să Vă obligăm, nu ne permitem aşa ceva, dar v-am prezentat părerea noastră şi Vă rugăm în numele întregului Univers să Vă întoarceţi acolo unde Vă este locul, cu noi.
Şi noi greşim, dar de fiecare dată ne reparăm singuri greşelile, în timp ce oamenii pentru care staţi aici nici măcar nu asimilează că greşesc. Dacă unii dintre ei totuşi o fac, nu vor s-o recunoască.
Lăsaţi sabia să-şi facă datoria, aşa cum trebuie să fie, fiecare om primeşte ce a dat.
În timpul pe care ni-1 acordaţi să stăm aici şi până ne daţi răspunsul asupra hotărârii pe care o luaţi, noi vom discuta cu oamenii care fac parte din Fortăreaţă ca să vedem cum gândesc ei. Şi, pentru că în nivelele 6 şi 7 sunt oamenii noştri, vom discuta până la nivelul 5, dar pot să Vă spun de pe acum care va fi concluzia noastră.
– Spune.
– Am să Vă spun. Sunt sigur că toţi oamenii vor discuta despre bine, despre învingerea negativului, despre viitor, îşi vor manifesta iubirea şi dragostea către Dumneavoastră, dar, după părerea mea totul va fi fals.
– Adică?
– Exact aşa cum am spus, fals. A spus şi Dezos, lumina din ochii lor este lumina pe care o răspândiţi Dumneavoastră şi nu a lor proprie.
Cu toţii au auzit de Dumneavoastră doar din vorbe, niciunul n-a încercat să Vă cunoască. Poţi spune că iubeşti pe cineva fără să-1 cunoşti

sau măcar fără să înţelegi care a fost, este şi va fi lupta lui? Dacă da, atunci pot să Vă spun că oamenii sunt falşi. Ei îmi vor spune că Vă iubesc având în vedere exemplul lui Toma şi cuvintele Dumneavoastră: — „Fericiţi cei ce nu văd şi cred. “
Oare aceşti oameni au înţeles cuvintele Dumneavoastră, oare ştiu ce aţi vrut sa spuneţi prin ele? Comportarea lor mă face sa mă îndoiesc, să nu-i cred, să-i consider falşi. Şi, pentru a nu considera că sunt prea sever, vă voi da un

exemplu. În procent de aproape 100% oamenii cred în Dumneavoastră atunci când sunt puşi la colţ, cu alte cuvinte atunci când au mari greutăţi. Atunci îşi amintesc că le-aţi arătat calea spre veşnicie, demonstrându-le că moartea nu există. Prin cuvinte, ei afirmă acest lucru, dar în realitate le este tare frică de moarte. Îi poţi auzi spunând: „Fiţi atenţi, dacă nu respectaţi anumite reguli veţi muri şi veţi fi mâncaţi de pământul negru iar de acolo întoarcere nu există". Sau, alt exemplu: unii oameni sunt consideraţi oile negre ale societăţii făcând infracţiuni sau alte lucruri negative. Aici problema se pune în felul următor: din negru mai negru nu poţi să faci, adică în societatea asta negativă, în care oamenii sunt nedezvoltaţi, există interesul de a scoate în evidenţă o pătură socială pe care să o arate cu degetul crezând că astfel îi vor schimba culoarea, că din negri vor deveni albi. Aceasta este o autoînşelătorie. Poţi deveni pozitiv numai prin dezvoltarea ta, prin gândire şi nu împărţind societatea în pozitiv şi negativ, după propria ta părere. Aceşti aşa-zişi judecători ai societăţii pedepsesc cele mai grele abateri prin pedeapsa cu moartea sau munca silnică pe viaţă, adică până la moarte. Deci oamenilor acestora le este frică de moarte. Acum răspunde-mi, Învăţătorule, după ce facem bine calculele, a rămas cineva pe Terra care să Vă iubească cu adevărat? Pe de o parte ei spun că au credinţă în Dumneavoastră, pe de alta refuză viaţa şi cred în moarte. Crezând în moarte, ei cad în ispita lui Satan. Atunci, dacă ei cred în Rebel, ce căutăm aici şi de fapt ce mai avem de făcut aici? Singura măsură dreaptă pentru această planetă va fi să scoateţi sabia din teacă şi să le daţi mântuirea în care ei au crezut şi nu cea pe care le-aţi oferit-o Dumneavoastră. Dacă un om a crezut întreaga viaţă în moarte, trebuie să i-o oferiţi, ca să nu-1 dezamăgiţi.

– Eu vă cunosc bine şi sunt sigur că ştiţi ce afirmaţi, iar afirmaţiile voastre sunt departe de a nu fi temeinice, însă nu în totalitate.

Foarte puţini oameni au aprofundat însemnătatea creştinismului şi ce i se oferă prin el, însă, aşa cum au înţeles, au dat multe jertfe în numele credinţei. „Multe" este puţin spus, pentru că jertfele sunt uriaşe. Nimeni, nici măcar eu nu-mi permit să trec peste faptul acesta cu neglijenţă.

Noi avem aici pe Terra neamuri pe care trebuie să le ajutăm să se

salveze. Însă ei trebuie să lupte singuri pentru a dovedi că merită să-i ajutăm, fiindcă nimeni nu le va oferi ceva gratuit.

Sunt şi oameni care într-adevăr nu cred în nimic. Eu am încercat să-i „injectez" cu adevărul însă ei nu au primit mesajul. L-au considerat o fantezie bolnavă sau 1-au tratat cu neseriozitate, pentru că acum câţiva ani fiecare se considera un expert în credinţă, aşa era moda.

Noi putem foarte uşor să luăm o hotărâre radicală şi atunci ştiţi care va fi soarta fiinţelor care locuiesc pe Terra, ele nu vor mai avea soartă. Mai greu este să-i facem pe oameni să înţeleagă că pentru ei, pentru viitorul lor, altă cale nu există.
De mult, cu milioane de ani în urmă, s-a transmis mesajul „mulţi veniţi, puţini aleşi“. El este valabil acum, cei care vor înţelege acest lucru vor fi aleşi, cei ce nu, vor alege singuri.
Aici şi acum hotărâm soarta umanităţii. Vreau să vă gândiţi bine. Am fost împreună tot timpul şi Eu am să mă supun voinţei voastre, dar, vă rog, gândiţi-vă bine şi, înainte să tăiaţi, măsuraţi. În apelul meu nu este vorba de a ierta, nici de o milă pe care oamenii nu o merită, ci de fiinţa umană ca atare.
Am văzut că aţi adus cu voi cresoni. Mă bucur, pentru că văd că vreţi să studiaţi înainte de a lua hotărârea decisivă. Dacă n-ar fi aşa, nu v-aţi fi folosit de cresoni, deci hotărârea voastră nu e încă luată şi vom hotărî împreună.
– Credeţi că puteam altfel, Învăţătorule? În ceea ce priveşte hotărârile majore ca aceasta, niciodată nu le-am luat singuri, fără acordul Dumneavoastră.
– Da, de aceea am încredere în Dumneavoastră că şi acum, împreună,vom proceda aşa cum e drept şi nu ghidându-ne după sentimente.
Acum vă rog să vă odihniţi, fiindcă drumul nu v-a fost uşor şi să vă adaptaţi în măsura în care puteţi să o faceţi, iar mâine, cu forţe proaspete, să începeţi cercetările.
Vă reamintesc, deşi faptul acesta vă este cunoscut, că pe Terra trebuie să vă păstraţi cât de mult energia. Singurul loc în care vă puteţi reface este oglinda din Tunelul Timpului. Dar ştiţi ce se întâmplă şi aici, Terra fiind departe de Centrul Universal şi această încercare este destul de slabă, aproape inutilă; trebuie să ne mulţumim cu ceea ce avem, e puţin, dar există.
În următoarea zi toţi au început montarea sistemului cresoni. Era periculos a testa Terra fizic. Atmonsfera era poluată şi distrugea sistemul imunitar, iar evoluţia omului pe Terra lăsa mult de dorit. De aceea s-a luat decizia de a testa Terra altfel.

Acest sistem era destinat testării planetelor noi sau a celor ca Terra, cu grad scăzut de dezvoltare. Având în vedere gradul scăzut al evoluţiei pe aceste planete, există pericolul ca misiunea să nu reuşească sau să se denatureze scopul testărilor.

* * *

Prin sistemul cresoni, cel care testa avea posibilitatea să-şi transmită din Bază gândurile învelite într-un glob mai mic sau mai mare de lumină.

Impactul cu cel testat era direct. Globul putea să ia diferite forme, după dorinţa celui care testa. Comunicarea se făcea prin gesturi şi telepatic. Nedezvoltarea umană de pe planeta pe care se aplica testarea ducea aproape de fiecare dată la neînţelegeri din partea celor testaţi. Era firesc, dar aceasta nu încurca cu nimic programul misiunii.
Pe planeta aceasta Învăţătorul anunţase demult că distrugerea se va produce în 1997. Oamenii însă nu credeau, se considerau veşnici. Totuşi testarea trebuia executată cu mare grijă, pe diferite zone ale Terrei, ca să se poată lua o decizie globală dreaptă.
– Sistemul e pregătit pentru a fi pus în aplicare, a anunţat Cari.
De sistem s-au apropiat toţi cei nou veniţi în această misiune importantă pe Terra. Era prezent şi Învăţătorul, se aşezase pe fotoliu şi urmărea cu atenţie prima testare.
Globul s-a apropiat de un copil care nu avea mai mult de 5 ani. Era în munte, venise la bunicul său.
Bătrânul pe timpul verii îşi păştea oile sus la munte şi îi plăcea să mai aibă pe cineva lângă el, chiar şi pe acest nepoţel care făcea numai năzdrăvănii: lega câinele de măgar sau chiar îşi lega bunicul de pat. Pe moment bătrânul voia să-1 bată, dar râsul copilăresc îl descuraja şi-1 lăsa în pace, ba îl întorcea şi pe el în timp la zilele când fusese şi el copil.
Acum îl caută prin toate părţile, se aşteptă la o nouă năzdrăvănie.

* * *

– Învăţătorule, nu vedem legătura între testarea noastră atât de serioasă şi năzdrăvăniile unui copil sau viaţa acestui bătrân.
La prima vedere nici eu n-aş vedea vreo legătură, dar aceasta doar la prima vedere. Veţi avea posibilitatea să testaţi unde doriţi, dar acum fiţi atenţi aici. Prin acest sistem noi comunicăm direct cu creierul uman şi avem posibilitatea să intrăm şi în partea necunoscută, adică în vise. Peste puţin se va lăsa noaptea, vă rog să fiţi atenţi la discuţia celor doi şi la visul

copilului. Visul este necontrolat.

* * *

La lăsarea serii bătrânului îi plăcea să facă focul în faţa căsuţei. În fiecare seară pregătea ceaiul din plante şi, în timp ce-1 savura împreună cu nepotul, stăteau de vorbă.
– Bunicule, cât de multe stele sunt în această seară!
– Da, copilule, sunt multe şi sunt frumoase, nu?
– Da, sunt foarte frumoase. Îmi spui, bunicule, cine le aprinde în fiecare seară şi cum reuşeşte? Sunt atât de multe, cum are timp să le aprindă pe toate?

– Dumnezeu, copile, El le aprinde şi are timp. Am auzit de la bunicul meu că Dumnezeu aprinde câte o stea de fiecare dată când moare cineva, dar numai dacă omul a avut un suflet bun.
– Bunicule, cine e Dumnezeu, e bun?
– Tu cum crezi?
– Eu cred că e aşa cum mi-a zis şi mama, un bătrân cu barba albă mare, mare de tot şi cu ochi albaştri. Şi sunt sigur că este bun, dacă aprinde stelele nu poate să fie rău. Mama mi-a mai zis că, dacă sunt cuminte, într-o zi am să mă duc şi eu la Dumnnezeu.
– Şi tu eşti cuminte?
– Sunt, bunicule. E, mai fac şi eu câteodată vreo prostioară, dar promit că pe Dumnezeu n-am să-L leg de picioare, cum te-am legat pe tine.
– Ha, ha, ha...
– De ce râzi, bunicule?
– Ei, de ce, de năzdrăvăniile tale. Dar fii atent, să nu mai spui niciodată că nu-L legi pe Dumnezeu, pe Dumnezeu nu-L poate lega nimeni, deşi oameni răi au încercat odată, aşa-mi spunea bunicul meu.
– Bunicule, de ce se fac oamenii răi? Ce înseamnă un om rău? De ce nu putem să ne jucăm împreună toată viaţa? Uite, eu de exemplu am să-ţi dau mingea mea şi toate jucăriile mele şi apoi ne jucăm împreună şi atunci de ce devin oamenii răi?
– Şi eu la asta mă gândesc, copile. Noi, bătrânii, când creştem mari uităm de copilărie, aceasta este greşeala noastră. Ne certăm tot timpul ba pentru una, ba pentru alta, pentru pământ de pildă.
– Pentru pământ, bunicule? De ce vă trebuie el? Pământul este pentru toţi. Mama mi-a zis că pământul acesta pe care este stâna este al nostru, aşa este?
– Aşa, copile.

– Dacă-i aşa, îmi dai şi mie din el?
– Da' pentru ce-ţi trebuie?
– Mâine, din pământul pe care mi-1 dai am să fac turnuri cu găletuţa şi pe urmă am să ţi-1 dăruiesc şi atunci n-o să te cerţi cu mine. Mama mi-a mai zis că înainte de a te prezenta în faţa lui Dumnezeu, cu toţii intrăm în pământ. Ce înseamnă asta, bunicule, că mama n-a ştiut să-mi spună? Ne facem nişte ascunzători din pământ şi ne ascundem acolo? Dar cum trăim fără apă şi mâncare? Cât trebuie să stăm acolo?
– Copilăria e copilărie... N-am cum să-ţi explic ce ţi-a spus mama, dar aş încerca. Nu ştiu cât stăm sub pământ, dar cred că depinde de noi, de fiecare, de ce-am făcut în viaţă, bine sau rău. Unii se duc în faţa Domnului, alţii rămân în pământ.

– Bunicule, tu ai să stai mult în pământ?
Bătrânul nu se aşteptase la asemenea întrebare, s-a întristat şi s-a întunecat.
– Nu ştiu, copile. Dumnezeu îmi pune viaţa pe cântar şi dacă răul din mine e mai mult decât binele am să petrec acolo o veşnicie.
– Da' tu eşti bun! Eu am să-L rog pe Dumnezeu să nu stai mult.
– Nu poţi să ştii tu cât de bun sau cât de rău sunt.
– Ba ştiu, tu nu mă baţi cum mă bat mama şi tata, îmi dai şi lapte, îngrijeşti şi animalele.
– Ţi-e somn, copile?
– Puţin, puţin, dar vreau să dorm uite aici pe paiele acestea. Cât de frumos miroase iarba şi e cald şi sunt şi învelit şi vreau să mă uit la stele. Am să privesc foarte atent şi n-am să adorm până nu-L văd pe Dumnezeu când le stinge mâine dimineaţă. Bunicule, bunicul tău unde o fi? Acolo sus? Oare care-o fi steaua lui?
Bătrânul şi-a ridicat privirea spre stele, frumuseţea lor îl captiva.
– Nu ştiu, copile, dacă aş şti... Dacă ar putea să-mi răspundă, 1-aş întreba cum se simte acolo şi cât de bine e undeva, acolo, sus, lângă Dumnezeul nostru, al tuturor păcătoşilor. Ţi s-au terminat întrebările, copile?
Când a observat că nimeni nu-i răspunde, bătrânul 1-a privit pe copil. Probabil nici n-a auzit ultimele lui răspunsuri, poate a adormit exact după ce a pus ultima întrebare.
A vrut să-1 bage în casă, fiindcă dimineaţa se lasă frigul, dar s-a răzgândit, de ce să-i strice plăcerea de a se trezi cu primele raze de soare?
S-a ridicat şi a intrat în casă. A ieşit cu încă două pături, le-a aşezat deasupra copilului şi s-a întors lângă el. De mult n-au dormit împreună, dar acum s-a decis să o facă. După puţin, somnul 1-a luat şi pe el. Amândoi

visau acelaşi vis.

* * *

Era iarnă, bătrânul îl ţinea pe copil de mâna şi mergeau într-o pădure pustie. Vântul bătea foarte tare şi neiertător, îngreunând drumul care şi aşa era foarte greu. Cei doi auzeau cum se rupeau vârfurile brazilor, parcă plângeau. Cel în vârstă se mira: cum e posibil aşa ceva, un vânt de nedescris, o zăpadă până la genunchi, iar ei erau îmbrăcaţi ca şi cum n-ar fi fost iarnă şi aveau forţa să meargă mai departe?
Din când în când, bătrânul voia să se oprească puţin ca să respire o gură de aer în linişte, însă copilul îl îndemna să meargă înainte sperând că vor ajunge cumva, vor găsi un refugiu.
– Nu mai pot, nu mai pot, asta mi-a fost.
– Hai, bunicule, hai, numai puţin şi reuşim.

– Să reuşim ce?
– Să ieşim la lumină, să ieşim din întuneric.
Bătrânul a încercat să mai facă câţiva paşi, dar nu a reuşit, n-a fost să fie. S-a aşezat lângă un copac mare, nimeni n-ar fi putut spune câţi ani are.
– Văd că într-adevăr nu mai poţi, bunicule. Uite, îţi las bluza mea, mi-a împletit-o mama ca să nu-mi fie frig, îţi învelesc cu ea picioarele ca să nu-ţi îngheţe. Mă întorc repede, ai să vezi, şi te ajut.
– Nu pleca, copile. Unde te duci? Din locurile acestea nu există ieşire. Ai să mori, vom muri împreună.
– Cum să mor, nu tu m-ai învăţat că moartea nu există, unde ţi-a rămas credinţa? M-ai minţit cu Dumnezeu şi cu stelele? M-ai minţit? Spune!
Copilul stătea cu privirea îndreptată spre bătrân şi plângea, plângea în hohote.
Cel în vârstă s-a uitat la el, a privit în beznă şi 1-a chemat pe copil, 1-a îmbrăţişat şi 1-a sărutat pe păr.
– Nu te-am minţit, copile. Du-te, mergi înainte, poate dă Dumnezeu şi vei ieşi vreodată din întunericul acesta. Eşti încă mic şi n-ai greşit atât, ca să fie Creatorul crud cu tine. Pleacă.
– Ştiam eu că nu m-ai minţit, bunicule. Am să mă întorc şi am să te ajut, să ştii.
Spunând acestea, copilul a pornit la drum în întuneric, nu ştia încotro merge. S-a uitat la cer şi a constatat că nu mai erau atât de multe stele. Parcă se întâmpla un fenomen, toate stelele rămase se îndreptau spre un loc, în dreapta. Era acolo ceva, care parcă le înghiţea. Copilul s-a îndreptat

în direcţia aceea.
Când s-a apropiat, a constatat că într-adevăr un balaur mare şi feroce înghiţea stelele. Scotea flăcări din toate capetele. Copilul nu mai văzuse aşa ceva până atunci. Mama lui îi citise despre balauri, dar ei aveau cel mult 12 capete. Acesta parcă era făcut numai din capete. S-a uitat mai atent. Balaurul avea şi un corp foarte mic care era înconjurat de multe capete, nu ştia câte sunt, nu le putea număra, dar erau enorm de multe. Şi capetele parcă erau umane, dar cuprinse de ură. S-a uitat mai bine, da, categoric, capetele erau umane şi continuau să înghită stelele.
A rămas o singură stea mică. Copilul s-a speriat. Numai o stea?! Dacă va fi şi ea înghiţită, ce va mai rămâne pe cer? Va fi întuneric de tot şi nimic nu va mai rămâne, nimic. Gândul acesta 1-a făcut pe micuţ să pornească împotriva balaurului.

– Bestie, opreşte-te, steaua aceasta este a mea. Am s-o salvez, indiferent cât mă va costa. Dacă eu nu o fac, ce va mai rămâne pe cer? Ce ne rămâne nouă, copiilor?
Balaurul s-a întors şi a urlat cu toată ferocitatea sa. Aceasta însă nu 1-a speriat pe micuţ. „Dacă mă opresc, îmi voi pierde steluţa“, se gândea el. S-a uitat la ea, era atât de frumoasă şi împrăştia o lumină pe care nimeni n-ar fi putut să o explice în cuvinte. Schimba toate nuanţele de albastru.
Copilul s-a trezit în faţa balaurului, captivat de frumuseţea stelei. Rămânând aşa, faţă în faţă, el a întins mâinile şi a atins balaurul. Aceasta a fost prima reacţie care i-a venit.
– Piei, bestie!
Cuvintele acestea parcă au fost magice, bestia şi-a îndreptat toate capetele spre cer şi, urlând, a căzut moartă. Din burta ei au ieşit miliarde de stele şi Soarele chiar. S-a făcut lumină.
Copilul a privit în jur. Stătea într-o poiană mare, plină de flori din care nu mai văzuse până acum, dar lumina, lumina era de nedescris şi nelimitată.
Fiindu-i sete şi văzând o fântână, copilul s-a îndreptat către ea. Apropiindu-se a observat un bătrân care stătea lângă fântână. Cum de nu-1 văzuse până atunci, de unde a apărut?
Copilul 1-a privit, chipul lui frumos şi blând îi zâmbea. Copilul s-a liniştit. Privirea i s-a oprit la piciorul drept al bătrânului, care sângera. A luat apă şi, aplecându-se, i-a spălat piciorul. Rana a dispărut. Apoi a luat din nou apă în palmele lui şi le-a apropiat de gura bătrânului.
– Bea, haide bea, poate ţi-e sete?
În clipele următoare a constatat că, cu cât îi aduce mai multă apă bătrânului, cu atât se face mai tânăr.

– Aşa ceva n-am mai văzut până acum.
– Ce n-ai văzut, copile?
– Ţi-am spălat piciorul şi rana ţi s-a vindecat, ţi-am dat apă şi te-a întinerit. Fântâna aceasta are apă miraculoasă. Am să iau din ea şi am să-i duc şi bunicului meu, că nu se simţea bine când 1-am lăsat acolo în întuneric, în pădure.
– Nu, copile, apa e normală ca fiecare apă, miracolul e-n tine. Vrei să te întorci la bunicul tău? El nu mai este acolo, întunericul nu mai există, tu 1-ai distrus.
După aceste cuvinte copilul a început să plângă.
– De ce plângi?

– Cum nu mai există întunericul, eu i-am promis bunicului că am să-l ajut şi acum unde să-l găsesc? Eu aveam încredere în el şi el în mine, el nu m-a minţit şi nici eu nu...
– Opreşte-te, şterge-ţi lacrimile, tu nu l-ai minţit, ia priveşte acolo înainte.
– E bunicul meu, bunicul meu. Mă duc repede să-l ajut şi apoi iar mă întorc să vorbesc cu dumneavoastră.
– Tu l-ai ajutat suficient, ţi-am mai spus, şi nu numai pe el. Priveşte-l, nu vezi că bunicul tău s-a făcut bine?Uite, îţi face cu mâna.
– Dar eu vreau să mă duc să-l pup, să mă ia în braţe,aşa cum mă lua deseori.
– Acum nu se mai poate, mai târziu, dacă continui să fii cum ai început, o să te ia în braţe, va veni şi timpul acesta.
– Dar când?
Întrebarea lui a rămas în aer, s-a trezit şi i-a văzut pe mama sa şi pe tatăl său.
– Unde-i bătrânul care a întinerit?
– Ce vorbeşti Laurenţiu? Lasă-te de prostii. V-a pus dracul să dormiţi afară, asta-i trebuia la vârsta lui. Uite c-a murit. Cine va avea grijă de acum încolo de animalele acestea?
– Cine a murit, mamă?
– Termină cu întrebările, bunicul, cine putea?
– N-a murit, mamă, e acolo, în poiana cu multe flori.
– Despre ce vorbeşti? Ce poiană şi ce flori? Îi punem noi acum flori pe piept şi mai potoleşte-te cu prostiile.
Copilul nu a mai pus întrebări, s-a îndepărtat şi a privit spre cer.
– Bunicule, este secretul nostru, tu mă aştepţi acolo,undeva, în poiana aceea frumoasă, nu? Am să fiu bun şi am să vin, îţi promit.
– Laurenţiu, vino odată şi urcă în maşină. Atâtea cheltuieli ne mai

face şi omul acesta acum...
– E, vindem câteva oi, şi-a acoperit el masraful!
– Vorbeşti de parcă n-ar fi fost tatăl tău, nu ţi-e ruşine?
– E, de ce să-mi fie ruşine? Şi-a trăit traiul, şi-a mâncat mălaiul, cum spun bătrânii, ne vine şi nouă rândul să intrăm în pământ şi de acolo ieşire nu există.
– Voi puteţi intra în pământ, eu mă duc în grădină.
– Mergi tu în grădină, ai să vezi dacă-ţi dau eu o palmă. Ce s-a întâmplat, fată, cu copilul acesta?
– Nimic, îi trece.

* * *

Sistemul cresoni a arătat că intră într-o zonă interzisă accesului liber al oamenilor.

Totul era păzit de soldaţi. Toată lumea ştia că aici este zona de odihnă a celor din conducere, însă nu era aşa. Între munţi exista această clinică în care erau aduşi oameni incomozi puterii. Aici îşi găseau ei sfârşitul.
Într-o cameră stătea o femeie tânără, prematur îmbătrânită. Părul netuns de multă vreme, unghiile netăiate, te făceau să tragi concluzia că de cel puţin un an fata aceasta stătea închisă aici.
Uşa s-a deschis şi a intrat un îngrijitor voinic care ţinea în mâini mâncare şi apă. Le-a pus jos pe podea şi le-a luat pe cele vechi.
– Astăzi îţi facem baie, pregateşte-te rod al satanei.
Fata n-a răspuns.
– Răspunde, vrăjitoareo.
Neprimind nici un răspuns îngrijitorul s-a enervat şi mai mult.
– Nu vrei să-mi răspunzi, mănâncă, că încep cu baia, am cinci minute.
Fata s-a aplecat asupra mâncării şi a început să mănânce ca un câine. De când a venit aici n-a mai văzut furculiţa, tot timpul aşa i-a fost servită mâncarea.
– Hai, gata, că te îngraşi, a zis gardianul ironic şi a scos cu piciorul farfuria din cameră, începem baia de lux, vrei vreun şampon de o marcă anume?
Văzând că ironia lui nu e gustată, s-a apropiat cu un furtun şi i-a dat drumul să curgă cu toată presiunea. Apa curgea rece ca gheaţa, dar faptul acesta nu-1 deranja pe gardian. Acestea erau instrucţiunile, dacă trăieşte, trăieşte, dacă moare, moare. Cine deranja interesele „aleşilor“, asta i se

cuvenea. A ieşit trântind uşa.
Lanţul cu care era legată fata era suficient de lung ca să poată merge prin încăpere. Era învelit în zdrenţe, ca zgomotul lui să nu-i deranjeze pe gardieni. Dacă auzeau vreun zgomot intrau imediat în cameră şi-1 băteau pe cel care-şi permisese să tulbure ordinea, până-şi pierdea cunoştinţa.
Fata s-a ridicat şi foarte atent s-a îndreptat spre un anume colţ al încăperii. Peretele avea o pată care i se părea ei că seamănă cu o icoană. A îngenunchiat şi a început:
– Cu ce am greşit, Doamne? Am trăit înainte de a veni aici conducându-mă după toate normele pe care Tu le-ai indicat. Am mers în biserici, am respectat toate sărbătorile creştineşti până într-o zi.
În ziua aceea am mers să iau apă din fântâna de la capătul satului. Fântâna aceea, Doamne, a fost construită de părinţii care şi-au pierdut fata. A fost decapitată de turci fiindcă nu voia să-şi schimbe credinţa. Aşteptam să se umple găleata şi atunci a apărut o fată îmbrăcată în alb. La început m-am speriat, dar ea m-a liniştit.
– Nu te speria, Rodica.

– Dar cine eşti dumneata şi cum ai apărut aici? Nu eşti de la noi din sat. Te-ai pierdut cumva sau cauţi pe cineva? Dar, parcă ai avea o lumină în jurul capului, sau mă înşel eu? Este poate lumina Lunii.
– Nu, Rodica, nu e lumina Lunii. Eu sunt Ana.
– Ana?
– Da, Ana.
– Aceea pe care ...
– Da, aceea, dar nu te speria, nu sunt o stafie.
– Nu înţeleg, sau poate visez. Nu poţi trăi atâţia ani.
– Adică, vrei să spui că ar fi trebuit să am 186 de ani şi să arăt aşa cum eram când am plecat, de nici 21 de ani.Da, eu sunt cea pe care turcii au crezut că o ucid, dar moartea nu există. Am plecat în împărăţia Domnului.
– Există această împărăţie?
– Da, nu te îndoi de existenţa ei, că s-ar putea să nu mai ajungi niciodată la noi.
– Uite Ana, să considerăm că nu visez, să presupunem că într-adevăr te văd, poţi să-mi explici de ce mi-ai apărut tocmai mie? Eu sunt la facultate în Capitală, sunt în ultimul an, n-am o notă mai mică de 10, pot să primesc un asemenea fenomen. Am citit în ziare că în lume au apărut multe asemenea fenomene. La ce se datorează toate acestea? Am să primesc totul ca pe un adevăr, dar te rog explică-mi ştiinţific totul, ca să pot asimila şi apoi să pot explica credibil şi celorlalţi prieteni ai mei.

– Rodica, apariţia mea nu este un fenomen, este ceva normal. Tu vrei să-ţi dau o explicaţie ştiinţifică, dar ştiinţa după care se dezvoltă învăţătura pe Terra e clădită pe un fundament greşit. Tu înţelegi ceva prin ştiinţă, eu cu totul altceva. Noi avem diferite păreri şi asupra credinţei...
– Eu cred în Dumnezeu, Ana.
– Nu, tu crezi că ai credinţă, în realitate mergi pe canoanele create şi bine controlate de „aleşii“ societăţii.Credinţa o ai în tine şi o manifeşti prin faptele pe care le faci zi de zi.
Va veni un timp când toţi de pe Terra vor înţelege cât de mult au greşit îndoindu-se de învăţătura dată de Iisus. Timpul acesta e aproape.
Eu îţi dau două daruri. Primul este acela de a trata oamenii, iar al doilea este să le spui adevărul despre păcatele lor şi despre pedeapsă.
– Cum aşa, îmi dai cele două daruri? Eu nici nu cunosc corpul uman, studiez tehnica, mi-e frică de o injecţie.
– Tu nu vei fi medic ci mult mai mult, vei trata oamenii cu puterea lui Dumnezeu.
– Cu puterea lui Dumnezeu?

– Da, te îndoieşti de ea?
– Cum să mă îndoiesc? Aşteaptă puţin să iau găleata, fiindcă s-a umplut.
Rodica s-a aplecat, a luat găleata, a pus-o deoparte şi a privit spre Ana, însă ea nu mai era. Dispăruse.
Rodica a plecat spre casă. Pe drum îşi recapitula tot ce i se întâmplase. Intrând în casă a întâmpinat-o mama ei:
– Unde ai fost, fată? Vezi că te aşteaptă taică-tău, e nervos, o să te certe.
– Pentru ce să mă certe? Am fost să iau apă şi m-am întors.
– Până la fântână şi înapoi e o jumătate de oră, tu ai lipsit patru ore, uită-te la ceas.
– Patru ore? Nu se poate, mamă.
– Bine, bine, vedem noi. Acum du-te la taică-tău, ţi-am spus că e supărat rău.
– Unde-ai fost, domnişoară?
– Am fost după apă.
– Apă, patru ore. Auzi, dacă mă faci de ruşine în faţa satului, te omor cu cureaua aceasta pe care o port la pantaloni, fir-ai să fii. Nu te-am trimis la şcoală ca să curveşti pe-acolo. Mâine o să înţeleg eu unde-ai fost patru ore.
– Dar, tată, cuvintele pe care mi le-ai spus sunt foarte grele. Nici vorbă de ce spui tu, ţi-am respectat întotdeauna sfaturile.

– Vedem noi mâine. Acum vino să-mi faci un masaj, de ani umblu prin spitale cu plămânii aceştia. Unii spun că e cancer, alţii nu ştiu ce am. Nu se mai termină odată, ori să mă vindec, ori să mor.
Într-adevăr, tatăl Rodicăi era grav bolnav.
Rodica s-a apropiat şi a pus mâinile pe spinarea lui. În jurul mâinilor ei a apărut ceva ca o aură verzuie care a intrat în corpul tatălui său. Nu-şi credea ochilor. Tatăl său a stat aşa vreo cinci minute, apoi s-a ridicat şi a privit-o lung.
– Ce mi-ai făcut, fată?
– Nimic, tată.
– Cum nimic, dacă nu mai am nici o durere, nu vezi?
– Leno, vino repede!
– Ce-i, Gheorghe?
– Vino, ţi-am spus repede. Auzi, ceva s-a întâmplat cu fata noastră.
– Ce s-a întâmplat?
– Nu ştiu ce, dar nu mai simt nici o durere, uite, pot să fac orice mişcare, pot şi să sar în sus dacă vreau.
Lena se uita mirată.
– Aici e mâna lui Dumnezeu.

– Nu ştiu a cui e mâna, dar dacă fata noastră are asemenea calităţi vom câştiga mulţi bani.
– Mie nu-mi trebuie bani, tată.
– Tu să taci, eu spun ce trebuie şi ce nu trebuie.
Vestea că Rodica poate trata oamenii s-a răspândit ca un fulger prin ţară. Tatăl său n-a mai lăsat-o să continuie facultatea şi o ţinea doar în casă. O obliga să-i trateze pe bolnavi şi el aduna banii de la oameni.
În scurt timp şi-a ridicat o casă ca un palat, avea de toate în ea. Rodica nu mai avea încotro, făcea tot ce-i spunea tatăl său.
Într-o noapte, pe când era singură în camera ei a apărut Ana.
– Tu te-ai speriat acum ca şi prima oară. Eu ţi-am dat cele două daruri, dar tu ai speculat sau, mai bine spus, i-ai dat voie tatălui tău să speculeze. Darurile ţi le-am dat gratuit, gratuit trebuia să vindeci.Gândeşte-te de acum încolo să nu mai continui aşa.
– Mie nu-mi trebuie bani, dar nu ştiu cum să-1 opresc pe tata. Îmi impune să-i tratez pe oameni iar el strange banii, ce să fac?
– Fă aşa cum îţi dictează credinţa.
Ana a plecat din nou.
Dimineaţa, la prima oră a intrat mama ei şi a trezit-o:
– Hai, scoală-te, prinţeso, că tatăl tău încă de aseară a adunat banii de la 230 de persoane ca să aibă un rând, nu? Te aşteptăm jos.

După ce s-a pregătit, Rodica a coborât în sufragerie. Tatăl său a întâmpinat-o zâmbind.
– Puişor, hai să mănânci, că astăzi ai treabă mai multă, fetiţa tatii de aur.
– Astăzi n-am nici o treabă, tată.
– Ce vrei să spui?
– Nu-ţi mai dau voie să te foloseşti de oamenii aceştia, fiindcă darurile acestea mi-au fost date de către Dumnezeu şi eu am să tratez fără bani.
– Ai înnebunit fată? Să nu faci mofturi sau poate vrei să-ţi cumpăr ceva, spune, îţi cumpăr orice.
– Nu vreau să-mi cumperi nimic. Ţi-am spus, nu mai tratez cu bani. Restituie oamenilor banii şi am să-i tratez, dar aceasta pentru ultima dată.
– Fir-ai a dracu', auzi, cu banii de astăzi voiam să cumpăr o maşină nouă, că Mercedesul pe care-1 aveam era o vechitură, şi-acum tu vrei să încalci voinţa mea? Leno, vorbeşte cu asta, eu mă duc să vorbesc cu oamenii şi apoi mă întorc.
Bărbatul a trântit uşa şi a ieşit. Afară s-a auzit o gâlceava, apoi uşa s-a deschis şi el a intrat din nou.

– Auzi, spun că suntem hoţi, că ne dau în judecată.Mă duc să le înapoiez banii, poate ai nevoie de odihnă.
– Nu, nu am nevoie de odihnă. Nu mai tratez, ţi-am spus, darurile sunt daruri şi le merită acel care într-adevăr merită.
– Mai discutăm noi, vei vedea ce se întâmplă.
Spunând acestea, a scos sertarul cu banii. Tremurând a ieşit şi a înapoiat banii oamenilor.
A trecut aşa o lună şi jumătate. Rodica ieşea din când în când şi trata un bolnav sau altul alegându-i după criterii numai de ea ştiute şi refuzând orice încercare de a i se plăti.
Într-o zi, în faţa uşii s-au oprit trei maşini. Se observa că erau oameni de sus. Soţia unuia dintre ei era bolnavă şi căuta orice cale pentru a se trata. Tatăl fetei i-a întâmpinat:
– Ce onoare pe casa mea să fiu vizitat de domniile voastre! Până acum v-am văzut doar la televizor, n-aş fi crezut vreodată c-o să-mi treceţi pragul.
– Ce să-i faci, boli, unde n-am fost, dar degeaba. Oamenii mei mi-au spus că numai aici putem găsi salvarea.
– Asta e bine, numai că...
– Ce s-a întâmplat? Am informaţia că fata ta tratează toate bolile. De bani voi nu aveţi nevoie, dar am să-ţi dau un post în care n-o să mai ai

probleme de acum încolo cu nimeni, tu vei fi şeful în regiune.
– Ce onoare! Ce onoare! Numai că, după cum am încercat să vă spun, în ultimul timp fata mea e cam ciudată. Tratează numai oamenii pe care ea şi-i alege şi fără nimic, vă închipuiţi, fără nimic.
– E, parcă casa asta ai făcut-o fără nimic. Fii atent, dacă soţia mea nu se însănătoşeşte, vă distrug pe toţi, ai înţeles?
– Da, să trăiţi.
– Cheam-o pe fiica matale!
Fata a intrat privind în gol.
– Bună seara, fetiţo. Am înţeles că poţi trata orice boală. Uite, am adus-o pe soţia mea. Încearcă să o faci sănătoasă. O să-ţi fim datori toată viaţa. Cetăţenii ţării trebuie să-i ajute pe conducătorii lor. Orice-ţi doreşti în România va fi al tău.
– Eu îmi doresc să ajung acolo sus.
– Unde acolo sus, fată? Te iau şi lângă mine dacă vrei, şi sus vei ajunge.
– Nu despre asta vorbeam. Dacă voi credeţi că sunteţi sus... Sau poate la atât se reduce capacitatea dumneavoastră de a înţelege.
– Eu nu înţeleg despre ce vorbeşti dar apucă-te de treabă.

– Soţia dumneavoastră a pierdut multă energie, nu mai are rost să fie tratată şi nici n-am s-o fac.
– Refuzi să te supui? Petre, ia-i pe ăştia, încarcă-i în maşină, împrumută duba de la poliţie şi du-i în sanatoriul nostru. Vor vedea ei ce înseamnă să nu te supui.
Cei trei au ajuns în aşa-zisul sanatoriu.
Următoarele luni au fost un adevărat calvar. Părinţii fetei erau chinuiţi în faţa ei, doar, doar va fi de acord să-i trateze pe părinţii boierului.
La început părinţii o îndemnau să o facă, dar mai apoi tatăl său a fost de acord cu ea. În chinuri s-au stins amândoi, mai întâi maică-sa, apoi taică-său. În ultima clipă tatăl său s-a întors spre fiică-sa cu cuvintele:
– Bine faci, fată, lăcomia mea te-a distrus. Dumnezeu sau oricine ţi-a dat darul acesta nu ţi 1-a dat ca să câştigi. Ţine-te demn şi să nu cazi în plasa bestiilor acestora. Dumnezeu să-ţi dea puterea de a rezista.
După ce părinţii s-au stins, toată presiunea s-a îndreptat spre fată.
În mass-media s-a făcut o întreagă campanie împotriva ei. O făceau în fel şi chip, din escroacă şi adeptă a satanei nu o scoteau.
Oamenii pe care-i vindecase au uitat ce a făcut fata, au început să creadă că şi ei au fost jertfa satanei. Dacă toată presa spunea aşa, probabil că aşa era. La început erau şi oameni care o apărau, acum însă toţi îi cereau distrugerea, arderea în public a vrăjitoarei, aşa cum era pe timpuri.

– Doamne, oare am greşit că n-am ajutat-o pe femeia aceea? Poate aşa este, dar eu cred că am făcut bine, rău am făcut atunci când am acceptat ca tata să ia bani. Fericită să fie ziua în care m-am întâlnit cu Ana, dă-i, Doamne, sănătate, fiindcă ea m-a învăţat să fiu om. Datorită presiunilor care se aplică asupra mea, mă întreb adeseori dacă n-am făcut rău. Răspunsul îi găsesc când îmi amintesc chipul Anei când am văzut-o pentru ultima oară. Era atât de supărată pe mine atunci, dar sper că acum e mulţumită.
Dintr-o dată ceva i-a atras atenţia. Uşile erau închise şi totuşi în cameră era cineva. A zărit un glob verzui în care parcă era un chip uman care-i zâmbea, îi zâmbea atât de frumos...
– Îţi mulţumesc, Doamne, că mi-ai dat semnul acesta. Eu nu 1-am cerut, n-am păcătuit, dar totuşi mi 1-ai dat.Îţi mulţumesc.
După o jumătate de oră era timpul la care i se aducea mâncarea.
Gardianul a intrat în încăpere.
– Scoală, vrăjitoareo. Iar te-ai dus în colţul acela?Parcă-i fermecat. Nu auzi? Scoală-te, că te omor, şi i-a dat câteva bastoane pe spinare.
Ea însă nu s-a mişcat.

– Ce dracu'! Asta parcă a murit. Măi, auziţi? Ia veniţi. Cred că vrăjitoarea s-a dus la satan.
În încăpere au mai intrat doi gardieni.
– Asta într-adevăr a murit. Ce-i spunem lu' şefu'?
– Dacă ne întreabă câtă mâncare i-am dat, ce-o să răspundem?
– Vedem noi, parcă-i pasă cuiva de ea. O să-i spunem că i-am dat mai mult decât îi cerea organismul.
– Hai, măi, fii serios, cine o să ne creadă, nu vezi c-a ajuns la 40 de kilograme?
– Parcă vine cineva s-o cântărească. O îngropăm şi gata. Cine-o s-o dezgroape ca s-o controleze?
După aceste cuvinte camera s-a umplut de o lumină atât de puternică, încât te obliga să închizi ochii. Când lumina a dispărut, doi dintre cei trei gardieni erau împietriţi, iar cadavrul fetei nu mai era.
– Măi, ce s-a întâmplat cu voi? Răspundeţi-mi! Auleo, e piatră, e mâna lui satana. Şi unde-i fata? Ce-am să spun?
– Satana sunteţi voi, aşa cum 1-aţi creat în minţile voastre, a auzit gardianul o voce blândă. Soarta aceasta o veţi avea aproape cu toţii. Pe tine te las ca martor, martor că Dumnezeu nu-şi uită oamenii care s-au jertfit în numele Lui.

* * *

Sistemul cresoni a făcut multe investigaţii în toate domeniile vieţii umane. Murdăria umană a fost confirmată de nenumărate ori.
Acest sistem făcea posibilă şi legătura dintre Fortăreaţă şi bazele submarine. Bazele acestea au fost create şi lăsate aici din timpurile în care planeta a fost populată pentru prima dată. Ele erau activate numai atunci când planeta avea nevoie de ajutor. În ultimi 80 de ani bazele erau activate permanent.
Acum nu se mai punea problema unui ajutor, era vorba de mult mai mult, planeta se distrugea. Pentru a se evita unele schimbări în sistemul universal era necesară intervenţia rapidă.
Trimişii de pe Sirius care se schimbau în mod periodic L-au felicitat pe Învăţător, fără să aibă tăria să-L privească în ochi. Ştiau foarte bine care va fi soarta planetei şi mai ales a fiinţei umane. Tragedia care urma îi dăuna foarte mult Învăţătorului şi ei conştientizau acest fapt. Şi ei, ca toate fiinţele umane din Univers, sufereau pentru semenii lor de pe Terra. În acelaşi timp nu puteau permite unei fiinţe umane care nu a arătat nici o dezvoltare să continue să existe în felul acesta, fiindcă dăuna mai mult decât dacă totul se termina aşa cum fusese prescris.

Cu toţii stăteau în sala în care Învăţătorul îi aduna din când în când. Restul efectivului privea spre monitor. În sală se simţea tensiunea. A început Dezos:
– Ceea ce am urmărit noi prin indicaţiile Dumneavoastră sau întâmplător au fost secvenţe din viaţa umană care pe alte planete a rămas în istorie. De secole nimeni nu mai cunoaşte aşa ceva.
Am tot respectul pentru Dumneavoastră, pentru jertfele pe care Le-aţi făcut şi pe care le cunoaştem cu toţii, pentru jertfele făcute de oameni în numele unui viitor frumos. Oamenii aceştia, cum au spus şi alţii, fac uneori jertfe pentru că suferă într-un moment anume din viaţă pentru un lucru sau altul. Când problemele lor se rezolvă, ei nu mai au nevoie de Dumneavoastră sau de noi. Aceasta îmi spune că ei niciodată, pentru nici un moment, nu V-au privit serios ci doar ca pe un reprezentant religios la care din când în când îşi puteau plânge durerile.
Creştinismul nu l-au înţeles ca învăţătură care ajută la dezvoltarea creierului uman şi de acolo la dezvoltarea existenţei lor şi, ca nişte fanatici au purtat permanent lupta pentru o biserică sau alta. Ei nu V-au privit ca pe omul cel mai mare în ştiinţa universală spirituală ci numai ca pe un conducător spiritual.
Pe timpuri, atunci demult, noi am creat nişte încăperi pe care le-am

dotat cu aparatură pentru susţinerea vieţii, pentru că Terra părea o gazdă bună, dar în acelaşi timp aducea şi daune. Aparatura aceasta s-a păstrat în bazele submarine unde eram siguri că nici o fiinţă umană nu putea ajunge fără ajutorul nostru. Calculele noastre au fost exacte, nici nu se putea să fie altfel. Mult mai târziu, istoricii au ajuns la concluzia că aceste încăperi sunt bisericile de la începutul creştinismului. Nu ştim după ce repere s-au ghidat aceşti istorici, după cum nu ştim pe ce repere e clădită istoria ca istorie sau ştiinţa ca ştiinţă. Fapt este că tot ce se întâmplă pe Pământ este mai mult decât negativ. Hotărârea mea este să nu ne ghidăm după sentimentele noastre când luăm decizii asupra sorţii planetei Terra, mai bine spus asupra sorţii fiinţei umane de pe Terra. Cu multă tristeţe vă rog să nu puneţi în pericol armonia universală în continuare.
Liniştea s-a păstrat mult timp după ultimele cuvinte ale lui Dezos. Ea a fost întreruptă de Remus:
– Am auzit cu toţii cuvintele lui Dezos. Ştim că el nu vorbeşte mult şi că nimeni nu o face fără un motiv anume.
Avem cel puţin două motive pentru care trebuie să discutăm. Un motiv de discuţie se iveşte atunci când ai ca partener un om imbecil, căruia trebuie să-

i vorbeşti mult ca să te înţeleagă, nu este cazul acum, iar altul, atunci când hotărăşti soarta imbecilităţii şi nu ai altă metodă să o faci decât prin cuvinte.
Dumneavoastră, când aţi venit aici, mai concret, înainte de a porni la drum, nu ne-aţi ales pe noi ca să vă însoţim. Ştiţi foarte bine că, venind cu Dumneavoastră, până acum s-ar fi rezolvat toate problemele pe Terra, însă eraţi conştient că noi nu vom ierta aşa cum iertaţi Dumneavoastră. E firesc, pentru că sunteţi Unicul în stare să iertaţi şi să pedepsiţi.
Problema începe acolo că, fiind vorba de Dumneavoastră şi de securitatea Dumneavoastră, nu luaţi nici o măsură de apărare, îi lăsaţi pe oameni să Vă facă în fel şi chip, spunându-vă că nu ştiu ce fac. Eu nu cred că într-adevăr nu ştiu ce fac. Cum să ne explicăm că ei ştiu să mintă cu neruşinare numai şi numai ca să găsească ceva de mâncare, că le e indiferent cum procedează, numai să câştige, liniştindu-se cu cuvintele „Dumnezeu va avea milă, Dumnezeu e mare şi ne va ierta“. Ei ştiu cum să-şi câştige existenţa, ştiu că Dumnezeu îi va ierta, dar în acelaşi timp, clipă de clipă, fac în aşa fel încât să fiţi batjocorit. Despre oamenii aceştia se poate spune că nu ştiu ce fac? Ceea ce nu ştiu, nu stăpânesc, este procesul gândirii, dar pentru aceasta nu suntem vinovaţi nici noi, nici Dumneavoastră. Ei au avut posibilitatea şi condiţii de a se dezvolta ca şi noi, ba, aş spune eu, chiar mai bune. Putem acum să găsim multe scuze, dar nici una nu le poate ierta imbecilitatea, nedezvoltarea; pentru acestea nu

există scuze.
Cum să ne explicăm noi comportarea oamenilor care se găsesc acum în nivelul 0? Ei au fost zi de zi cu Dumneavoastră şi totuşi au ajuns să fie mult mai răi decât oamenii care nu V-au văzut niciodată.Numai unii dintre ei au reuşit cât de cât să se păstreze curaţi, dacă aceasta se poate numi curăţenie.Cum să ne explicăm că ei n-au fost receptivi atunci când Dumneavoastră le-aţi oferit Lumina pentru a o dărui oamenilor şi ei au refuzat-o? Mai mult, au preferat să se privească pe ei înşişi şi să se îngrijească pe ei, iar pe Dumneavoastră V-au lăsat aşa cum V-au lăsat.Ei nu şi-au dat seama sau n-au asimilat că banii pe care-i aveau nu-i ajutau la nimic, fiindcă banii sunt morţi.Ei au decis singuri soarta în momentul în care au oprit să dea oamenilor învăţătura Dumneavoastră.Ei s-au făcut cunoscuţi prin învăţătura Dumneavoastră şi nu prin ceea ce erau la piaţa de marfă sau alta.E adevărat că pe planeta aceasta singurul mod de viaţă este acela de a munci demn, dar nu trebuie să uiţi nici măcar o clipă de ce faci munca aceasta şi cum o faci.Când oamenii aceştia erau obligaţi să nu uite pe cine au drept conducător, ei au făcut-o şi pentru aceasta soarta lor o vom decide noi, nu altcineva.

Eu v-aş ruga,la fel ca Dezos, să hotărâţi soarta acestei planete aşa cum a fost prevăzut iniţial.Dacă întârziem 2 ani, procesele universale se vor schimba şi acest fapt va dăuna întregului Univers.Eu sunt sigur că Dumneavoastră nu doriţi acest lucru, iar hotărârea pe care o veţi lua va fi cea dreaptă.
Când Remus şi-a încheiat discursul, s-a ridicat Sel.
– Învăţătorule, a spus el, noi toţi suntem martori că Dumneavoastră aţi oferit fiinţelor umane de pe această planetă şansa de a se dezvolta de la zero, chiar dacă ei au făcut ceea ce au făcut, adică au început să-şi distrugă Creatorul.Ei nu au folosit această şansă şi nu au făcut decât să se autodistrugă, şi-au decis singuri soarta. Aveau posibilitatea de a merge înainte, deşi au comis cel mai mare păcat posibil. Acum este necesar să discutăm pro sau contra ceea ce au făcut ei.
Nu înţeleg de ce i se acordă acestei planete atât de multă atenţie, când sunt şi altele care au nevoie acută de atenţia Dumneavoastră şi a noastră. Nu există dezonoare mai mare decât aceea de a fi nevrednic în faţa propriului tău Creator. Eu ştiu că Dumneavoastră nici nu uitaţi vreodată, nici nu iertaţi. Ştiu în acelaşi timp că veţi face un compromis în ceea ce-i priveşte pe oamenii în cauză, şi-i veţi ierta.
Însă, chiar dacă Dumneavoastră şi noi tare ne-am dori să o facem, nu se va găsi pentru cine să facem gestul şi cui să întindem mâna. Ar fi mai bine ca fiecare om de pe această planetă să fie deschis cu el însuşi doar

câteva clipe şi să o facă până la durere şi să se autostudieze la rece. În aceste clipe să se întrebe dacă este vrednic sau nu. Acesta va fi răspunsul adevărat.
Dumneavoastră sunteţi cel care va decide soarta fiecăruia, eu nici măcar nu mă gândesc să vă dau sfaturi, a Dumneavoastră va fi ultima hotărâre. După mine, pe un autocondamnat nu poţi să-1 scapi de propria decizie.
Restul discuţiilor s-au desfăşurat în aceeaşi manieră.

* * *

Un bărbat tânăr mergea cu o fetiţă de mână.
Au ajuns aici sus în munte trecând prin oraşe ruinate şi nepopulate. Au văzut în drumul lor multe cadavre, nici nu se putea şti numărul lor. Natura însă îşi făcea datoria, pământul îi lua pe toţi la el, atât pe bogaţi cât şi pe săraci. Cu multe inele sau în zdrenţe, i-a înghiţit acelaşi pământ, fiindcă nici bogatul nici săracul n-a întors privirea spre Lumină, ci au îndreptat-o spre întuneric.
Foarte puţini oameni mai puteai vedea. De cinci ani încoace tânărul n-a întâlnit pe nimeni decât pe fetiţa aceasta. A găsit-o plângând într-o ruină. Avea doi ani şi jumătate. De atunci îl însoţea peste tot. Chiar s-a obişnuit să-i spună tati
S-au apropiat de o stâncă.

– Sara, aici vom înnopta.
– Dacă spui tu, tată.
Tânărul a zâmbit.
– De ce zâmbeşti, tată?
– Îmi place când îmi spui tată.
– Păi, nu eşti tatăl meu? Eu mă duc să mă joc puţin pe aici, prin jur. Pot să beau puţină apă din râu?
– Poţi, Sara, şi fii atentă să nu te îndepărtezi prea mult.
– De ce, tată?
– Să nu te atace vreun animal.
– Tată, iar ai uitat? Acum zâmbea fetiţa. Tu mi-ai explicat că acum vreo zece ani pe Pământ erau şi animale, dar acum nu mai sunt, ştiu din poveştile tale, singurul pericol este poluarea. Tot tu m-ai învăţat că vom învinge animalul acesta şi ne vom face o viaţă frumoasă.
– Da, Sara, am uitat.
Fata a plecat să se joace râzând.
N-a trecut mult şi ea s-a întors agitată.

– Tată, tată, repede...
Tânărul s-a ridicat.
– Ce este, Sara? Ai văzut vreun om? Să dea Dumnezeu...
– Nu, tată, n-am văzut un om demult, dar vino să vezi, e o lumină.
După aceste cuvinte, Sara 1-a prins pe tânăr de mână şi 1-a dus în spatele stâncii. Acolo el a văzut o cruce care lumina.
– Am găsit-o, Sara! Am ajuns!
– Unde am ajuns, tată?
– La Fortăreaţă, fiica mea, ultima Fortăreaţă a omenirii în care puteai găsi ceva adevăr înainte de a fi distrus totul, cum este acum. Noi nu am privit-o serios, mai bine spus majoritatea dintre noi nu au privit serios Fortăreaţa aceasta.
– Tată, tu mi-ai vorbit foarte mult despre Fortăreaţă şi despre Dumnezeu, m-ai învăţat să mă rog, dar nu mi-ai explicat ce înseamnă exact Dumnezeu?
– Va mai trece mult timp, Sara, până te voi învăţa,dar într-o zi sper să înveţi şi singură. Ceea ce pot să-ţi spun eu acum este că, dacă noi nu eram atât de nedezvoltaţi, acum nu se întâmpla aşa cum s-a întâmplat. Puteam să trăim cu toţii în pace şi înţelegere. Eu îi mulţumesc lui Dumnezeu că mi-a oferit şansa de a te avea pe tine, altfel aş fi fost foarte singur.
– Tată, şi eu îi mulţumesc, dar totuşi spune-mi şi mie măcar un cuvânt despre Dumnezeu, ce este Dumnezeu?
– Sara, tu când te culci seara visezi ceva?

– Ce înseamnă să visezi?
– Când visezi, creierul îţi redă nişte imagini din ziua precedentă sau din alte perioade.
– Nu mi-ai mai spus despre aşa ceva până acum, probabil este foarte frumos să visezi...
– Da,este foarte frumos, te asigur. Dumnezeu era şi este ca un vânzător de vise. Ne transmitea adevărul chiar şi când noi dormeam, însă atât de răi am fost, încât am încercat să-I furăm visele, să-L furăm pe El însuşi. Şi-am fost pedepsiţi de propria noastră negativitate. N-am obţinut altceva decât că ne-am furat visele.
– Tată, roagă-L pe Dumnezeu să ne întoarcă visele.Vreau şi eu să visez, te rog.
– Am să-L rog, Sara, am să-L rog, îl rugăm împreună. Dacă devenim buni, ne va întoarce visele.
– Eu am să fiu cuminte, îţi promit. Doamne, întoarce-ne visele!